

கும்புத்துறால்

சீறுகதைகள்

ச. அருளானந்தம்

கும்பத்துமால்

சீறுகதைகள்

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

சாஸ்திரப்பிரம்மா

தொண்டியார்

சென்னை, 1911

நூலின் பெயர்	: கும்பத்துமால்
ஆசிரியர்	: ச. அருளானந்தம் (கேணிப்பித்தன்)
வகை	: சிறுகதை இலக்கியம்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
அட்டைப் படம்	: ச.அ.அருள்பாஸ்கரன் M.A (Fine Arts)
முதற்பதிப்பு	: 06 - 10 - 2011
வெளியீடு	: அருள் வெளியீட்டகம் 37 / 7, மத்திய வீதி, உவர்மலை - திருகோணமலை. தொலைபேசி இல: 026-2221507.
கிடைக்குமிடம்	: லங்கா புத்தகசாலை. F.L. 14.1. டயஸ் பிளேஸ். குணசிங்கபுரம். கொழும்பு-12. தொ.பே. இல: 011- 2341942
ISBN	: 978-955-52086-7-3
விலை	: ரூபாய் 200/=

சமர்ப்பணம்

என்னை இந்நிலைக்கு உயர்த்துவதற்குத் தன்னை
அர்ப்பணித்து ஆளாக்கிய எந்தை அமரர் சின்னத்தம்பி
கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் பொன்னடிகளுக்கு இந்நூல்
சமர்ப்பணம்

ஆ ர்.

அணிந்துரை

கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் அவர்களை அறியாத கல்விமான்களும் எழுத்தாளர்களும் ஈழத்திருநாட்டில் இருக்கமுடியாது. அவ்வளவுக்கு அவரது கல்வித்துறைசார் சாதனைகளும் எழுத்துலக சாதனைகளும் சிகரம் அளவு உயரத்துக்குக் கொடிகட்டிப் பறந்துள்ளன.

இதுவரையில் நாப்பதுக்கும் மேற்பட்ட தரமான நூல்களைத் தனது சுயமுயற்சி மூலம் அநாயாசமாக தமிழ் சிறுவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் முதியோர்களுக்கும் அள்ளி வழங்கியுள்ளார்.

அவரது 'பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா' சிறுவர் நாவலும் 'மனதுக்கினிய பாட்டு', 'அற்புதமான வானம்' ஆகியன அகில இலங்கை சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றுக் கொடுத்தன. சாதனையாளர், கனவு மெய்ப்பட வேண்டும் ஆகியன அகில இலங்கை சாஹித்திய இறுதிச்சுற்றுவரை சென்று வெற்றிச் சான்றிதழ்களைப் பெற்றன. வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும் என்ற நாவலும், கண்ணனும் இராமனும் என்ற சிறுவர் இலக்கியமும் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

உயர் கல்வி, உயர்பதவி, உயர் விருதுகள் அனைத்துக்கும் அப்பால் அவர் மனிதநேயம் கொண்ட பண்பாளர்.

இந்நூல் 'கும்பத்துமால்' சிறுகதைத் தொகுதி அவரது அண்மைக்கால அறுவடையாகும். மொத்தம் பன்னிரு சிறுகதைகள் சாட்டை அடிகளாக வந்து விழுகின்றன. அவை அரச உத்தியோகத்தர்களுக்கும், அலுவலகங்களுக்கும், திணைக்களங்களுக்கும், நீதி மன்றங்களுக்கும் ..ஏன்.. போலிஸ் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகளுடன் தவறிழைக்கும் அனைத்துச் சமூகங்களுக்கும் விழும் அடிகளாகும்.

ஒரு எழுத்தாளன் தனது மனதில் கிளர்ந்தெழும் உணர்வுகளை சிறந்த முறையில் வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஒரு கலை வடிவந்தான் சிறுகதை. அதுவே மக்களால் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதும் அவர்களை அதிகம் கவரக்கூடியதுமான எழுத்து வடிவமும் ஆகும்.

ஈழத்துச் சிறுகதைக்கு ஆறு தசாப்த வரலாறுண்டு. ஒரு படிமுறை வளர்ச்சி மூலம் அது இன்றைய கரு, உத்தி, கட்டமைப்பு ஆகிய வடிவங்களை எடுத்துள்ளது. சிறுகதைக்கான வடிவத்தை சரியாகத் தெரிந்து கொண்டு எழுதும் எழுத்தாளர்கள் இன்றைய நிலையிலும் மிகச்சிலராகவே உள்ளனர். பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமாகும் அனைத்துச் சிறுகதைகளுமே சிறுகதைக்கான வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு இருப்பதில்லை. ஆனால் ஏதோ ஒரு அம்சம் ஒரு சிறுகதையில் சிறந்து விளங்குமிடத்து அக்கதை பிரசுரத்துக்காக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. --

அது சிறந்த பாத்திரப்படைப்பு, தற்கால நிகழ்வுகளை யொட்டிய கரு, கதை சொல்லும் உத்தி, நல்ல திருப்பத்தைக் கொண்டிருத்தல், நல்ல மொழியாற்றல்

ஆகிய சிறப்பம்சங்களாக இருக்கலாம். கேணிப்பித்தன் அவர்களின் இத்தொகுப்பிலுள்ள அனைத்துக் கதைகளையும் ஆழ்ந்து படிக்கும்போது அக்கதைகள் அனைத்துமே ஆசிரியரின் சொந்த அனுபவங்களாக அமைந்து அவரது உள்ளக் குமுறல்களாக வெளிவருவதனை அவதானிக்கலாம். அந்த வகையில் தற்கால நடைமுறை வாழ்க்கை பற்றிய அவரது கண்ணோட்டமே அவரது சிறுகதைகளில் மேலோங்கி நிற்கிறது எனலாம்.

இத்தொகுப்பின் முதலாவது கதையான 'அடிமை வாழ்க்கை' பாதுகாப்புக் காரணங்களையொட்டிய இராணுவத்தினரின் கெடுபிடுகளால் உயர்மட்ட அதிகாரிகள் கூட பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகிய அண்மைக்கால சந்தர்ப்பங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. 'ஆத்மவிஜயம்' என்ற சிறுகதை ஆசிரியரின் கற்பனைச் சிறப்பைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதுடன் ஆத்மாக்களின் உயர்ந்த பார்வையில் எமது சமூக சீரழிவுகளைப் புட்டுக் காட்டுகிறது.

'நான் பெய்யனாம்' சிறுகதை ஆசிரியரது நேரடி அனுபவம். நான்கு தசாப்த காலமாக பல உயர்பதவிகளை வகித்துச் சமூகத்துக்குச் சிறந்த சேவைகளை வழங்கிய ஓய்வு பெற்ற ஒரு உயரதிகாரி, இலங்கை மின்சார சபையினரின் கவனயீனமானதும், அபாவடித்தனமுமான நடத்தைகளால் சிறைவாசமும், தண்டமும் பெற்ற அனுபவத்தைக் கூறுகிறது. மாதாமாதம் மின்மானியைப் பார்வையிட்டுக் கட்டணத்தைக் கணக்கிட்ட மின்சார ஊழியர் மின்மானியில் இருந்திருக்கக் கூடிய தவறை ஏன் கண்டு சொல்லவில்லை என்ற ஆதங்கம் கதையின் உள்ளோட்டமாக இருப்பதை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

'கறிவேப்பிலைகள்' சமூகத்துக்காக தமது வாழ்நாட்களை அர்ப்பணித்த ஆசிரியர்களை மறந்த ஊராரின் கதை. 'வரலாற்றை மாற்றிய காதல்' ஆசிரியரின் ஏனைய சிறுகதைகளில் இருந்து வேறுபடுகிறது. விஜயன் - குவேனி ஆகியோர் உள்ளிட்ட சரித்திர காதல் சம்பவங்களை விபரிக்கிறது. ஆசிரியரின் சிறந்த சிறுகதை ஆக்கத்துக்குக் கட்டியம் கூறும் கதை.

'சொந்த மண்ணின் அகதி' இந்த மண்ணிலே பிறந்து, கிளைபரப்பி வாழ்ந்த ஒரு முதியவர் தனது பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள எடுக்கும் முயற்சியும், பிரதேச செயலக உத்தியோகத்தர் 'உங்கட பதிவு இஞ்சு-இல்ல. அது டமேஜா போச்சு ... கொழும்பில் மாளிகாவத்தயில் போய்த் தேடிப் பாருங்க' என்று அலட்சியமாகப் பதிலிறுப்பதும், முதியவர் "நான் இங்க பொறக்கல்லயா? நான் பொறந்த இந்த சொந்த மண்ணிலேயே நான் அகதியா?" எனக்கேட்டுக் கண்ணீர் வடிப்பதும் நெஞ்சை உருக்குகின்றது.

'கும்பத்துமால்' சிறுகதை ஞானம் சஞ்சிகையால் நடாத்தப்பட்ட அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஆ.இராஜகோபால் ரூபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி 2010ல் முதல்பரிசினைத் தட்டிக் கொண்ட கதை. ஆசிரியரின் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைகளில் இதுவும் ஒன்று. சரியான அனுபவ ஞானம் இல்லாமல் இலகுவில் இக்கதையை எவராலும் படைக்க முடியாது.

'வீட்டுக்கொருவர்...' என்ற கோஷம் வன்னியில் பல இளைஞர்களை அள்ளிச்

சென்றது. யுத்தம் முடிந்து சரணாகதி அடைந்தபோதும் தமிழ் இளைஞர்களின் தலைவிதி மாறவில்லை. “அவங்கட கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள இருந்தம்.. வீட்டுக்கொருவர் வாங்க. மண்ணுக்காகப் பேராடுவம் என்று பலாத்காரமாகப் பிடிச்சிட்டுப் போனாங்க... இருக்கிற குஞ்சுகளக் காப்பாத்த நினைச்சி இஞ்சால வந்தா மிச்ச சொச்சமெல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு போறாங்க..” எனக் கண்ணீர் வடிக்கும் பெற்றோர்.

'வவராவெளிப் பேச்சியம்மன்' சிறுகதை ஆசிரியர் வாழ்ந்த மண்ணின் மக்கள் அம்மண்மேல் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை மையமாகக் கொண்டு சிருஸ்டிக்கப் பட்ட கதை. அம்மனுக்குப் பெருஞ்செலவில் மடை வைத்தும் மகனின் கால் காயமும் காய்ச்சலும் தணிந்தபாடில்லை. ஊர் பரிகாரி காலிலிருந்து கட்டையைக் கத்தி வைத்து எடுத்ததும் வேதனை அனைத்தும் நீங்கியது. அப்போதும் “எல்லாம் அந்த வவராவெளிப் பேச்சியம்மனின் அருள்” என்று தாயான அபிராமி கும்பிட்டாள்.

'கண்ணாடி வீட்டில்' சிறுகதை தமது சுயலாபத்தைப் பெரிதாகக் கொள்ளும் உத்தியோகத்தர்கள் அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றும் பாடசாலை அதிபர்கள் மேல் சிறுசிறு பிழைகளைச் சுமத்துவதைக் கண்டிக்கிறது. 'ஆனந்தரின் துள்ளல்' சிறுகதை பல்கலைக்கழகத் தரப்படுத்தலைச் சிலர் எவ்வாறு தமக்குச் சார்பாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்பதை விபரிக்கிறது.

'மதுராஞ்சலி' சிறுகதை யுத்தம் காரணமாக தமது கணவர்மாரை இழந்த சிங்கள, தமிழ் யுவதிகள் விதவைகளாக ஆக்கப் பட்டமையை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப் பட்ட கதை. 'ஒருவித கொடுப்பனவும் இல்லாத முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சியும், டிப்ளோமா அல்லது பல்கலைக் கழகப் பட்டமோ தேவைப்பட்டால் நாட்டை ஆள்வதற்குரிய பிரதிநிதிகளுக்கு எவ்வகையான தகுதி வேண்டும்?' என்று கேட்டுச் சாடும் கதை.

கேணிப்பித்தன் அவர்கள் அவரது அன்புத் துணைவியார் இருந்தபோதும், இறந்த பின்னரும் எழுத்தாற்றலைத் தொடர்ந்து வளர்த்து வருபவர். பலருக்கு வழிகாட்டுபவர். அவரது சிந்தையெல்லாம் எழுத்தே! அவர் தொடர்ந்தும் பல நூல்களை எழுதி வெளியிட வாழ்த்துகிறேன்.

எழுத்தாளர்

கலாபூஷணம். திருமலை வி.என்.சந்திரகாந்தி

பதிப்பாளர் உரை

'கும்பத்துமால்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியைப் பிரபல எழுத்தாளரும், கல்விமானும், கவிஞருமான கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் அவர்கள் எழுதியுள்ளார். படிப்பவர்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் மொழிநடையில் நமது மனித சபாவங்களை வரைந்துள்ளார். திரு.ச.அருளானந்தம் அனுபவமிக்கவர். நல்லாசானாய் விளங்கியவர். நிறைந்த கற்பித்தல் அனுபவமிக்கவர். ஆசிரியர்களைப் பயிற்றுவித்தவர். அதிபராகவும், கல்வி நிர்வாக சேவைப் பணிப்பாளராகவும் சேவை செய்தவர்.

இலக்கியச் செழுமையை வளப்படுத்த இடைவிடாது பல ஆக்கங்களை எழுதிவருபவர். அவற்றைப் படிப்படியாக உங்களுக்குத் தரவிருக்கிறோம். இந்நூலில் மானிடத்தின் அவலங்களையும், வாழ்க்கை நிகழ்வுகளையும் நன்றாக அவதானித்துச் சிந்தித்து எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொரு கதையும் நல்லதொரு கருவினைச் சுமந்துள்ளது. அவற்றைப் படித்துப் பார்த்தால்தான் அதனுள் அடங்கியுள்ள பொருளினைப் புரிந்து கொள்ளலாம். சின்னச் சின்ன விடயங்களை உங்கள் மனங்களில் தங்க வைப்பதற்காக இலகுவான நடையில் எழுதியுள்ளார்.

சிறுவர்களுக்காகவே எழுதிவரும் திரு.ச.அருளானந்தம் பெரியவர்களும் படிப்பதற்காகச் சமுதாயத்தினைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். இந்நூலைச் சுவைவரும் வாங்கிப் படிக்கவேண்டியதொன்று. நீங்கள் படித்துப் பயன்பெறவேண்டும் என்பதற்காகவே இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம். இந்நூலை வாங்கிப் படிப்பவர்களும் தமது நண்பர்களுக்கும் அறிமுகம் செய்து படிக்கத் தூண்டவேண்டும். வாசிப்பதால் நமது அறிவு விரிவடைகிறது. அத்துடன் நம் நாட்டு மக்களின் அவலங்களையும் அறியும் வாய்ப்பும் கிடைக்கிறது. ஆதலால் இவ்வகை நூல்களை வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெறுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

க.சதீஸ்
முகாமையாளர்
லங்கா புத்தக சாலை
கொழும்பு -12

கெஞ்சுரை

'அந்த ஆவணி ஆறு, 'வம்மிப்பு', 'கேணிப்பித்தன் கதைகள்', 'ஏன் வந்தாய்?' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை ஏற்கனவே வெளியிட்டேன். இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு எனது ஐந்தாவது தொகுதியாகும்.. இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள அதிகமான கதைகள் பரிசுகளைப் பெற்றவை. எல்லாரும் எழுதுவதுபோலன்றி எனது கதைகளை ஆழமாகப் படிப்பவர்கள் நமது ஈழத்தமிழர்களின் அவலங்களைக் கண்டு கொள்வார்கள். உண்மை வரலாறு எவ்வாறு திரிபுற்றுள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்வார்கள். இன்றைய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஈழத்தமிழர்களது வரலாற்றை எவ்வாறு மாற்றுகிறார்கள் என்பதைத் தெளிந்து கொள்வார்கள். எனது சிறுவர் இலக்கியங்களிலும் இதனைப் பதிவு செய்து வருகிறேன்.

எனது கதைகளில் 'பிரபல மேதாவிலாசங்கள்' குறிப்பிடுவதுபோன்ற அம்சங்கள் இல்லாதிருக்கலாம். வருங்காலத்தில் தமிழர்களது வரலாற்றைத் தேடுகின்ற ஆர்வலர்களுக்கு எனது பதிவுகள் அவசியம் உறுதுணையாக இருக்கும் என்பது எனது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. அதனால் கதைகளில் அவற்றைத் இமையோட விடுகிறேன். நமது இளைய சமூகத்தினர் எங்கேயோ விலகிப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு காலத்தில் 'இலங்கையில் தமிழர்கள் வந்தான் வரத்தான்கள்' என்ற நிலை தோன்றலாம். பெரும்பான்மை இனத்தவர்களில் பலர் இதனை நம்பிவருகிறார்கள். ஆனால் 'ஈழத்தமிழர்களும் இலங்கையின் மைந்தர்களே' என வாதிடும் சிங்கள மக்களும் இல்லாமலில்லை. சரியாக மகாவம்சம் போன்ற நூல்களைப் படிப்பவர்களுக்குச் சிங்களவரும், தமிழர்களும் ஆதிக்குடிகள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

'ஈழத்தமிழர்கள் இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தக்காரர்கள்தான்' என்பதை ஆங்காங்கே எனது கதைகளில் காணலாம். இயக்கரும் நாகரும் இந்த மண்ணின் பழங்குடியினர் என்றால் 'அவர்களின் வம்சாவழியின்தான் நாங்கள்' என்பதை எந்த வரலாற்று ஆசிரியர்களும் துணிந்து எழுதுகிறார்கள் இல்லை. இலங்கையின் எந்தக் கோயில்களின் வரலாற்றைப் பார்த்தாலும் இந்தியாவில் இருந்து வந்த மன்னன் குடியேற்றியதாகத்தான் எழுதியிருக்கிறார்கள். அப்படி எழுதுவதால் தமக்குப் பெருமை என எண்ணியிருப்பார்கள் போல் தெரிகிறது. இவர்களுக்கு உண்மையில் அக்கோயில்களின் வரலாறு தெரியாது என்றே கூறவேண்டும். கோணேசர் கோயில் மட்டும் இராவணனோடு தொடர்பு பட்டதாய் இருக்கிறது. உண்மையான வரலாற்றைத் தெரிந்து எழுதவேண்டும்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை ஆய்வு செய்கின்றவர்களும் நுனிப்புல்லையே மேய்கின்றனர். தமக்குத் தெரிந்த சிலரை மட்டும் அல்லது யாரும் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களை மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் எழுதுகிறார்கள். புதிய தேடல்களைச் செய்வதில்லை. ஒரு சில பலகலைக்கழக விரிவுரையாளர்களும் தாங்கள் படித்த குறிப்புக்களையே தமது மாணவர்களுக்குக் கொடுப்பதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. அம்மாணவர்களும் புதிய தேடல்களைச் செய்யாது தமது விரிவுரையாளர் கொடுத்த 'சரக்கையே தங்கள் சரக்காக்கி' பத்திரிகைகளிலும் மேடைகளிலும் எழுதியும், வாசித்தும் வருகிறார்கள். இந்நிலை மாறவேண்டும். எத்தனையோ புதிய சிறந்த எழுத்தாளர்கள் இன்று ஈழத்தில் எழுதுகிறார்கள். அவர்களை இனங்கண்டு உற்சாகப் படுத்தவேண்டும். ஈழத்தவர்களின் ஆக்கங்களை முதன்மைப்படுத்த வேண்டும்.

எடுத்ததற்கெல்லாம் தமிழகத்து எழுத்தாளர்களது கதைகளை மேற்கோள்

காட்டுகிறார்கள். புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா என்பட்டியல் படுத்துகிறார்கள். நமது நாட்டு எழுத்தாளர்களது கதைகளை ஏற்றெடுத்தும் பார்க்கிறார்கள் இல்லை. ஹைக்கக் கவிதையாக அற்புதமாகச் சிறுகதை எழுதும் நமது நாட்டு வேல் அமுதன் என்றொரு எழுதாளனின் கதைகளை யாராவது படித்தார்களா? அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறார்களா? இலங்கையின் பிரபல சிற்றிதழ்கள் அவரது கதைகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றன. அற்புதமான இலக்கியக் கனதியைக் கொண்டுள்ளதைக் காணலாம்.

நமது கலை, கலாச்சாரங்கள் மறைந்துபோவதையும் சுட்டி அவற்றை எனது கதைகளில் நினைவு படுத்துகிறேன். பழைய சம்பிரதாயங்களைச் சொல்லுவதினுடாக நமது சமுதாயத்தில் நிலவிய நல்ல அம்சங்களை நினைவுபடுத்தி வருகிறேன். நமது முதுகைத் தடவிக்கொண்டே நமக்குத் துரோகம் இழைக்கும் கூட்டத்தையும் சுட்டியிருக்கிறேன். கண்டுகொள்பவர்கள் கண்டுகொள்வார்கள். இந்த மண்ணின் மைந்தர்களாக மாறி, தமிழ் மக்களை ஏமாற்றும் இன்றைய அரசியல்வாதிகளையும், சந்தர்ப்பவாதிகளையும், ஒணான்போல் மாறும் கூட்டத்தினரையும் எனது கதைகள் சுட்டிநிற்கும்.

எடுத்துக்காட்டாக கும்பத்துமால், சொந்தமண்ணின் அகதி, ஆத்மவிஜயம், வரலாற்றை மாற்றிய காதல், மதுராஞ்சலி, ஆனந்தரின் துள்ளல் போன்ற கதைகளைப் படிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். ஒவ்வொரு கதையிலும் சொல்லவேண்டிய முக்கிய 'விதை' இருக்கும். இவை பலருக்குப் புரியாது. அதனால் எனது கதைகள் அவர்களுக்கு ஏதோபோல் இருக்கும். நான் உயிருடன் இருக்கும்போது சிலவற்றைப் பதிவு செய்து வைக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்ததால் எழுதி வைக்கிறேன். இந்நூல் உருவாக்கத்துக்குப் பலர் பின்னணியில் உள்ளனர். இக்கதைகளைப் பிரசுரித்த வீரகேசரி, தினக்குரல், தினகரன், ஞானம், செங்கதிர் போன்ற பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய பீத்தினருக்கு எனது நன்றி.

'போல்' எழுதுவதில் எனக்கு நாட்டமில்லை. நான் சுயமாக இருக்கவே விரும்புகிறேன். ஏனெனில் மற்றவர்போல் எழுதினால் அது பிரதிபண்ணலாகும். அது நமக்குத் தேவைதானா? இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளைப் படித்துப் பாருங்கள். இக் கதைகளில் உலாவரும் கதாமாந்தர்கள் உங்களோடு கூடவே உலா வருபவர்களாகவே இருப்பார்கள். உங்கள் வாழ்வில் நடந்தவைகளாகவே இருக்கும். வாசித்துப் பாருங்கள்.

இக்கதைகளைப் படித்து அணிந்துரை தந்த எழுத்தாளர் கலாபூஷணம் வி.என். சந்திரகாந்தி, பதிப்புரை நல்கிய லங்கா புத்தகசாலை முகாமையாளர் க. சதீஸ், அட்டைப்படம் வடிவமைத்த மகன் ச. அ. அருள்பாஸ்கரன், செவ்வை பார்த்துதுவிய எனது பேரன் அ. அருள்ரதீபன், அழகாக நூலாக்கம் செய்த நிஷான் பிறின்டர்ஸ் அலுவலர்களுக்கும் எனது நன்றி.

கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம்.

நூலின் உள்ளே.....

அடிமை வாழ்க்கை
ஆத்ம விஜயம்
நான் பொய்யனாம்
கறிவேப்பிலைகள்
வரலாற்றை மாற்றிய காதல்
சொந்த மண்ணில் அகதி
கும்பத்துமால்
வீட்டுக்கொருவர்
வைராவெளிப் பேச்சியம்மன்
கண்ணாடி வீட்டில்...
ஆனந்தரின் துள்ளல்
மதுராஞ்சலி

அடிமை வாடிக்கை

அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. இன்று வெள்ளிக்கிழமை. சனி, ஞாயிறு விடுமுறை நாட்கள். இரண்டு மணிக்கு வஸ். அரை நாள் லீவும் எடுத்துக் கொண்டான். பேருந்தைப் பிடித்துப் புறப்பட்டான். ஐந்து மணிக்கு பேருந்தால் இறங்கியதும் துறையைக் கடக்கவேண்டும். அதிலிருந்து ஐந்து கிலோமீற்றர் கால்நடைதான். கடற்கரை விரிந்து கிடந்தது. கடற்கரை ஓரமாக நடந்தான். அலைகள் அவன் கால்களைத் தொட்டு விளையாடின. மெல்லப் பொழுது இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடற்கரை ஓரமாகச் சிலர் கரைவலை இழுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக்கடற்கரையில் எவ்வளவு நாட்கள் விளையாடியிருப்பான்.

அவன் சிறுவனாக இருந்தபோது இந்தக் கடற்கரையில் நீர்கொழும்பு, சிலாபம் பகுதிகளில் இருந்து பெரிய தோணிகளில் பெப்ருவரி மாதம் தொடக்கம் ஒக்ரோபர் இறுதிவரை வந்து தங்கியிருந்து மீன்பிடிக்கும் மக்களை நினைந்து கொண்டான். பல வாடிகளை அமைத்து மீன்பிடிப்பார்கள். கடற்கரை எந்த நேரமும் கலகலத்துக் கொண்டிருக்கும். தமிழ்கலந்த சிங்களம் கதைப்பார்கள். பெர்னாந்து, பெனான்டோபிள்ளை, சூசைப்பிள்ளை எனப் பெயர்கள் இருக்கும். இவர்கள் அத்தனைபேரும் தமிழர்களாக இருந்து கிறிஸ்தவர்களாக மாறி, இப்போது முழுச்சிங்களவர்களாக வாழ்பவர்கள். அவர்கள் இப்போது இப்பகுதிக்கு வருவதில்லை. இப்பகுதி முஸ்லிம்மக்கள் மீனவத் தொழிலில் ஈடுபட்டமையே காரணம்.

நண்பர்களை நினைத்துக் கொண்டான். அவன் சிறுவனாக இருந்தபோது ஒரே கூத்தும் கும்மாளமாகவும் இருக்கும். அந்த ஊரின் மூலைமுடுக்குகளில் அவன் பாதம் படாத இடங்களே இல்லை. பாடசாலைக்குக் 'கட்' அடித்துவிட்டு சகமாணவர்களோடு சேர்ந்து லூட்டி அடித்த அனுபவங்கள் எட்டிப்பார்த்தன. சிறுவர்கள் என்றால் பயமறியாதவர்கள். பாடசாலைக்குப் போவார்கள். ஒரு மூலையில் ஒன்று சேருவார்கள். அவர்களது திசை வேறுபக்கம் இருக்கும். உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் ஊரைச் சுற்றி ஓடும். பள்ளங்களும், கண்கண்டிப்பிடங்களும் நிறைந்து கிடக்கும். வெள்ளப் பெருக்குக் காலங்களில் உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் கரைபுரண்டு ஓடும். கிடங்குகள் உருவாகும். உப்புநீர் தேங்கி நிற்கும். கிடங்குகளில் பலவகை மீன்கள் விளையாடும். உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகளில் வற்றுப் பெருக்கு நிகழும். கோடைகாலங்களில் வற்றுப்

பெருக்கு அதிகநீரைக் கொண்டு வருவதில்லை. கிடங்குகளில் சேர்ந்த மின்வகை கிடங்குகளிலேயே தங்கி வாழும்.

கிராமத்துப் பற்றைக்காடுகளில் ஒருவகைக் கொடியிருக்கும். 'நச்சுக்கொடி' என்று கூறுவார்கள். அந்தக்கொடியின் வேர்களைப் பிடுங்கி அளவாக வெட்டி மரக்கட்டைகளில் வைத்துத் தட்டினால் நசிந்துவிடும். நசிந்த வேர்களைக் கிடங்குகளில் தேங்கியுள்ள நீரில் கலக்கிவிட்டால் மீன்கள் மயங்கிவிடும். பிடிப்பதற்கு இலகுவாக இருக்கும். பங்கு போட்டு வீடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். மீனைக்கண்டதும் அம்மாக்குச் சந்தோசம் பிறக்கும். “எப்படி இந்தப்பெரிய மீன்களைப் பிடித்தாய்”? அம்மாவின் கேள்வி வரும் “எங்கட நாகராசர் கனக்க மீன்பிடிச்சவராம். அவர்ர மகன் என்ற கூட்டாளிதானே. அவன் தந்தான்”. பொய்தான். ஆருக்கும் துன்பம் தரும்படி கூறும் பொய்தான் சொல்லக்கூடாது. அம்மா சொல்லித் தந்தவ. இந்தப் பொய்சொல்வதில் தப்பில்லை. மனதுக்குள் தேற்றிய நாட்கள் எத்தனை?

ஒருநாள் பாடசாலைக்குக் 'கட்' அடித்துவிட்டு, நண்பர்களோடு புறப்பட்டுவிட்டான். புத்தகங்களும் உடைகளும் மரக்கிளையில் தொங்கின. அம்மணமாய் கிடங்குகளில் இறங்கி நீச்சல் அடித்து மீன்பிடிக்கும்போது கையும் மெய்யுமாய் அப்பாவிடம் மாட்டி வாங்கிக் கட்டினதை நினைத்துக் கொண்டான். அப்பாமேல் கோபம் கோபமாக வரும். ஆனால் அந்த நேரத்தில் அப்பா சரியான முடிவு எடுத்திருக்காவிட்டால் வாழ்க்கை எவ்வளவு கஸ்டமாகப் போயிருக்கும் என்பதை நினைக்கும் போது அப்பாமேல் அன்பும் பாசமும் பொங்கி வந்தது. நான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். அப்பா இறைவனிடம் போய்ச் சேர்ந்திட்டார். பெருமூச்சுப் பறந்தது. மனம் கசிந்து நெக்குருகியது. அதிலிருந்து விடுபட்டு பழைய நினைவுகளில் மனதைத் திருப்பினான்.

நிலாக்காலங்களில் கிராமத்தின் மணல்வீதிகளில் விடியவிடியக் கிளித்தட்டுப் பாய்ந்து, விளையாடிய மணலிலேயே படுத்துறங்கிய சந்தோசமும் மனதில் வந்து குந்தி அசைபோட்டது. சிரிப்பாக வந்தது. இனிய நினைவுகளில் மூழ்கினால் களைப்பே தெரியாது. கால்கள் நடந்தன. தனிமையில் இருக்கும்போதுதான் சிந்தனை சிறகடிக்கிறது. இந்த ஆத்மா உடலை விட்டு எங்கெல்லாமோ போய் அலைந்து பழைய நினைவுகளில் மூழ்கி வருகிறது. இதுவும் ஒருவகை யோகம்தானோ? மேற்கே சூரியன் அவசரமாக மறைந்து

கொண்டிருந்தது. உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து சூரியன் உதிப்பதற்கோ, மறைவதற்கோ மறந்ததில்லை.

அவன் ஊர்போய் சேரும்போது இருள் பரந்துவிட்டிருந்தது. வீதிகளில் யாரும் இல்லை. ஊர் இப்போது அடங்கிப் போய்க்கிடந்தது. வீடுகளில் வெளிச்சங்களும் குறைந்திருந்தன. படலைகள் இறுக்கி மூடிக்கிடந்தன. பயப்பிராந்தி மனதை விரட்டியது. கூப்பிடு தூரத்தில் வீடு இருந்தது. சந்தியில் இருக்கும் கோயிலைத் தாண்டித் திரும்பினால் இடப்பக்கமாக வீடு தெரியும். இன்னும் ஐந்து நிமிசத்தில் வீடு வந்துவிடும். நிழலாக உருவங்களைக் காட்டும் இருள்.

“ஆரது..தம்பி..இந்தநேரத்தில.. எனக்கு மதிக்கேலாமல் கிடக்கு...நாடு கிடக்கிற கிடயில.. காலநேரந்தெரியாதா... கெதிபண்ணி வீட்ட போ...” அது பார்வதியாச்சியின் குரல்தான். அவரது குரலில் இருந்து இனங்கண்டு கொண்டான். பார்வதியாச்சி படலையைச் சாத்திக்கட்டிக் கொண்டிருந்தார். “நான்தான் ஆச்சி...ஆறுமுகம். இப்பதான் வாறன். பதிலளித்தான். “ஆறுமுகமா ..இப்பதான் வாறாயா? சரி..சரி.. நாளைக்கு வா ..கதைப்பம். இப்ப கெதியாப் போ.. வெடிச்சத்தம் கேக்குது” பார்வதியாச்சி அவசரப்படுத்தினாள். ஆறுமுகம் அதிர்ந்து போனான். அவனுக்கு உள்ளூற வேர்த்தது. நடையை விரைவுபடுத்தினான். நாய்கள் குலைக்கும் சத்தம் செவிப்பறைகளை அடைத்தது. கால்கள் நடையை விரைவு படுத்தின. வீட்டை நெருங்கிவிட்டான். வீட்டுப்படலையைத் திறந்தான். அந்தச் சத்தம் கேட்டிருக்கவேண்டும்.

“ஆரது...” குரல்கொடுத்தபடி அரிக்கன் லாம்போடு செல்லம்மா வெளியில் வந்தார் “நான்தான் அம்மா” ஆறுமுகம் பதிலளித்தான். மகனின் குரலைக் கேட்டதும் உசாரானார். அரிக்கன் லாம்பைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி “என்ன மனே... சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்திருக்கிறாய்....இஞ்சால கெதியா வா...வா..” வெளிச்சம் படலை வரை பரந்து இருள்கலைந்தது. உள்ளே சென்றான். அரிக்கன் விளக்கைத் திண்ணையில் கிடந்த மேசைமேல் வைத்துவிட்டுக் கதைத்துக் கொண்டே மகனுக்குத் தேநீர் தயாரிக்கலானார். அவன் தனது பையை மேசையில் வைத்துத் திறந்து மாற்றுடுப்பை எடுத்தான்.

“அம்மாவப் பாக்கணும்போல இருந்திச்சி. புறப்பட்டு வந்திற்றன்.” உடுப்பை மாற்றியவாறே சொன்னான். “அதுக்காகக் காலங்கெட்ட நேரத்தில் வாறதா? நேரத்துக்கு வந்திருக்கலாம்தானே”? அன்பாகக் கடிந்து கொண்டாள். ஆனால் மகனைக் கண்ட சந்தோசம் அவள் மனதில் குந்திக்கொண்டது. மனதுக்குள் பாசம் பரந்து கொண்டது. அம்மாவின் பாசமொழி அவனைக் கிறங்கச் செய்தது. “என்னம்மா செய்யிறது? எத்தன இடத்தில் சோதனச் சாவடிகள். ஏறியிறங்கி வந்து துறையக்கடந்து நடந்து வாறன். அதுதான் இவ்வளவு நேரம்.” தேநீரை ருசித்தவாறே அம்மாவை அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் உற்றுப் பார்த்தான்.

அம்மா சற்று இளைத்திருந்ததை அவதானித்தான். “என்னனேய்..அம்மா.. சுகமில்லாமல் இருந்ததா? உடம்பு இளைச்சிருக்கு. ஒரு கடுதாசி போட்டிருந்தால் வந்திருப்பன்தானே”? அன்போடு கூறினான். “அதல்லாம் ஒண்டுமில்ல மனே. மனசில நிம்மதியில்ல. காலம் கெட்டுக்கிடக்கிறது. பொழுதுபட்டால் விடியுமட்டும் பயம். விடிந்தால் பொழுதுபடுமட்டும் பயம். இப்படி பயந்து பயந்து வாழவேண்டிய அடிமை வாழ்க்கை வாழறும்.” பெருமூச்செறிந்து அம்மா கூறினாள்.

“இன்டைக்குக் காகம் சுற்றிச்சுற்றிக் கத்திக்கொண்டு கிடந்தது. ஆராவது வரப்போறாங்க எண்டு நினைச்சன். ஒருவேளை என்ர புள்ள வந்தாலும் வருவான் என்றும் நினைச்சன். நீ வந்திட்டாய்”. அம்மா கூறும்போது அவளது முகத்தையே உற்றுப் பார்த்தான். அவளது முகத்தில்தான் எத்தனை சந்தோச ரேகைகள் பரந்தோடுகின்றன. என்னதான் பிள்ளை வளர்ந்து பெரியவனாகித் திருமணம் செய்து பிள்ளைகுட்டிகளைப் பெற்றாலும், ஒருதாய்க்குத் தன் பிள்ளை எப்போதும் சிறுகுழந்தைதான். பிள்ளைகள்தான் பாசத்தை மறந்து ஒதுங்கிக் கொள்கிறார்கள். “மனே.. மேலக்கழுவிட்டு வா. சாப்பிடுவம்”. கூறிக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் புகுந்தான்.

ஆறுமுகம் குளித்துவிட்டு வந்தான். அம்மா இருந்த கறிவகைகளைச் சூடேற்றினாள். சாப்பாடு தயார். அவன் குளித்துவிட்டுச் சாமியறையில் திருநீறு சாற்றி “எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே” எனக் கும்பிட்டு வெளியே வந்தான். தூரத்தில் நாய்கள்

குலைத்தவண்ணம் இருந்தன. “வாமனே சாப்பிடுவம்”. அவனை அழைத்தாள். அவன் அடுக்களைக்குள் வந்து விரித்திருந்த பனையோலைப் பாயில் இருந்தான். “என்னம்மா ஒரே நாய்குலைக்கும் சத்தம்”? கேட்டான். “இப்பிடித்தான் மனே...விடியவிடிய நாய்குலைத்தபடிதான் இருக்கும். ஆமிக்காரங்கட நடமாட்டம்தான். வெடிச்சத்தங்களும் கேட்கும். நெஞ்சைப்பிடித்தபடி கிடக்கிறதுதான். என்ன செய்யலாம். நம்மட நாட்டுநில இதுதான்.

இப்ப கண்டபடி ஊருக்குள்ள போகேலாது. சட்டம்.” தட்டில் உணவைப் பரிமாறிக்கொண்டே சொன்னாள். “அம்மா சாப்பிடல்லையா”? கேட்டான். “இன்னும் இல்லமனே. இனித்தான். நீ முதலில் சாப்பிடு. பிறகு நான் சாப்பிடுறேன்”. அவன் சாப்பிடக் கையை வைத்தான். படலையில் சத்தம் வந்தது. “மே...அம்மே.. யாரு ..இப்ப ..வந்தது. வரச்சொல்லுங்க..வெளியே”. அவள் எழுந்து வெளியே வருமுன் இரண்டு ஆமிக்காரர்கள் உள்ளே வந்து விட்டார்கள். அவர்கள் கைகளில் துப்பாக்கிகள். “ஊருக்குள்ள யாரும்சரி வந்தா ஸ்ரேசன்ல அறிவிக்கணும்தானே. தெரியாதா சட்டம்?”. வந்தவர்கள் சத்தமிட்டார்கள். அவளுக்கு வெடுவெடுத்தது. செல்லம்மா வெளியில் வந்தாள். தொடர்ந்து ஆறுமுகம் வெளியில் வந்தான். “அது ஆருமில்ல. என்ர மகன். ஆறுமுகம். இப்பதான் வவுனியாவில இருந்து வந்தவன்”. உண்மையைச் சொன்னாள்.

“அது ஆருவெண்டாலும் சரி ...அறிவிக்கத்தானே வேணும்”. அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். “இப்ப இருட்டிப்போச்சு. இருட்டின்பிறகு வெளியில் வரப்படாது என்றுதான் ...” அம்மா இழுத்தாள். அவளுக்கு மனம் படபடத்தது. “அது எல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. ஏய... பேரென்ன”? ஆமிக்காரன் கேட்டான். “ஆறுமுகம்”.சொன்னான். “சரி..சரி..என்ட..வாங்க.. பொயின்ருக்கு. பெரியவரிட்ட வந்து சொல்லுங்க”. அவர்கள் வரும்படி வற்புறுத்தினார்கள்.

“மாத்தயா காலமைக்கு வந்து பதியிறம். இப்பதான் புள்ள வந்தவன். சாப்பிடக்குந்தினான். சாப்பிட்டபிறகு வாறம்”. அம்மா கெஞ்சினாள்.

“அதெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. பெரியவர்ட்ட வந்து சொல்லுங்க”. ஆமிக்காரர் ஒரேபடியாய் நின்றார்கள். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாது. நடப்பது நடக்கட்டும். அப்படியே புறப்பட்டான். அம்மா சாப்பாட்டை முடிவைத்தாள். அடுக்களையின் பன்னாங்குக் கதவை இழுத்து முடினானாள். அரிக்கன் லாம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு பின்னால் புறப்பட்டுவிட்டான்.

ஆமிக்காரர்கள் ஆறுமுகத்துக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் நடந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் அரிக்கன் லாம்போடு ஆறுமுகத்தின் அம்மா. 'ஆமிப்பொயின்று' அலுவலகம் திறந்திருந்தது. ஆனால் அலுவலர் இல்லை. “அப்பிடி நில்லுங்க” ஒருவன் கட்டளையிட்டான். ஒருவன் ஆமிப்பெரியவர் இருக்கும் பக்கத்து வீட்டுக்குப் போனான். ஒரு நிமிடம் ஒரு வருசமாக நகர்ந்தது. களைப்பும் பசியும் ஆறுமுகத்தைக் குடைந்தெடுத்தன. அவனுக்கு மயக்கம் வருவதுபோல் இருந்தது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சமநிலையைப் பேணினான். எவ்வளவு நேரம் நின்றிருப்பான். அம்மாவைப் பார்த்தான். ஆமிப்பொயின்று கேற்றுக்கு அப்பால் அரிக்கனோடு குந்தியிருப்பது தெரிந்தது. “நான் வந்தது தப்பாகப் போச்சது. என்னால்தானே அம்மா வெளியில இந்த நேரத்தில காத்துக்கிடக்கிறார். நான் வராமல் அங்கேயே நின்றிருக்கலாம்”. மனதுக்குள் வருந்திக் கொண்டான். ஆமிப்பெரியவரின் வீட்டில் நடப்பது தெரிந்தது. போனவன் “சேர்” என்று மெல்ல அழைத்து, வெளியிலேயே நின்றான். அவரை வெளியிலேயே காணவில்லை.

பாதுகாப்புப்படை அதிகாரிகளைச் சாதாரணதரப் படைவீரர்கள் நினைத்தமாதிரிச் சந்திக்க முடியாது. எவ்விதமான விசயங்களாக இருந்தாலும் முன் அனுமதிபெற்று, அவர் விரும்பினால்தான் அதனையிட்டுப் பேசலாம். அங்குதான் 'ஆண்டான் அடிமை' என்பதன் தாற்பரியம் புரியும். படையதிகாரியைச் சந்திப்பதில் பயமிருந்தாலும், நல்ல பெயர் வாங்குவதற்காக இப்படித் தவங்களும் புரியவேண்டும். எசமான் அவர்களை நடத்தும் முறைகளுக்கேற்ப, ஏவலாளிகளும் அவர்களுக்குக் கீழுள்ளவர்களை நடத்துவார்கள். தன்னை எஜமானனாக நினைத்துக் கொண்டுதான் என்னோடு இவன் நடந்து கொண்டான். அந்தச் சிப்பாயைக் குறைகூறிப் பயனில்லை. நின்று கொண்டே நடப்பதை அவதானித்தான். அம்மாவையும் பார்த்துக் கொண்டான்.

அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் அம்மாவின் நிழல் தெரிந்தது. “என்ற புள்ளைக்கு எவ்வளவு பசியாக இருக்கும். என்னப்பார்க்க வந்ததாலதானே..இந்தக் கஸ்டம். பாவம். இனி வரவேண்டாமென்று சொல்லவேணும். எல்லா ஆமிக்காறனுகளும் இப்படித்தான். இப்பிடித்தானே இந்திய ஆமிக்காறங்களும் செய்தவங்க” செல்லம்மாவின் மனதுக்குள் வேதனை அரித்தது. நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஆறுமுகத்தின் மனதில் அது படமாக விரிந்தது. அது இந்திய அமைதிகாக்கும் படை இந்தநாட்டுக்குள் தங்கள் நாட்டின் அமைதியைக் காப்பதற்காக வந்திருந்த காலம். இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெற்றுத்தருவதாக முலாம்பூசி தமது நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக இலங்கைத் தமிழ் மக்களைப் பகடைக்காய்களாக்கிப் பலிக்கடாக்களாக்க வந்திருந்தனர். காக்கி உடைகளைக் கண்டால் அது 'தபால்காரர்கள்' என்று எண்ணும் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களின் குக்கிராமங்களிலும் இந்தியப்படை முகாமிட்டுத் தொல்லைகளைக் கொடுத்தார்கள். அமைதிக்காக வந்தவர்கள் அதற்கு மாறாகச் செயற்பட்டார்கள். கிராமங்களில் தோட்டந்தரவுகளும், பயிர்பச்சைகளுமாக இருக்கும். ஆடு,மாடு,கோழி என அவர்களது வாழ்வாதாரம் இருக்கும். கிராமங்களில் தன்னிறைவுப் பொருளாதாரம் குடிகொண்டிருக்கும். வேலிகள் எல்லைகளாக இருந்து யாவற்றையும் பாதுகாக்கும். கிராமங்களின் எரிபொருள் தேவையைச் சிறு பற்றைக்காடுகள் நிறைவு செய்யும்.

தங்களது அமைதிக்காக எமது மக்களின் பாதுகாப்பில் கைகளை வைத்தார்கள். வேலிகள் வெட்டப்பட்டன. பற்றைக் காடுகள் மக்களைக் கொண்டே அழிக்கப்பட்டன. எந்த நேரமும் 'ரோந்துச் சேவை' கால்நடையாக நடைபெறும். வீட்டுக்காணிகளை ஊடறுத்து ஆமி வேலிகளை உடைத்தும், வேலிக்கம்பிகளை வெட்டியும் நடந்து செல்வார்கள். தோட்டம் தரவுகள் மெல்லமெல்ல மறையத் தொடங்கின. பாதுகாப்பு கிராமங்களில் இல்லாதொழிந்தது. இளைஞர்கள் சித்திரவதைக்கு ஆளாகினர். ஊருக்குள் எவர் வந்தாலும் ஆமிப்பொயின்று சென்று பதியவேண்டும். இப்படித்தான் அன்றும் ஆறுமுகம் வந்திருந்தான். இருட்டிவிட்டது. ஊரடங்கிவிட்டிருந்தது. “மனே இப்ப நம்மட இந்திய அமைதிகாக்கும் ஆமிதான் இருக்கு. விடிஞ்சபிறகு போய் பதிவம். நீ சாப்பிட்டுட்டுப் படு”. அம்மா சொன்னபடியே

செய்தான். விடிந்ததும் கடமைகளை முடித்துக் குளித்துச் சாப்பாடு முடித்தபின் 'ஆமிப் பொயின்'றுக்குச் சென்றான்.

கடமையில் நின்றவனிடம் தன்னை அறிமுகம் செய்து பதிவதுபற்றிச் சொன்னான். அவன் கொமாண்டரிடம் அழைத்துச் சென்றான். ஒரு கதிரையைக்காட்டி இருக்கும்படி கூறிவிட்டுக் கொமாண்டரின் அறைப்பக்கம் சென்றுவிட்டான். கொமாண்டர் அறையில் இல்லை. ஆறுமுகம் காத்திருந்தான். நேரம்மட்டும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒருவாறு கொமாண்டர் அறையினுள் வந்ததற்கான அறிகுறி தெரிந்தது. சிப்பாய் வந்து அழைத்தான். அவன் பின்னால் சென்றான். கோமாண்டரின் அறை வந்ததும் ஆறுமுகத்தை அப்படியே நிற்கும்படி சைகையால் சொன்னான். அவன் மட்டும் சென்றான். அறையின் கதவு திறந்திருந்து. ஆனால் திரைச்சீலை மறைத்திருந்தது.

வாசலின் முன்னின்று 'சலூட்' அடித்து அனுமதி கேட்டான். கிடைத்தது. திரைச்சீலையை விலக்கி உள்ளே சென்றான். அவன் ஆறுமுகம் வந்தவிடயத்தை இந்தியில் சொல்லியிருக்க வேண்டும். கொமாண்டர் கோபத்தோடு சத்தமிட்டுக் கதைத்தது கேட்டது. ஆமிக்காரன் சற்று நேரத்தால் வெளியே வந்தான். உள்ளே வரும்படி அழைத்தான். அந்த ஆமிக்கொமாண்டர் ஒரு இந்திக்காரர். பெயர் 'சர்மா கொமாண்டிங் ஒபிசர்' என நெஞ்சச் சட்டைப்பையின்மேல் இருந்த பட்டி சொல்லியது. தீப்பற்றிய விழிகளோடு கொமாண்டர் ஆறுமுகத்தைப் பார்த்தான். “குட் மோனிங் சேர். ஐ ஆம் ஆறுமுகம்.” தன்னை மிகப் பணிவோடு அறிமுகம் செய்தான். கொமாண்டர் சர்மா கோபாவேசத்தோடு எழுந்தார்.

“லக் கியர் மிஸ்டர் ஆறுமுகம்.... ஆங்கிலத்தில் அட்டகாசமாகப் பிரசங்கம் செய்தார். அவரது கோபத்தை கைகளைப் பொத்தி மேசையில் குத்துவதில் இருந்து புரிந்து கொண்டான். “இங்கு நாங்கள் வைத்துதான் சட்டம். உங்கட புலிச்சேட்டை எங்களிட்ட விடேலாது. எந்த வெளியாட்களும் அவங்கட இஸ்டத்துக்கு வரேலாது. வாறவங்க ஆமிப்பொயின்றல் பதிய வேண்டும். வந்த காரியம் முடிந்ததும் போய்விட வேண்டும். நீ நேற்றுப் பின்னேரமே வந்திருக்கிறாய். இங்க வந்து அறிவிக்காமல் ஒரு வீட்டில் நின்றுவிட்டு இப்ப” நிறுத்திவிட்டுத் தனது கையில் கட்டியிருந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்தான். “கிட்டத்தட்ட பத்துமணிக்குப் பதிய வாறாய். உன்னைப்பிடித்து லொக்கப்பில்

றிமாண்ட் பண்ணவேணும்.” அவன் பேசிக் கொண்டே போனான். ஆறுமுகத்துக்குக் கட்டுக்கடங்காத கோபம் பொங்கியது. தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். பொறுமையாக இருந்தான்.

“நாங்க இங்க சிரைக்கிறதுக்கு வரல்ல. புலிவேட்டையாட வந்திருக்கிறம்..” ஆறுமுகம் குறுக்கிட்டான். “சேர்...ஐ ஆம் எ கவன்மென்ற் சேவன்ற். டிப்பியூட்டி டிரக்டர் ஒவ் எடியுகேசன்” ஆங்கிலத்திலேயே தொடர்ந்தான். “நான் வந்து எங்கேயும் நிற்கவில்லை. என்ர வீட்டில...என்ர அம்மாவோடதான் நின்றனான். நான் பிறந்து விளையாடி வளர்ந்ததெல்லாம் இந்த மண்ணில... என்ர ஊருக்கு, என்ர அம்மாவப் பார்க்க வந்திருக்கிறன். என்ர தாய்நாட்டில என்ர ஊரில..என்ர வீட்டுக்கு வாறதற்கு ஏன் உங்கட அனுமதியப் பெறவேண்டும்? எங்கட அரசாங்கத்தில.... உயர்பதவியில இருக்கிறன். நான் இந்த நாட்டின்...என்ர நாட்டின் குடிமகன்.” கூறிக்கொண்டு தனது அடையாள அட்டையைத் தூக்கிக் காட்டினான். அடையாள அட்டையைக் கொமான்டர் உற்றுப் பார்த்தான்.

“சேர்.. நீங்க என்னத்துக்கு வந்தீங்கனோ எங்களுக்குத் தெரியாது. இது இந்த நாட்டுக்குப் புதியதல்ல... வரலாற்று ரீதியாக இந்திய மன்னர்கள் எங்கட நாட்டின்மேல் படையெடுத்து எங்கள அடிமைகளாக்கி ஆண்டு சுரண்டி ..கட்சியில எங்கள நட்பாற்றில் விட்டுச் சென்றிடுவாங்க.. இங்க நாங்க படாதபாடு படவேண்டியது நியதியாப் போச்சு...எல்லாள்ன் தொடக்கம் இன்றுவரை அது தொடர்கிறது.” ஆவேசத்தோடு ஆறுமுகம் முழங்கினான். கொமான்டர் ஆறுமுகத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். என்ன நினைத்தானோ தெரியாது. ஆறுமுகத்தை அழைத்து வந்த ஆமியைக் கூப்பிட்டான். இந்தியில் ஏதோ சொன்னான்.

அவன் கதிரையொன்றை கொண்டு வந்து வைத்தான். “பிளீஸ் சிற்டவுண்” கூறிக் கொண்டு கொமாண்டரும் கதிரையில் இருந்தான். ஆறுமுகமும் கதிரையில் இருந்தான். கொமாண்டர் திசைமாற்றினான். “லுக்... மிஸ்ரர் ஆறுமுகம்...”ஆங்கிலத்திலேயே தொடர்ந்தான். எனது மனைவியும் ஒரு ஆசிரியை.. நான் கல்வியாளர்களுக்கு மதிப்பளிப்பவன். கல்விதான் ஒரு மனிதனை உயர்த்துவது. நாங்களும் தெரியாத்தனமாக... இங்க வந்திறறம்.

ஏன் வந்தோம்....என்று எங்களுக்கே தெரியாது. முதலில் தமிழர்களின் அமைதி காக்கவென்றுதான் தெரிவிக்கப் பட்டது. அதனால் நாங்க அனுப்பப்பட்டோம். அவ்வளவுதான் தெரியும். இப்ப புலிகளுக்கு எதிராகச் சண்டையிடுகிறோம். சொல்லப்போனால் தமிழருக்கு எதிரான போராட்டம்தான். பொதுவாக தமிழ் இளைஞர்கள்தான் கொல்லப்படுகிறார்கள். எங்கட ஆக்கள் பலர் இறந்து விட்டார்கள். அந்தக்கடுப்பு இருக்கிறதால் இப்படி நடக்க வேண்டியுள்ளது. “ஐ ஆம் சோ சொறி.. நீங்க அரசாங்க உயரதிகாரி என்று எனக்குத் தெரியாது.” அமைதியாகச் சொன்னான்.

இரண்டு கோப்பையில் தேநீர் வந்தது. குடிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். நாட்டு நடப்புகளைச் சொன்னான். தனது குடும்பத்தைப் பற்றிச் சொன்னான். எங்களுக்கு வரும் ஓடரை நாங்கள் செயற்படுத்துகிறோம். இந்த நாட்டில் என்ன நடக்குது என்று இந்திய மக்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. இங்கு இரண்டு இனங்களுக்கிடையில் நடக்கும் போராட்டத்தைப் பற்றி யாருக்கும் தெரியாது. இந்த நாட்டுச் சிங்களத் தலைமைகள் கெட்டிக்காரர்கள். தங்கள் மக்களைச் சண்டையில் ஈடுபடுத்தாமல் இலங்கைத் தமிழரை அழிக்க இந்தியப் படைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். எங்களது நாட்டுத் தலைவர்களும் விவேகம் இல்லாத பதவிமோகம் கொண்டவர்கள். அவர்களால்தான் இந்த அவலம். இது எதுவரை சென்று எதில்முடியுமென்று எனக்குத் தெரியாது. அந்தக் கொமாண்டர் விரிவாகச் சொன்னான். ஆறுமுகத்துக்கு உண்மை புரிந்தது.

இந்தியப் படைகள் வந்தபோது தமிழ்மக்கள் “எங்களை ரட்சிக்க வந்த ரட்சகர்கள்.” என ஆடிப்பாடினார்கள். அவர்களோடு மிகவும் நட்பாகப் பழகினார்கள். அரசியல் குதாட்டத்தினால் தமிழ் மக்களை அழிக்கும் எதிரிகள் ஆனார்கள். இந்தியப் படைகளை எதிர்த்துப் போரிடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். இந்தியப்படை இலங்கையை விட்டுப் போகும் போது அவர்களது முகத்தைப் பார்க்கவும் கூசினார்கள். அதன் விளைவை எண்ணிப் பார்த்தான். இந்திய ஆமியின் வழியில் இப்ப எங்கட நாட்டுப்படையினர் இந்திய ஒத்துழைப்புடன் ஆட்டிப்படைக்கின்றார்கள். அவர்களைக் குறைகூறிப் பயனில்லை. இனவாத அரசியல்வாதிகளின் விவேகமில்லாத போக்குத்தான் நாட்டின் அழிவுக்குக் காரணம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

“மே..என்ட்..” அந்த ஆமிக்காரன் அழைத்தான். ஆறுமுகம் தன்னைச்

சுதாகரித்துக் கொண்டான். அம்மாவைப் பார்த்தான். அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் அவர் குந்தியிருப்பது தெரிந்தது. ஆமிக்காரனின் பின்னால் சென்றான். அவன் அறையினுள் நுழைந்து சலூற் அடித்தான். சிங்களத்தில் முறைப்பாட்டை முழங்கினான். இவர்கள் பெரியவர் என அழைத்தவர் நடுத்தர வயதுடைய ஒரு கொமாண்டர். தன்னைவிடவும் வயதில் குறைந்தவனாக இருந்தான். கொமாண்டர் சீருடையில் இல்லை. நீண்ட கால்சட்டையும், 'ரி' சேட்டும் அணிந்திருந்தான். ஆனால் அந்த மிடுக்கும், அகங்காரமும் அவனிடம் இருந்தது.

“சிங்கள தன்னவாத.. சிங்களம் தெரியுமா .. கொகே இந்தளா “ஆவே...என்ன பேர்?” கொமாண்டர் ஒரு கிண்டலோடு தொடங்கினான். ஆறுமுகத்துக்குச் சிங்களம் ஓரளவு தெரியும். ஆனால் “சிங்களம் தெரியாது. பேர் ஆறுமுகம்” என்றான். “என்ன கொட்டியாத? எங்கிருந்து வந்தது? சொல்லு”? கொமாண்டர் சத்தமிட்டான். அந்த நேரத்திலும் ஆனந்தன் இந்த நிகழ்வுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தவறவில்லை. அவன் இந்திக்காரன். அந்நியன். இந்தியன். இந்திக்காரன். இவன் எங்கள் சொந்தநாட்டுக்காரன். சிங்களவன். அவ்வளவுதான். இரண்டு செயற்பாடுகளும் ஒன்றுதான். “வவுனியாவில இருந்து வந்தனான்.” பதிலளித்தான். “...ஓ... வவுனியா.. அங்கதானே கொட்டியா ..இருக்கிறது... மே மாத்தயோ...ஒங்கட இஸ்டத்துக்கு இஞ்ச வரேலாது. எங்கட சட்டத்துக்குத்தான் ...நடக்கவேணும்.. தேருணாத... தெரியுமா”? ஆணவத்தோடு கொட்டினான். ஆறுமுகத்துக்கு அடக்க முடியாத கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. ஆனாலும் பொறுமை காத்தான்.

“ஏன் இஞ்ச வந்தது..? வேவு பாக்கவா..சொல்லு”? கொமாண்டர் அதட்டலோடு கேட்டான். இனியும் பொறுத்தால் இவன் கதையைச் சோடிச்சிப் போடுவான். “ஹலோ சேர்..லுக்..”. ஆங்கிலத்தில் தொடங்கினான். “இஞ்ச என்ன இருக்கு வேவுபார்க்க? நானும் இந்த நாட்டிலதான் பிறந்தவன். இது என்ர சொந்த ஊர். இந்த மண்ணிலதான் பிறந்து வளர்ந்தனான். என்ர அம்மாவப் பார்க்க வந்தனான். என்னை வரேலாது என்று சொல்வதற்கு நீங்க யார்? என்ர சொந்த ஊருக்கு வாறதற்கு ஏன் உங்களிட்ட அனுமதி கேட்க வேணும்? அன்றைக்கு இதே கேள்விய இந்தியனாமி கேட்டான். இன்றைக்கு இந்த 'என்ரநாட்டு' ஆமிக்காரன் கேக்கிறான். அவன் இந்திய இந்திக்காரன். நீங்க இலங்கைச்

சிங்களவன். அவ்வளவுதான். நாங்க என்ன உங்கட அடிமைகளா? இது என்ன அடிமை வாழ்க்கையா”? ஆத்திரத்தைக் கேள்வியாகத் தொடுத்தான்.

“மிஸ்டர்...கதைக்கிறதக் கவனமாகக் கதைக்கவேணும். நான் நினைத்தால் உன்ன லொக்கப்பில போடுவன். நிமாண்ட் பண்ணுவன். கனக்கக் கதையாத்..தேருணாத்?” கோபத்தோடு கொமாண்டர் சொன்னான். ஆறுமுகம் விஸ்வரூபத்தில் நின்றான். அவனது உள்ளம் பொங்கியது. “நானும் உங்களைப் போல அரசாங்க உயர்பதவியில் இருக்கிறேன். ஐ ஆம் த டிபியுட்டி டிரக்டர் ஒப் எடியுகேசன். உங்களுக்குத் தெரிந்த சட்டங்கள் எனக்குத் தெரியும். நீங்களும் இந்த நாட்டில்தான் பிறந்தீங்க. நானும் இந்த நாட்டில்தான் பிறந்தனான். என்ன வித்தியாசம். நீங்க சிங்களவர். பெரும்பான்மையாக இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் தமிழர் சிறுபான்மையாக இருக்கிறோம். பெரும்பான்மை என்ற அகங்காரம் உங்களைப் பிடித்திருக்கு. யாரும் 'இது நமது நாடு' என்று உணரவில்லை. நமது நாட்டுத்தலைவர்கள் பிரித்தானும் நாட்டில் படித்தவர்கள். எப்படி மக்களைப் பிரித்துவிட்டு தாங்கள் சுகபோகங்களை அனுபவிக்கலாம் என்று திட்டம் போடுபவர்கள். இனரீதியாகவும், சமயம், மொழிரீதியாகவும் பிரித்துப் பதவியில் குந்துபவர்கள். அன்று இந்தியர்கள் பாதியை அழித்தார்கள். மீதியை இன்றைக்கு நீங்கள் எங்களையும் அழித்து உங்களையும் அழிக்கத் துடிக்கிறீர்கள்” அவன் தொடர்ந்தான்.

“இந்த அடிமைவாழ்க்கை இனியும் வேண்டாம். அரசாங்க உத்தியோகத்தார்கள் அரசியல் வாதிகளின் கைப் பொம்மைகளாக இருக்குமட்டும் பொதுமக்கள் அடிமைவாழ்க்கையை அனுபவிக்கத்தான் வேணும். நாங்க பொது மக்களின் ஊழியர்கள். இதை உணரவேண்டும். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்க வேணும். நான் 'டிபன்ஸ் மினிஸ்ட்ரி'யுடன் தொடர்பு கொண்டு கேக்கிறேன். எனக்கும் சில கடமைகள் உண்டு. இந்த நாட்டின் சட்டதிட்டங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேணும். அந்தச் சட்டதிட்டங்கள் மக்களுக்கு நன்மையைக் கொடுக்க வேண்டும். நான் இங்கு வந்ததை சொல்லவேணும் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதற்கும் நேரம் காலம் இருக்கு. நான் தீவிரவாதியில்லை. அரசாங்க உயரதிகாரி”. கோபத்தால் அவனது உடல் குலுங்கியது.

“அதை நீங்க உணரவேண்டும். ஒரு கடமைக்கு உங்களிடம் சொல்ல

வேண்டும்தான். அதனைக் காலையில் செய்யலாம் என்றுதான் இருந்தன். இப்போ இரவு பதினொரு மணி. இதுவரை வயதுபோன அம்மா சாப்பிடாமல் வெளியில், ரோட்டில் குந்தியிருக்கிறா. இதுதானா நாங்க. நீங்க, அரசாங்க உத்தியோகத்தார்கள் செய்யும் கடமை? நான் யார் என்பதும், எதற்கு வந்தேன் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். நீங்க செய்யிறதச் செய்யுங்க” ஆறுமுகமும் தக்க பதிலைக் கொடுத்தான். கொமாண்டர் சற்றுத் தடுமாறினான். அவனது முகத்தில் அறிவுபூர்வமான ரேகைகள் படர்வதை அவன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. ஆறுமுகம் விறுவிறு என்று அம்மாவை நோக்கி நடந்தான். ஞானம்பெற்ற புத்தராக கொமாண்டர் அவனையே பார்த்தவாறு நின்றான்.

ஆத்ம விஜயம்

வான வீதியில் மேகக்கூட்டங்கள் காற்றிலாடி அசைந்து செல்கின்றன. அவற்றினூடே புள்ளிகளாய், மின்மினிப் பூச்சிகளாய் ஆயிரமாயிரம் ஆத்மாக்கள் பவனி வருகின்றன. சில பிரகாசமானவையாகத் தெரிகின்றன. சில பிரகாசம் குறைந்தனவாய் அசைகின்றன. மண்ணுலகில் பிறவியெடுத்தபோது செய்த செயல்களுக்கேற்ப பிரகாசம் கூடியும் குறைந்தும் உள்ளதாம். அந்த ஆத்மாக்களுக்குத்தான் அவை புரியும். காலம் எப்போது கனிந்து வரும்? அதுவரை அவை மேகக்கூட்டங்களிடையே வேண்டிய இடங்களையெல்லாம் பார்த்து அனுபவித்து வரவேண்டும்.

பூவுலகில் அந்தரத்தில் திரியலாம். வான வீதியில் உலா வரலாம். ஆனால் உடலும் உயிரும் சேர்ந்திருக்கும் போது அனுபவித்த இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்க முடியாது. கனவுலகில் நாம் அனுபவிக்கும் காட்சிகள்போல் அவை இருக்கும். இது நியதி. காலம் கனிந்ததும் பூவுலகில் பிறவியெடுக்கலாம். பிறந்து பூவுலக சுகபோகங்களை அனுபவிக்கலாம். அங்கு வாழும்போது செய்யும் செயல்களுக்கேற்ப பலனை அனுபவிக்கலாம். ஆனால் அந்தக் காலம் எப்போது கனியும். ஐயாயிரம் ஆண்டுகள் செல்லவேண்டுமாம். அதுவரை வானுலக வாசம்தான்.

வானவீதி எவ்வளவு அற்புதமானது. விரிந்து எல்லையற்றதாய் பரந்துள்ளது. நீலமாகவும் கருமையாகவும் சிற்சில இடங்களில் செம்மஞ்சள் நிறத்திலும் காட்சியாகிறது. அகண்டமாய் ஆயிரமாயிரம் பால்வெளிகளையும் சூரியக்குடும்பங்களையும், நட்சத்திரப் பூக்களையும் குடியுள்ளது. இந்த நட்சத்திரங்கள் யாவும் ஒவ்வொரு சூரியனாம். அவற்றைச் சுற்றிச் சில சந்திரன்கள். இவை அனைத்தும் கிரகங்களாம். இவை அந்தந்தச் சூரியனைத் தலைவனாகக் கொண்ட குடும்பங்களாம். அதில் ஒன்றுதான் நாம் வாழும் பூமியுள்ள சூரியக் குடும்பம். இந்த அகண்ட வானவீதியில் எத்தனை சூரியக் குடும்பங்கள். அத்தனையும் வானவீதியில் தாமே சுழன்று கொண்டு முட்டிமோதாமல், தமக்கென ஒதுக்கிய பாதையில் விரைந்து செல்கின்றன. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விரைந்து செல்லும் கற்கோளங்கள் எத்தனை. வாயுக்கோளங்கள் எத்தனை? இத்தனை கோடி அதிசயங்களை அகண்டத்தில் வைத்தது யார்?

வானவீதியில் ஒளிக்கற்றைகளின் சோடிப்பு. இடையிடையே ஆகாய கங்கையெனும் பால்வெளிச் சூழல். ஒவ்வொரு பால்வெளியிலும் சூரியக்குடும்பங்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் கிரகங்களின் அற்புதங்கள். கிரகங்கள் மிகவும் அழகானவை. சிலவற்றைச் சூழ வண்ண வளையங்கள் தெரிகின்றன. மேகப்படலங்கள் முடிபுள்ளன. அத்தனை கிரகங்களிலும் உயிரினங்கள் உண்டா? வானவீதியில் உலா வரும் கோடானு கோடி உடுக்களைப் போல்தான் கோடானுகோடி ஆத்மாக்களும் உண்டாம். உருவம் அற்ற நிலையில் பாட்டம் பாட்டமாய் ஆத்மாக்கள் வலம்வருகின்றன.

ஆத்மாக்கள் எங்கும் செல்லக்கூடியனவாம். ஆனாலும் அவற்றுக்கும் கட்டுப்பாடுகள் உண்டாம். சூரியக்கதிர்கள் அவற்றைச் சுட்டுப் பொசுக்காது. வாயுக்களுள்ளே புகுந்து வரும். கிரகங்களைச் சூழ்ந்துள்ள தூசிதுணுக்கைகளாலான வளையங்களுள் புகுந்து ஒளிக்கற்றைகளில் பிரகாசித்து, இறுகிய வாயுப் பனிக்கட்டிகளில் குந்தியிருந்து குதுகலித்து ஆத்மாக்கள் பவனிவருகின்றன. ஆத்மாக்கள் தமக்குள்ளேயே உணரக்கூடியன. நமது கனவில் எத்தனை மாந்தர்களைக் காணுகிறோம். கதைக்கிறோம். அவர்களும் கதைப்பார்கள். நாம் கனவில் கதைத்தவர்கள் நமது அருகிலேயே இருப்பார்கள். அல்லது பக்கத்தில் இருப்பார்கள். நாம் என்ன கதைத்தோம் என்பது அவர்களுக்குப் புரியாது. தெரியாது. நாம் உறக்கத்தில் இருக்கும்போது கனவு காணுகிறோம். மனிதர்கள் கனவு காணுதல்போல் ஆத்மாக்களும் உணர்கின்றன. அவை கனவு உலகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றன. அவை உயர்திணையைச் சேர்ந்தனவையா? அல்லது அல்திணையைச் சேர்ந்தனவையா? பௌதீகத் தன்மையைக் கொண்டனவையா? அல்லது இராசயனத் தன்மையைக் கொண்டனவையா? புரியாத புதிர்.

அவற்றுக்கு வெயிலும் மழையும், வெப்பமும் குளிரும் ஒன்றுதான். மழைபெய்யும் ஆனால் ஆத்மாக்கள் நனைவதில்லை. சூரியனின் வெப்பக்கிரணங்கள் தகிதகிக்கும். ஆனால் ஆத்மாக்களை அவை சுட்டெரிப்பதில்லை. பசியில்லை. தாகமில்லை. அவற்றால் எதனையும் சாதிக்கமுடியாது. எதனையும் சாதிப்பதற்கு ஒரு உடல்வேண்டும். உடலுக்கேற்ற சாதனைகளைத்தான் சாதிக்கலாம். ஆத்மாக்கள் சாதாரணமாக ஒரு கட்டபுலனாகாத புள்ளியாகவே அசைந்து திரிபவை. சாதாரண மனிதர்களது கண்களுக்கு அவை புலப்படாதன. ஆனால் அவை மனிதர்களையும், உலக அதிசயங்களையும் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியன.

பூவுலகத்தில் மக்கள் விஷேட நாட்களாகக் கருதும் தினங்களில் ஆத்மாக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த இடங்களைப் பார்த்து வரலாம். உற்றார் உறவினர்களையும் கண்டு களித்து வரலாம். அவர்களோடு பேசிமகிழலாம். ஆனால் ஆத்மாக்கள் பேசுவதை மனிதர்கள் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. ஆத்மாக்களுக்கு உடல் இருந்தால்தானே மனிதர்கள் அவற்றைப் பார்க்கலாம். பேசலாம். அதற்காகத்தானோ என்னவோ, 'பிதிர்க்கடன்' என்ற சடங்குமுறை நமது சமூக அமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெருங்கூட்டமாக ஆத்மாக்கள் வானவீதியில் உலா வருகின்றன. எங்கும் இன்பமயம்.

பல்லாண்டுகள் கழிந்தபின் பாட்டம் பாட்டமாய் அவை இன்று பூவுலகம் திரும்புகின்றன. பெளர்ணமி நாள். இருள்பரந்து பூவுலகைப் போர்த்திப் பார்க்கிறது. வானவீதியில் சந்திரனின் ஆட்சி. நட்சத்திரப்பூக்கள் கண்சிமிட்டுகின்றன. இருள் கலைந்து சந்து பொந்துகளிலும், மரஞ்செடி கொடிகளுக்குள்ளும் ஒளிந்து கொள்கின்றது. ஆத்மாக்கள் காற்றில் ஆடி அசைந்து கீழிறங்குகின்றன. எத்தனை அற்புதங்கள். எங்கும் அழகுக் காட்சிகள். பார்ப்பவர்களுக்கு வெளியாகத்தான் தெரியும் ஆனால் வெளி வெறுமையாக இல்லை. கட்புலனாகாத பல்வேறு அணுத்திரள்களும், வானலைகளும் நிறைந்திருக்கும். அவற்றுள் ஆத்மாக்கள் கட்புலனாகாமல் உலாவரும். ஆத்மாக்கள் பெருந்திரளாய் வானவீதி வழியாக வருகின்றன. பலபக்கங்களுக்கும் பிரிந்து செல்கின்றன. கீழே புவிக்கோளத்தில் நீலக்கடலின் மத்தியில் இலங்கைத்தீவு இலங்குகிறது. கொள்ளையழகு கூத்திடுகிறது.

“இதுதானே இலங்கைத் தீவு. கடலால் சூழப்பட்டு மிதக்கிறது. கொள்ளை அழகானது.” ஆத்மாக்கள் உணர்ந்து கொள்கின்றன. வாழ்ந்தவர்கள், வாழ்ந்து போனவர்கள் எத்தனை ஆயிரம்பேர் மெச்சினார்கள் “இதுதான் சுவர்க்க பூமி. இங்குதான் செல்வங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. தேவர்கள் வாழுமிடம் இதுதானா? அங்கே பாருங்கள். அற்புதமான மலைகள், மேட்டு நிலங்கள். பள்ளத்தாக்குகள், அசைந்து ஊரும் சிற்றாறுகள். அலைமோதிச் சிரிக்கும் அற்புதமான கடற்கரைகள், வளமான நிலம். இதுதான் நாம் வாழ்ந்த நம் தாய் நாடு.” அங்கு வாழ்ந்திருந்த ஆத்மாக்கள் உணர்ந்து கொள்கின்றன.

மற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் புரியும் என்ற நம்பிக்கை. அவை மிக உயரத்தில் இருந்து பார்ப்பதால் இலங்கைத் தீவின் முழுப்பரப்பும் தெரிகிறது. “அதோ வளைந்து வளைந்து விரைந்தும், மெல்லெனவும் ஓடும் நதிதானே மகாவலி? என்ன அற்புதமான நதி. அது சங்கமித்து திருக்கோணேஸ்வரனின் திருப்பாதங்களைக் கழுவுகிறதா?” அங்கே.. அதோ...அதுதானே கோணேசர் கோயில். அதோ அந்தப்பக்கம் தெரிவது கல்யாணி. நதியா? எத்தனை நீர்வீழ்ச்சிகள்? அதோ சிவனொளிபாதமலை தெரிகிறது. சிவனின் பாதங்கள் இருப்பதைப் பாருங்கள்.” சில ஆத்மாக்கள் பூரிப்போடு கூறி உலாவருகின்றன.

“அவை சிவனின் பாதங்கள் என்று யார் சொன்னது?. அவை எங்கள் போதிமாதவனின் பொற்பாதங்கள். அது சமனலகந்த. அது கல்யாணி இல்லை. களனி கங்கை” இறுமாப்புடன் சில வாதிட்டன. “அந்த மலையில் கௌதம புத்தரின் பாதங்களின் அடையாளங்கள் உண்டு. அங்கே பாருங்கள். புத்தம் சரணம் கச்சாமி கூறும் துறவிகளை.” சில ஆத்மாக்கள் கூறிக் கொண்டன. “ஏனப்பா கத்துறியள். அவை ஆதாமின் பாதச்சுவடுகள். அதனால்தான் அதனை 'அடம்ஸ் பீக்' என்று சொல்லுறம்.” சில வாதிட்டன. “அதெல்லாம் கிடையாது. அவை அல்லாவின் அடையாளச் சின்னங்கள்” வாதப் பிரதிவாதங்கள் வெளிப்பட்டன.

“இது கற்பனைக் கதை. கற்பாறையில் மனிதனின் பாதம் எப்படிப் பதியும். மணந்தரையில் என்றால் காந்தடம் பதிவது சாத்தியம். அல்லது சந்திரத்தரைபோல் இருந்தால் நம்பலாம். அங்கே காற்று இல்லை. தாசிப்படலம்தன் உள்ளது. அமெரிக்கரது காற்பாதத்தடங்கள் இன்னும் அங்கு சந்திரத்தரையில் அழியாது இருக்கு. ஆனால் இது பூமி. இங்கு காற்று வீசும். மழைபெய்யும். அவை அழிந்துவிடும். கற்பாறையில் உளிகொண்டு செதுக்கியிருக்க வேண்டும். அல்லது இயற்கையாக காற்றின் தின்னற்செயலினால் உருவாகியிருக்க வேண்டும்.” சில ஆத்மாக்கள் உணரத் தலைப்பட்டன. சர்ச்சை உருவாகிவிட்டது. ஆத்மாக்களிடையே கருத்து மோதல்கள், பலபிரிவுகள் தோன்றி சச்சரவுகள் வளர்ந்தன.

“சரி..சரி கதையை விடுங்க. இப்போது நமக்கென்று இடமிருக்கா? அனுபவிக்க உடலிருக்கா? நாங்கள் அலைந்து திரியும் இலங்கைத் தமிழ்

அகதிகளைப் போல அந்தரத்தில் வாழ்கிறோம். நம்மைக் கண்காணிக்க எத்தனை பூதப்படைகள் காவலுக்கு உள்ளன. நமக்கெதற்கு வீண்வம்பு? அது என்ன...? நிலத்திலும் நட்சத்திரங்களா? நட்சத்திரங்களைப்போல் மின்னுகின்றன”. நகரங்களில் மின்விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. ஆத்மாக்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கின்றன. “அவை மிதக்கும் நகரங்கள். மலைநாட்டின் நகரங்கள். அனுமான் கண்ட இலங்கைமாநகர்.” படித்த பண்டித ஆத்மாக்கள் புரிந்து கொண்டு சந்தோசத்தில் அந்தரத்தில் மின்மினிப்பூச்சிகளாய் பவனி வருகின்றன. அமைதிநிலவியது.

“இந்த இலங்கைத்தீவில் ஒருகாலத்தில் பிசாசுகள் வாழ்ந்தன. மரங்களையும், பிசாசுகளையும், சிலைகளையும் வணங்கும் மிலேச்சர்கள் வாழ்ந்தார்கள். போதிமாதவன் வந்ததால் புனிதமானது. இது எங்களது பௌத்த நாடு”. சடுதியாகச் சில ஆத்மாக்கள் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு சத்தமிட்டன. சில ஆத்மாக்கள் வட்டமடித்து வந்தன. “ஒரு காலத்தில் இலங்கைத் தீவில் நாகரும் இயக்கரும் வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஆட்சிபீடம் இருந்தது. மேலைநாட்டில் மாயா, இன்கா நாகரீகம் கொடிகட்டிப்பறந்தது. ஆனால் அந்த ஆதிக் குடியினரின் வரலாறு அழிக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டு விட்டது. அவர்கள் இப்போது சில வரலாற்றுப் புத்தகங்களில்தான் வாழ்கிறார்கள். இப்போது இலங்கைத் தமிழருக்கும் அதே கதிதான் நேர்ந்திருக்கு. நமக்கும் நேரலாம்.” சில பறந்து பறந்து ஏனைய ஆத்மாக்களுக்குப் புரியவைத்தன. “இலங்கை எங்கள் பௌத்த நாடு”. பௌத்தத்தை தழுவியிருந்த ஆத்மாக்கள் கூக்குரலிட்டனர். “என்ன கூச்சல். இன்னும் உங்களுக்கு ஞானம் வரல்லையா?”. முதிர்ந்த ஆத்மாவொன்று சினத்தோடு கேட்கிறது.

பாய்ந்து சென்ற ஆத்மாவொன்று குறுக்கிடுகிறது. “பௌத்தத்தைத் தழுவுமுன் உங்களது சமயம் என்ன?” கேட்டது. அதற்கு விடை மௌனந்தான். “பிறக்கும்போது மனிதக் குழந்தைக்கு சாதிசமயத்தைப் பற்றித் தெரியுமா? மனிதன் சுயநலத்துக்காகத் தனக்குத்தானே பூட்டிய விலங்குதான் இவை. நாங்க என்ன சாதி? நீங்க என்ன சமயம்? என்ன மொழி பேசுகிறோம்? எதை இந்தப்பூவுலகுக்குக் கொண்டு சென்றோம்? எதை நம்மோடு எடுத்து வந்தோம்.? நம்மிடம் என்ன உள்ளது?. உடலும் இல்லை. நமக்கேன் வீண்வம்பு? பேசாது வந்தவேலையைப் பாரப்போம். பிதிரகடன்

செய்யச் சனங்கள் காத்திருக்கும். அதுகளின் மனதில் மகிழ்ச்சியைப் போங்கச் செய்வம். வாங்க போவோம்.” கூறிப் புறப்பட்டன. வானம் ஒரேசீராய் வெறும் வெட்டைவெளியாய் தெரிகிறது. காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.

வான்வெளியில் மின்னல் கொடிகட்டுகிறது. சிரிப்பொலி ஒலிக்கிறது. ஒரு ஆத்மா எதையோ காட்டிப் புரியவைக்க முயல்கிறது. “சற்று நில்லுங்கள். கீழே பாருங்கள். இந்த இடத்தில்தான் நான் வீழ்ச்சியுற்றேன்”. ஒரு ஆத்மா எதையோ கூறமுற்படுகிறது. “என்ன புதுக்கதை இது”. சில ஆத்மாக்கள் அந்தரத்தில் நின்று கேட்டன. “புதுக் கதையிலலை. உண்மையான வரலாறு. சொல்லுதைக் கொஞ்சம் கேளுங்க” அந்த ஆத்மா கெஞ்சி வற்புறுத்துகிறது. மற்றவை பரிதாபத்துடன் நின்று கேட்கின்றன.

“அப்போது எனக்கு வயது அறுபதைத் தாண்டியிருந்தது. தள்ளாத வயதுதான். மன்னர்கள் பேராசை பிடித்தவர்கள். நான் அப்படித்தான் இருந்தேன். ஆட்சியில் இருந்தால் உல்லாச வாழ்க்கை வாழலாம். நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் அனுராதபுரத்து அரசகட்டிலில் இருந்தேன். மக்கள் சந்தோசமாகத்தான் வாழ்ந்தார்கள். ஒரு குறையும் வைக்கவில்லை. குறைகளைக் கேட்டு அவற்றைக் களைவதற்கு அரண்மனை வாயிலில் ஆராய்ச்சிமணி கட்டியிருந்தேன். எத்தனை மக்களின் துயர்துடைத்திருப்பேன். எனது மகன் தேரில் பவனிவந்தான். ஒரு பசுவின் கன்று ஓடிவந்தது. தெரியாமல் தேர்க்காலில் அடிபட்டு மாண்டது. தாய்ப்பசு ஆராய்ச்சி மணியை தனது கொம்பால் இழுத்து அடித்து நின்றது. அதன் குறையைப் போக்க எனது மகனைத் தேர்க்காலால் கொன்றேன். எனது வாரிசையும் இழந்தேன். அந்தப்பசு அடைந்த துன்பத்தை நான் அனுபவித்தேன்.” அந்த ஆத்மா தொடர்ந்தது.

“இந்தத்தீவில் சைவத்துடன் பௌத்தமும் இருந்தது. இரண்டு மொழிபேசும் மக்கள்தான் இருந்தார்கள். சிங்களம், தமிழ் என்ற பேதமே இருக்கவில்லை. எனது படையில் ஏராளமான சிங்களவர்கள் இருந்தார்கள்”. அந்த ஆத்மா சிலாகித்தது. “அதுசரி யார் நீங்கள்? எங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.” சில ஆத்மாக்கள் விபரமறிய ஆவலுடன் நின்றன. “நான்தான் எல்லாளன். இந்த இலங்கை நாட்டின் மன்னன்”. ஆச்சரியமாக குழுமியிருந்த ஆத்மாக்கள்

பார்த்தன. “ஓ..இந்தியாவில் இருந்து வந்த தமிழனா”? ஏளனத்தோடு சில கூக்குரலிட்டன. “அப்படி யார்சொன்னது? நான்தான் எல்லாளனாக இருந்தேன். நான் இந்தியாவில் இருந்து வரவில்லை. அதோ தெரிகிறதே மகாவலி. அதற்கப்பால் வடக்கே விரிந்து கிடக்கும் வளநாடுதான் நான் பிறந்து வளர்ந்து விளையாடிய தொட்டில். என் மூதாதையர் வாழ்ந்து மடிந்த புண்ணியபூமி. நான் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவன் என்று கதை கட்டிவிட்டார்கள். தெற்கே இருந்தவர்களுக்கு மகாவலிக்கு அப்பால் இந்தியா என்றுதான் எண்ணியிருந்தார்கள். இந்த மண்ணில்தான் பிறவியெடுத்தேன். இந்த மண்ணில் பேதங்கள் இருக்கவில்லை. சமத்துவம் இருந்தது. சாதி,மத மொழி வேறுபாடில்லை. எனது மக்களுக்கு ஒரு குறையும் வைத்ததில்லை. தென்பகுதியில் கவந்தீசன் மன்னன் ஆண்டான். நாங்கள் நல்ல நண்பர்கள். அவனும் என்னைப்போல் நல்லாட்சி செய்தான். அவனுக்கெதிராக அவனது குடும்பமே சதிசெய்தது. மகாராணி விகாரமகாதேவி முக்கிய பங்கினை வகித்தாள். மூத்த மகன் துட்டகாமினியைத் தூண்டிவிட்டாள். ஆட்சியைக் கைப்பற்ற சூழ்ச்சிகள் செய்தார்கள். எல்லாம் பதவிக்காகத்தான். அரசு கட்டில் வேண்டும் என்று தந்தையை எதிர்த்து வாதாடினான். சிலதுறவிகள் துணைபோனார்கள். தாய் விகாரமகாதேவி வாதாடவைத்தாள். அதற்குக் காரணம் இருந்தது. கவந்தீசன் காலம்வரும்வரை பொறுத்திருக்கும்படி அறிவுரை கூறினார். அவன் துட்டகாமினி மகா துஸ்டன். தந்தையின் சொல் அவன்காதில் விழவில்லை. தான் அரசனாகவேண்டும் என்று வாதாடினான். கவந்தீசன் உடன்படவில்லை. துட்டகாமினி தனது நாட்டைவிட்டு ஓடினான். அவனுக்கு தாய் பக்கபலமாக இருந்தாள்.

எனது படைத்தலைவன் விகாரமகாதேவியின் அன்புக் காதலன். கவந்தீசனுக்கும் தெரியும் நானும் அறிந்திருந்தேன். நான் அதனைக் கண்டும் காணாதிருந்து விட்டேன். அது பின்னர் எனக்கு எதிராக மாறுமென்று எண்ணவில்லை. துட்டகாமினி எனக்கெதிராகப் படையெடுத்தான். எனக்கு வாரிசு இல்லை. இருந்திருந்தால் அவன் ஆட்சியில் இருந்திருப்பான். அது துட்டகாமினிக்கு வாய்ப்பாக அமைந்து விட்டது. துட்டகாமினியின் படையில் ஏராளமான தமிழ் வீரர்கள் இருந்தார்கள். அப்போது இருந்ததெல்லாம் பதவி மோகம் மட்டுமே. ஒரு அரசனுக்காக, அவனது சுகபோகங்களுக்காக எத்தனை உயிர்கள் பலியாக வேண்டியிருந்தது. இப்போதும் ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் அதுதானே நடக்கிறது. இன்றும் ஏழைக்கும்பங்களின் பிள்ளைகள்தான் படையில் சேருகிறார்கள். சம்பளத்துக்காகவே அவர்கள் போருக்குச் செல்கிறார்கள். இளமையிலேயே பலியாகி விடுகிறார்கள்.

ஆனால் நாட்டுப்பற்று என்ற மாயையை போர்த்திவிடுகிறார்கள்.”. ஆத்மா கவலையோடு விளக்கியது.

“போர் தொடங்கியது. இந்தப் போர் என்னோடு முடியட்டும். துட்டகாமினியை நேருக்கு நேர் சண்டையிட அழைத்தேன். அவனுக்கும் சரியாகப் பட்டது. அவனது நோக்கம் எப்படியும் வெற்றி கொள்வதுதான். துட்டகாமினியின் தாய்தான் விகாரமாதேவி. துட்டகாமினியைத் தூண்டிவிட்டவளே அவள்தானே? அவளது மனதினில் புதையுண்டு கிடந்த இன்ப ரகசியங்களுக்கு கவந்தீசனும், நானும் தடைக்கற்களாக இருந்தோம். அதனால் துட்டகாமினி துணைபோனான். அவள் தனது மகன் துட்டகாமினியின் வெற்றிக்காக எதையும் செய்யத்துணிந்தாள். நாட்டுப்பற்று, தேசப்பற்று என்று அனைவரையும் நம்பவைத்தாள். எனது தளபதியின் காமக்கிளத்தியாகி அவனைக் கைக்குள் போட்ட வரலாறு சாதாரண மக்களுக்குத் தெரியாது. அதனை விகாரமாதேவி செய்தாள்.

அதனால் எனது படை வீழ்ச்சிகண்டது. தள்ளாத வயதில் யானையில் இருந்து சறுக்கிக் கீழே விழுந்தேன். அதுகூட ஒருசதிதான். அது துட்டகாமினிக்கு வாய்ப்பாயிற்று. நான் எழுமுன் அவனது ஈட்டி எனது உடலில் பாய்ந்தது. என்னுயிர் பிரிந்தது. அவனைப் பாராட்டுகிறேன். எனது உடலை ராசமரியாதையுடன் அடக்கம் செய்தான். எனக்காக கல்லறை கட்டி வணக்கமும் செலுத்தப் பணித்தான். நான் இந்தியாவில் இருந்து படையெடுத்து வந்திருந்தால் துட்டகாமினி எனக்கு மரியாதை காட்டியிருக்கமாட்டான். என்னுடலை வாளால் அறிந்து கோடரியால் கொத்திக் குதறியிருப்பான். துட்டகாமினி ஒரு வகையில் சுத்த வீரன்தான்.” அந்த ஆத்மா சற்று மௌனமாயிருந்தது. பின் தொடர்ந்தது.

“அவன் சிங்கள இனவெறி பிடித்தவன் அல்ல. இப்பொழுது வரலாறு எழுதும் இனப்பற்றாளர் எனக்கூறிக் கொள்ளும் அறிவிலிகள்போல் துட்டகாமினி அப்படிப் பட்டவனும் இல்லை. நான் இலங்கையின் சோழகுலத் தமிழ்மன்னன். அப்படி இருந்தும் எனது கல்லறைக்கு மரியாதை செலுத்தினான். மரியாதை செலுத்தும்படி கட்டளையும் இட்டான். அவனுக்கு மரியாதை தெரிந்திருந்தது. அவன் அரசகுலத்தவன். அவனை எண்ணிப் பெருமையடைகிறேன். போரில் ஒரு மன்னன் மடிந்தால் அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மரியாதையை அவன் அறிந்திருந்தான். செய்தான்”. பெரிய பிரசங்கம் நடப்பதை

ஆத்மாக்கள் உணர்ந்து கொண்டன. “அந்தக் கல்லறை எங்கே? அவ்விடத்தில்தான் இருந்தது. உங்களுக்குத் தெரிகிறதா? அதனை அழித்திருப்பார்கள்”? அந்த ஆத்மா சோகமாக அசையாது நிற்கிறது. அப்படியே ஆத்மாக்கூட்டம் செயலிழந்து நிற்கிறது. “நான் விட்ட பிழைகள் ஏராளம். எனது தமிழ் மக்களுக்கு நிரந்தரமானதாக ஒன்றும் செய்யவில்லை. சிங்கள தமிழ் மக்கள் என்று பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. எல்லோரும் இலங்கையர் என்ற ஒருமைப்பாட்டோடுதான் மக்களை நேசித்தேன். அதுதான் நான்விட்ட மகாதவறு”. அந்த ஆத்மா சோகத்தில் சொல்வதை மற்ற ஆத்மாக்கள் புரிந்து கொண்டன.

ஆத்மாக்களின் பெரியதொரு கூட்டம் எதிர்ப்புறமாக வருகின்றது. எதிர்பாரத சந்திப்பு. வந்த ஆத்மா சற்றுத்தயங்கித் தாமதித்து நிற்கிறது. அந்த ஆத்மா எல்லாள் பக்கம் செல்கிறது. பேசாது மௌனித்து நிற்கிறது. “அங்கே கீழே நடப்பதைப் பாருங்கள்”. அனைத்து ஆத்மாக்களும் பூமியில் நடப்பதைப் பார்க்கின்றன. அது திருகோணமலை நகர்ப்பகுதியாகத் தெரிகிறது. ஒரு கூட்டம் ஆயுதங்களோடு செல்கின்றது. குண்டுகளை வீசி எறிகிறது. அவை இடியோசையுடன் வெடித்துச் சிதறுகின்றன. வீடுகள் எரிகின்றன. எங்கும் புகைமண்டலம். மனித உடல்கள் வீதிகளில் கிடக்கின்றன. மனிதர்கள் இனவெறிபிடித்து ஆளையாள் தாக்கி அழிகின்றனர். ஆத்மாக்கள் அழுகின்றன. “நான்தான் காமினியாக இருந்தேன். நாம் சண்டையிட்டது அரசகட்டிலுக்காக. ஆனால் அதனையே திரிபுபடுத்தி இனவெறியாக்கி இன்பம் காணும் மனிதர்களைப் பார்க்க வேதனையாக உள்ளது. நான் சண்டையிட்டுக் கண்டதென்ன? நான் நிரந்தரமாகப் பூவுலகில் இருப்பேன் என்ற அகங்கார நம்பிக்கை. இங்கே நமக்கென்ன இருக்கிறது? நான் மன்னன் இல்லை. சாதாரண ஆத்மா. எல்லாம் மாயைதான். இதைத்தான் புத்தபகவானும் சொன்னார். யாரும் கேட்டு நடப்பதாயில்லை.

“இந்த ஆத்மா உடலுள் சென்றால் எவ்வளவு கர்வம் கொள்கிறது. எத்தனை ஆயிரம் உயிர்களைக் கொல்லக் காரணமாக இருந்தோம். அந்தப் பாவங்களைப் போக்கத்தானே கோயில்களையும், விகாரைகளையும் கட்டிக்கொடுத்தோம். மனித உடலோடு இருக்கும்போது முதுமைப் பருவத்தில் நான் செய்த பாவத்துக்காக எத்தனை இரவுகள் உறங்காது அழுதிருப்பேன்? உலக வாழ்க்கையைப் புரிந்து எல்லோரும் பிறவியின் பேரின்பத்தைப்

பெறுவதற்காக. நாம் கட்டிய கோயில்களும் விகாரைகளும் அழிந்த நிலையில் கிடக்கின்றன. அவற்றைப் பாதுகாப்பது யார்? இந்த இலங்கைமாதாவின் வரலாற்றுச் சின்னங்கள் என்று பாதுகாப்பவர் யார்? அவற்றை இடித்து அழிப்பவர்கள் ஏராளம். இவை மனிதரிடையே வேற்றுமையையும், விரோதங்களையும் வளர்க்கின்றன. என்னைத் தங்களது இனத்தின் காவியத்தலைவனாகச் சில சுயநலப்புத்தி ஜீவிகள் சிருஸ்டித்து மக்களைப் பிரித்து அதிலே தங்களது லாபத்தைப் பெருக்கிவருகிறார்கள். சனங்களும் ஏமாந்து அவர்களது வலையில் வீழ்ந்து அழிகிறார்கள். நாம் விட்ட தவறுகளால் வந்த வினையிது. அங்கே பாருங்கள். தமிழர்கள் வேறு, சிங்களவர்கள் வேறு என்று சண்டையிட்டுச் சாகிறார்கள்.” வேதனையில் முழுகி அந்த ஆத்மா தவிக்கிறது.

“அங்கே பாருங்கள்.” சில ஆத்மாக்கள் ஒரு திசையைக் காட்டுகின்றன. அனைத்து ஆத்மாக்களும் அப்பக்கம் திருப்புகின்றன. பெரியதொரு யுத்தம் நடக்கிறது. இரண்டு குழுக்கள் மோதுகின்றன. நவீன தொழில்நுட்ப ஆயுதங்கள் குண்டுகளைக் கக்குகின்றன. அவை வெடித்துக் கொத்துக் கொத்தாகக் குண்டுகள் பொழிந்து வெடிக்கின்றன. காடுகள் தீப்பற்றி எரிகின்றன. விலங்குகள் வீழ்ந்து சாகின்றன. எங்கும் அவல ஒலி. மனித உடல்கள் வெடித்துக் கிழிந்து சிதறி பிணவாடை வானொழுகிறது. பெண்களின் உடல்கள் நிர்வாணமாக்கப் பட்டு குதறப்படுகிறது. ஆண்களின் உடல்களையும் நிர்வாணமாக்கிக் கொடரியால் கொத்திக் கிழித்துக் கேவலப் படுத்துகிறார்கள். துட்டகாமினி எனும் ஆத்மா தேம்பி அழுகிறது. “எதிரி இறந்தால் அவனுக்கு உரிய மரியாதையைக் கொடுக்கவேண்டும். இந்த மனிதர்கள் மிருகங்களாக மாறிவிட்டார்கள். இந்த உலகுப் பயணம் வேண்டாம். திரும்புங்கள் வேறுகிரகத்துக்கு போவோம். எத்தனை யுகங்களானாலும் மனிதப்பிறவி இனியும் வேண்டாம்”. ஆத்மா வேதனைகொண்டு குலுங்கி அழுகிறது.

“நாங்கள் மட்டுமென்ன விதிவிலக்கா? நாங்கள் விட்டுச் சென்ற கோசங்களால் எத்தனை பிரிவுகள். உயிரிழப்புக்கள் ஏற்பட்டன”. மக்களை நல்வழிப்படுத்தச் சமயங்களைத் தோற்றுவித்த பொறுப்பான சில ஆத்மாக்கள் புலம்புகின்றன. தாங்கள் விட்டதவறுகளால் மனித இனம் தான்தோன்றித் தனமாகச் செயற்படுகிறது. சமயக்குழுக்களாகவும், இனங்களாகவும், மொழிவெறி கொண்டும், அதிகாரம் படைத்தவர்களாகவும் வாழ்கிறது. பதவி ஆசை

கொண்டு அலைகிறது. இந்த மனிதப்பிறவி தேவைதானா? பிறப்பு இருக்கும் வரை பிரிவினைகளும், அழிவுகளும், துயரங்களும், இறப்பும் தொடரும். பிறவாத வரம் வேண்டும். அப்படிப் பிறப்பெடுத்தால் மனிதப் பிறவியல்லாத பிறவி வேண்டும். ஆத்மாக்கள் சோகத்தோடு வந்தவழியே திரும்பிச் செல்கின்றன.

நான் பெய்யுளம்

உடம்பெல்லாம் ஒரே வலியாக இருந்தது. இன்றாவது பகல் உணவுக்குப்பின் சற்று சாய்ந்து ஓய்வாக இருக்கவேண்டும். இப்படியொரு எண்ணம் உருவாகியது. பிரபஞ்சம் பற்றிய சிந்தனை வந்து மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. மனமென்னும் கடலில் எண்ணஅலைகளின் வண்ணம், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சுழன்றடித்தன. பிரபஞ்சமென்பதென்ன? நாம் வாழும் இந்தப்பூமியைப் பற்றியே சரியாக அறியவில்லை. எப்படிப் பிரபஞ்சத்தினை அறிவது? எப்படி மாணிக்கவாசகர் 'மாற்றமாம் வையகம்' என்று சொன்னார். அவர் எங்கே விஞ்ஞானம் படித்தார்.

எங்கோ சுமத்திராவுக்குப் பக்கமாக புவிநடுக்கம் தோன்ற இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரம் ஆழிப்பேரலைகளால் சீரழிந்து போயிற்று. சனங்களையும், பொருள் பண்டங்களையும் காவுகொண்டு போயிற்று. முன்பிருந்த இலங்கையின் கடற்கரையோரத்தின் படம் மாறிவிட்டிருந்தது. யப்பானுக்குத்தான் இதில் பெரிய புகழ்கிடைத்தது. சர்வதேசங்களால் ஒரு யப்பானியச்சொல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதுதான் 'சுனாமி' என்ற சொல். எல்லா மொழிகளும் உள்வாங்கிக் கொண்டன. பத்துவயதாக இருந்த பக்கத்து வீட்டுப் பார்வதி இன்று பாட்டியாகிப் போய்விட்டாள். திண்ணையுடன் இருந்த தென்னோலை வீடுகள் சிமெந்துக் கட்டிடங்களாக நிமிர்ந்துள்ளன.

எனது கைகளை, உயர்த்தி நிமிர்த்தி உதறிக்கொண்டு எழும்பி உடலைக் கண்ணாடியில் பார்க்கிறேன். இந்த உடல் சுருங்கி நரைதிரையோடு தெரிகிறது. இதைத்தானே கட்டிழகு என்றும், அடர்த்தியான சுருண்ட தலைமயிர் என்றும் மனைவி சொன்னவள். எனது தேவைகளை யாரறிவார்.? யாதாமகிநின்று எனது துயரங்களை எல்லாம் களைந்து, சுகம் தந்தவள். ஈருடலும் ஒருயிருமாகி இருந்த மனைவியும் வந்தவழியே போய்விட்டாள். நான்மட்டும் தனியனாகிக் கிடக்கிறேன். அவளது நினைவுச் சுழியில் சிக்கி மனம் தவிக்கிறது. அடுத்தபிறவி எடுக்கும் வரை சந்திரனில்தான் ஆத்மாக்கள் காத்திருக்குமாம். எங்கேயோ ஒரு புத்தகத்தில் வாசித்த நினைவு வந்தது. அவளும் சந்திரனில் இருப்பாளோ? ஆத்மாக்களுக்குத்தான் உடலில்லையே. அவள் இருந்தால் எவ்வளவு நிம்மதி. தேவைகளை அறிந்து எல்லாம் செய்து தருவாளே.

'ஆலம் விழுதுகள் போல் உறவு ஆயிரம் வந்துமென்ன? வேரென நீயிருந்தாய். அதில் நான் விழுந்து விடாதிருந்தேன்.' பாடல் அடிகள் வந்து செவிப்பறைகளில் குந்தியிருந்தன. எவ்வளவு ஆர்த்மாத்மமான உண்மை. நான் விழுந்து விடாதிருக்க அவள்தானே ஆதாரமாக இருந்தாள். நினைந்து கண்கள் குளமாகின. முதுமைக்காலம் பொல்லாதது. என்னதான் பிள்ளைகள், பேர்க்குழந்தைகள் என்று இருந்தாலும் மனைவியினால் நிறைந்திருந்த இடம் வெற்றிடம்தான். நாமும் போகும்வரை அதனை யாராலும் நிரப்பவியலாது. உலகத்தில் நிலையானது ஒன்றுமில்லை. மலைகளும் ஒரு வருடத்துக்கு நான்கு சென்றிமீற்றர்வரை நகர்வதாக அறிவியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். சந்திரன் வளர்ந்து தேய்கிறது. அது வாழ்க்கையின் நிலையாமையைக் கூறுகிறதாம். இறப்புப் பிறப்புப் பற்றியும் கூறுகிறதாம். வாழ்க்கை இரவும் பகலும் போன்றது என்பார்கள். இதனை சுவாமி விபுலானந்தரும் 'கந்தசாமி...' என்ற கவிதையில் கூறியிருக்கிறார். இதனைத்தான் நமது மணிவாசகனார் 'மாற்றமாம் வையகம்' என்று அன்று சொன்னாரோ?

நாட்டில் ஏற்பட்ட பிரச்சினையினால் கிராமங்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. மக்கள் இடம்பெயர்ந்து நகரங்களில் அடைக்கலமானார்கள். நாங்களும் எங்கட கிராமத்தைவிட்டு நகரத்துக்கு தள்ளப்பட்டோம். திருகோணமலையில் வீடுகளுக்குப் பஞ்சம். காணியுள்ளவர்களுக்கு அதிர்ஸ்ட்லாபம். அதனால் அவர்களுக்குச் சந்தோசம். ஆயிரம் ரூபாவாக இருந்த ஒருபேர்ச் காணித்துண்டு பல லட்சரூபாக்களாக மாறியிருந்தது. நாங்கள் நால்வர் எடுக்கும் சம்பளத்தில் மிச்சம்பிடித்து ஆறுபேர்ச் நிலத்தை வாங்கி கொட்டிலமைத்துக் குடியிருந்தோம். ஓய்வுதிய பணிக்கொடை கிடைத்ததால் சிறிதாக இரண்டு அறைகொண்ட மாடியையும் அமைத்துக் கொண்டோம். எனக்கு மாடிதான் தஞ்சம். எனது அறையில் பேனாவையும் தாளையும் எடுத்து எழுதமுயன்றேன். தொடர்ந்து ஒரேஇடத்தில் இருக்கமுடியாது கைகால்கள் வலித்தன. எழுவதும் எழுந்து அறையினுள் உலாவுவதும் இருப்பதுமாக நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. பங்குனி மாதத்துப் பற்றி எரியும் வெயிலின் வெப்பத்தைச் சுவர்கள் உறிஞ்சி அறையினுள் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. அறை போறணைபோன்று வெந்து கொண்டிருந்தது. நானென்ன அப்பரா? 'வீச தென்றலும் வீங்கிளவேனிலும், முசுவண்டறைப் பொய்கைபோன்று' அனுபவிப்பதற்கு.

வெயர்த்துக் கொட்டியது. பகல் ஒரு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. "வீட்டில்

யாருமில்லையா”? கீழே பலர் கதைப்பது கேட்டது. எனது மூத்த பேரன் அப்போதுதான் ரியூசன் முடிந்து வந்தான். எட்டிப்பார்த்தேன். அவனிடம் சிலர் கேள்விகள் கேட்டுத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் திக்குமுக்காடினான். யாரிவர்கள்? யோசித்தவாறே நான் மெதுவாக கீழிறங்கி வந்தேன். இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் காவலுக்கு நின்றார்கள். நான்கு பேர் மின்சார மீற்றர் இருக்கும் பக்கம் நின்றார்கள். ஒருவர் மின்சார மீற்றரைப் பாரத்துக் கொண்டு ஏதோ சொன்னார்.

ஒரு அதிகாரிபோல் இருந்தவர் பார்த்துப் பதிந்து கொண்டிருந்தார். அவர்தான் அவர்களின் உயரதிகாரியோ? அவரது முகம் வித்தியாசமானது. ஒரு உணர்ச்சியையும் காட்டாத பேர்வழி. முகத்தில் சிரிப்புமில்லை. கோபமும் இல்லாத அதிசயப்பிறவி என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். இன்னொருவர் ஒரு வயரை எடுத்துத் தாங்கள் கொண்டு வந்த பெரிய மின்குமிழ் பொருத்திய பலகையில் பொருத்தினார். மற்றவர் சுவிற்சைப் போட்டார். சிங்களத்திலேயே உரையாடினார்கள். அனைவரும் பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள். ஒருவர் சாடையாகத் தமிழில் பேசினார். அவர்களுக்குள்ளேயே பலவற்றைக் கதைத்து விவாதித்தார்கள். இப்போது மின்சார இணைப்பைப் பார்த்தார்கள். மின்சார சபையிலிருந்து மின்சாரமீற்றர் பார்க்க வந்துள்ளார்கள் என்று பேசாது நின்றேன்.

“வீட்டினுள்ளே எத்தனை 'யுனிற் சுவிச்' இருக்கின்றன.”? சிங்களத்தில் கேட்டார்கள். எனக்கு அவர்கள் சொன்ன சிங்களம் விளங்கவில்லை. எங்கள் வீட்டில் எத்தனை சுவிச் இருக்கிறது என்பதும் தெரியாது. பொதுவாக எங்கள் வீட்டார் மின்சார மீற்றர் பக்கமே போவதில்லை. அவர்களுக்கு விடிந்தால் பாடசாலை, அதனோடு தொடர்புடைய வேலைகள் என்று அலைவார்கள். அதிகமாக இரவு உணவு வேளையில்தான் சந்திக்கலாம். மாதமொருமுறை எங்கள் வீட்டுக்கு இருவர் தவறாது வருவது வழக்கம் ஒருவர் மின்சாரமீற்றர் பார்ப்பவர். மற்றவர் தண்ணீர் மீற்றர் பார்ப்பவர். அடிக்கடி இவை இரண்டிலும் தடைகள் வருவதுண்டு. மீற்றர் பார்க்கவருபவர் வந்து பதிந்து உரிய பட்டியலைத் தந்து விட்டுச்செல்வார். மகன் அதற்குரிய பணத்தை வங்கியில் கட்டிவிடுவார். இது எங்களது வாடிக்கை. இதே முறையையே கடைப்பிடித்து வருகிறோம்.

நான் ஆங்கிலத்தில் “எத்தனையென்று தெரியாது. இது எனது மகனின் வீடு.

விரும்பினால் உள்ளே போய் பாருங்கள்” என்றேன். இந்த வீட்டுக்கு வந்து சுமார் பதினைந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அன்று போட்ட மின்சாரமீற்றர்தான் இன்றுவரை இருக்கிறது. வீட்டினுள் அந்த அதிகாரி வந்தார். பொலிஸ்காரர் இருவரும் கூடவே வந்தார்கள். ஒவ்வொரு அறையாகத் துருவித்துருவிப் பார்த்தார். மேல்மாடிக்கும் வந்தார். சுற்றிப் பார்த்தார். சுவிச்சுயுன்றிருக்களை அவரே எண்ணிக் குறித்தார். நான் எழுதிய புத்தகங்களைப் பார்த்தார். அவற்றின் அட்டைப் படங்களைப் பார்த்தார் “அழகான படங்கள்” என்றார். “யார் வரைந்தது?” என்றார். “மகன்தான் வரைந்தார்” என்றேன். “நல்ல படங்கள்” என்றார். “நீங்கள் நல்ல கலா ரசிகர்போல் தெரிகிறது” ஒருபோடு போட்டுப் பாராட்டினேன். அவர் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

புத்தகங்களுக்குக் கிடைத்த பல சான்றிதழ்கள், பரிசுகள், பொன்னாடைகளையும், பல அமைச்சர்கள் பரிசுகளையும், பட்டங்களையும் வழங்கியபோது அவ்வப்போது அவர்களோடு எடுத்த நிழற்படங்களையும் எனது மகன் கண்ணாடி அலுமாரியில் காட்சியாக வைத்திருந்தார். அவற்றைப் பார்வையிட்டார். பொலிஸ்காரர்கள் “உங்கள் வீடு அழகாக இருக்கிறது. எவ்வளவு புத்தகங்கள். ஒரு வாசிகசாலையே இருக்கிறது”. என்றார்கள். அதிகாரி கீழே இறங்கி நடந்தார். தொடர்ந்து பொலிஸ்காரர்கள். அவர்களின் பின்னால் நடந்தேன். இப்போது வெளியில் வந்து விட்டோம். பழையபடி மீற்றர் இருந்த இடத்துக்குப் போனோம். அதிகாரி இருவகையான கம்பித்துண்டுகள் நான்கினைக் காட்டினார். ஒருவகைக் கம்பியில் ஆங்கிலத்தில் இலங்கை மின்சார சபை என்பதன் சுருக்கமான இ.மி.ச. என்ற ஆங்கில எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. ஏற்கனவே இருந்த கம்பியில் அந்த எழுத்துக்கள் இல்லை. அந்த அதிகாரி நக்கலாகச் சொன்னார்.

“மாத்தையோ மேக்க பாலன்ன. இதைப்பாருங்க.” கூறித்தன் சிப்பந்திகளைப் பார்த்தார். அவர்கள் மீற்றர் வயரில் தாங்கள் கொண்டு வந்த மின்குமிழ் வயரைப் பொருத்திச் சுவிற்சைப் போட்டார்கள். நன்றாக எரிந்தது. “பளன்ன...இவ்வளவு யுனிற் போகுது. ஆனால் உங்கட மீற்றர் சரியாக வேலை செய்யல்ல.” வந்திருந்த பொலிஸ்காரரிடமும் காட்டினார்கள். “நீங்க .. சரியான பொய்யன். மீற்றரைக் கழற்றி களவு செய்திருக்கிறீங்க. இவ்வளவு

யுனிற் ஓடியிருக்கவேண்டும். ஆனால் உங்கட மீற்றர் குறைய ஓடியிருக்கு”. அந்த அதிகாரி சொன்னவை எனக்கே விளங்கவில்லை. பாவம். அந்தப் போலிஸ்காரருக்கு எப்படி விளங்கும். மீற்றர் குறைய ஓடியிருக்கிறதற்கு மருமகளின் கண்டிப்புத்தான் காரணம். பிள்ளைகள் மின்விளக்கை அதிக நேரம் பாவித்தாலும் ஏசுவார். மின்சாரக் கேத்தலைப் பாவித்தாலும் கரண்டியில் கூடப்போகுது என்று கத்துவார். மருமகளை மனம் பாராட்டியது.

சொல்லிவிட்டு அதிகாரி தனது குறிப்பேட்டில் ஏதோ எழுதினார். எழுதும்போதே தன்னோடு வந்தவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். மீற்றர் பக்கமே எட்டியும் பார்க்காத நான் மீற்றரைக் கழற்றி களவுசெய்ததாக இந்த அதிகாரி கூறுகிறானே? நானும் இவரைவிடவும் உயர்பதவியில் இருந்து இன்று ஓய்வுபெற்றவன்தான். இந்த அற்ப எண்ணங்களுக்கு ஆளாவதா? மின்சார வயர்களில், காகம், புறா போன்றன குந்தியிருக்கும்போதே மின்சாரம் தாக்காதா என்று ஏங்கும் நாங்கள் மீற்றரில் மாற்றம் செய்வதாவது. பியூஸ் போனாலும் அதைப்போடத் தெரியாமல் தெரிந்தவர்களின் உதவியைத் தேடி, அவர்கள் வந்து சரிசெய்யும்வரை காத்திருக்கும் பெரிய புத்தகப் படிப்பாளிகள். வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவற்றைக் கற்றுக் கொள்ளத்தெரியாத பண்டிதர்களாகப் போனோம். அவர்கள் மின்சாரத்தைத் துண்டித்துச் சீல்வைத்தார்கள். மீற்றரைக் கழற்றி எடுத்து பேப்பருக்குள் பொதிசெய்தார்கள். எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

“திருகோணமலையில் ஒரு மின்சாரசபையுள்ளது. அதிலிருந்து மாதாமாதம் அலுவலர்கள் வருகிறார்கள். ஏதும் பிழையென்றால் அவர்கள் எங்களுக்கு உடனுக்குடன் அறிவிக்கவேண்டும். அவர்கள் தரும் பட்டியலுக்குரிய பணத்தினைத் தவறாது கட்டியும் விடுகிறோம். எப்படி நீங்கள் மின்சாரத்தைத் துண்டிக்கலாம்.? இங்கு படிக்கிற பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். பரீட்சை நெருங்குது. ஏன் மின்சாரசபை அலுவலர்கள் உங்களுடன் வரவில்லை. ஏன் இதுவரை மின்சாரசபை இதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. இது சரியான மனித உரிமை மீறல்.” சாடினேன். “மாத்தையா.. இப்ப சட்டம் பேசேலாது. வாங்க பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு. உங்கள அரஸ்பண்ணிற்றுப் போகத்தான் பொலிஸ் காவலோடு வந்திருக்கம். புறப்படுங்க”. அந்த அதிகாரியின் கபடச்சிரிப்பை இப்போதுதான் புரிந்து கொண்டேன். நேரத்தைப் பார்த்தேன் மூன்றரை மணி. “மாத்தையோ பேர் என்ன? கேட்டார். சொன்னேன். எழுதிக்கொண்டார்.

“மொனவத றக்சாவக் கரான்ன? வேல என்ன என்று கேட்டார். “இப்போ ஓய்வுதியம் பெறுகிறேன்.” சொன்னேன். “முதலில் என்ன றக்சாவ”? பொலிஸ்காரர் கேட்டார். “வடக்கு கிழக்கு மேலதிக மாகாணக் கல்விப்பணிப்பாளர்”. பொலிஸ்காரர்களின் முகத்தில் பரிதாப உணர்ச்சி குந்தியிருந்தது. பெரிய உத்தியோகம் பார்த்தவர். இப்படிச் செய்திருப்பாரா? ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்களால் ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாது. “நான் பின்னேரம் பொலிஸ் ஸ்டேசன் வாறன். நீங்க இப்போது போங்க”. சொன்னேன். “அது முடியாது. நீங்க சரியான பொய்யன். பொய்வேல செய்திருக்கிறீங்க. உங்கள கையோடு கூட்டிப்போகவேணும். வாங்க இப்பவே”. அந்த அதிகாரி அதிகார தோரணையில் அவசரப்படுத்தினார். “எனக்குப் பசிக்கிறது. இப்ப நேரம் முன்றரை. வீட்டுல யாருமில்ல. கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டாவது வாறனே...” பொலிஸ்காரர்கள் என்ற நிலையைப் பார்த்துப் பரிதாபப் பட்டிருக்கிறார்கள். “சரி..சரி..கெதியா வாங்க” என்று சொன்னார்கள். அதிகாரியும் தலையை ஆட்டினார்.

மெதுவாக குசினியுள் நுழைந்து கொஞ்சம் சாப்பாட்டைப் பீங்கானில் போட்டேன். சாப்பிடமுயன்றேன். முடியவில்லை. ஒருவாறு விழுங்கி விட்டு உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு வெளியில் வந்தேன். அப்போதுதான் மகன் வந்தார். நடந்த விடயத்தைக் கேட்டுக் கவலை கொண்டார். அவர் சரளமாகச் சிங்களத்தில் விளக்கினார். “நாங்கள் எல்லாரும் அரசாங்க அலுவலர்கள். எங்களை இப்படி அவமானப்படுத்துவது கொஞ்சமும் அழகல்ல. தவறு எங்கிருக்கிறது என்று நீங்க கண்டுபிடித்து முதலில் அதைத் திருத்தவேண்டும். அதைவிட்டு அப்பாவிகளை இப்படி நடத்துவது நல்லதல்ல. இஞ்ச இருக்கிற மின்சாரசபை அலுவலர்கள் எல்லாரும் என்ன செய்கிறார்கள். அடிக்கடி மின்சாரம் இல்லாது போகிறது. அவர்களோடு தொலைபேசியில் கதைத்தால் எங்கட வேலை எங்களுக்குத் தெரியும். என்று பதில் சொல்லுவார்கள். சம்பளம்தான் அவர்களது ஒரே நோக்கமா”? அவர் படபடத்தார். அவருக்கும் சற்று உடல்நலக்குறைவாக இருந்தது. அவரைச் சமாதானப் படுத்தினேன். “செய்யவேண்டிய அலுவல்களைப் பார்.” கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்..

பக்கத்து வீட்டுச் சனங்கள் எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “எப்படிப் போவது? நான் சைக்கிளில் வரட்டா”? கேட்டேன். அவர்களுக்கு நான்

ஓடிவிடுவேன் என்றொரு சந்தேகம்போலும். “இல்லை இல்லை. வாகனம் இருக்கு”. என்றார்கள். பொலிஸ்காரர் வந்தபடியால் பொலிஸ் ஜீப் வந்திருக்கும் என்ற சந்தேகம் என்னைப் பற்றிக் கொண்டது. சமூகத்தில் ஒரு அந்தஸ்த்து இருந்தது. மற்றவர்கள் மதிக்கத்தக்க உத்தியோகத்தில் இருந்தவரை போலிஸ் புடிச்சிற்றுப் போகுது என்ற அந்தப் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாவதா? “பொலிஸ் ஜீப்பில் நான் ஏறமாட்டேன்.” என்றேன். “பொலிஸ் ஜீப் இல்லை. எங்கட வாகனத்தில் போகலாம். வாங்க” சொல்லி நடந்தார்கள். எங்கள் வீடு ஒரு ஒழுங்கைக்குள் இருந்தது. அந்த ஒழுங்கை நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாகத் தேய்ந்து ஒரு ஆட்டோவும் போகமுடியாத அளவிற்குத் தன்னைச் சுருக்கிக் குடியிருப்பாளர்களுக்குக் காணியைப் பெரிப்பித்துக் கொடுத்து விட்டிருந்தது. ஒரு பெரும்படை முன்னும் பின்னும் சூழ நடந்து சென்று வாகனத்தில் ஏறினேன்.

பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குள் நுழைந்தேன். பொலிஸ் ஸ்ரேசன் பல மாடிகளைக் கொண்ட அழகான கட்டிடம். என்னைப் போன்ற அப்பாவிச் சனங்கள் குழுமியிருந்தார்கள். கல்விப் பணிப்பாளர்கள், அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், வர்த்தகப் பெருமக்கள், சாதாரண பொது மக்கள் என்று ஏராளமானவர்கள் நின்றார்கள். ஆளையாள் பார்க்க வெக்கமாகவும் இருந்தது. “இவர்களும் என்னைப்போல் பொய்வேலை செய்தவர்கள்தானா? பொய்யன்களா”? என்னை நானே கேட்டுக் கொண்டேன். என்னை அழைத்துப்போன அதிகாரி பொலிஸ்காரரிடம் ஏதோ சொன்னார். தான் தயாரித்த அறிக்கையையும் கொடுத்தார்.

அந்தப் பொலிஸ்காரர் என்னை அழைத்துப் பெயரைக் கேட்டார். சொன்னேன். அந்த அறிக்கையில் சிங்களத்தில் இருந்தது. என்ன எழுதியிருந்தது என்பதை நானறியேன். அறிக்கையில் கையெழுத்தை மட்டும் போடச்சொன்னார். போட்டேன். முடிந்ததும் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போனார். “அத்துளட்ட யன்ன. அதற்குள் போயிருங்கள்” என்றார். காலவனுக்கு நின்ற பொலிஸ்காரர், காலணியை வெளியில் கழற்றிவிடுமாறு சொன்னார். கால்சட்டை வழுகாது காப்பாற்றும் ‘பெல்ற்’ பட்டியைக் கழற்றச் சொன்னார். அத்தனையையும் கழற்றி வெளியில் போடச் சொன்னார். போட்டேன். நான் உள்ளே சென்றதும் இரும்புக்கம்பிக் கதவு பூட்டிக்கொண்டது. நான் இப்போது சிறைக்கூண்டுக் கைதி.

அது இருபது அடி அகலமான அறை. பத்தடியில் ஒரு ஹேரால். மிகுதிப் பத்தடியில் இரண்டு சிறிய அறைகள். ஒரு மலசலகூடம். அதற்குள் ஐம்பதுக்கு மேல் 'றிமாண்ட்' கைதிகள். எனக்கொரு புது அனுபவம். என்னைப்போல் வந்தவர்களுக்கு நிற்கவும் இடமில்லை. "வாங்க சேர்" எனக்குப் பெரிய வரவேற்பு. என்னைத் தெரிந்த பலர் இருந்தார்கள். பயங்கரவாதத்தடைச் சட்டத்தின் பெயரால் தடுத்து வைக்கப்பட்ட இளைஞர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் எனப்பலர் இருந்தார்கள். தாங்கள் இருந்த இடத்தில் அரக்கி இடம் ஒதுக்கித் தந்தார்கள். மங்கலான வெளிச்சத்தை மின்குமிழ் உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. "சேர் இந்தப்பையன்கள் இங்க வந்து இரண்டு மாதமாகுது. இன்னும் விடவில்லை. அவர்கள் க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சை எடுக்கவிருக்கிறார்கள். படிக்கவேணும். வசதியில்லை. நான் அவங்களுக்குப் பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். புத்தகங்கள்தான் இல்லை". கவலையோடு அந்த ஆசிரியர் சொன்னார்.

பலரைப் பேட்டி காணும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாவலாகத் தெரிந்தார்கள். சோகக்கதைகளைக் கேட்க மனம் வேதனை கொண்டது. இனவிடுதலைப் போராட்டம் தொடங்கி முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. போராடுபவர்கள் எங்கேயோ போராடுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் அப்பாவிகள்தான் அதன் துன்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். சிறப்பாக இளைஞர்களும், யுவதிகளும் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதைகளை அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் போராட்டத்துக்கும் தொடர்பே இருக்காது. ஆனாலும் அவர்கள்தான் அனாவசியமாகச் சிறைகளை நிரப்புகிறார்கள். அவர்களை நம்பியிருக்கும் ஏழைப் பெற்றோர்கள் தவிக்கிறார்கள். அவர்களது மனம் உடைந்து வாழ்க்கையில் விரக்தி உருவாகிவிடுகிறது. அவர்கள் உள்ளங்கள் இறுகி சமூகத்துக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழச் செய்கிறது.

நமது சமூக அமைப்பு அப்படிப்பட்டது. போட்டியும், பொறாமையும், கல்வியறிவின்மையும், பிறர் துயரத்தைப்பார்த்து சந்தோசிப்பதையும் கொள்கையாகக் கொண்டது. தமிழர்கள் ஒன்றாக ஒற்றுமையாக வாழ்ந்ததற்கான வரலாறு கிடையாது. பெருமை மட்டும் பேசி அழிந்து கொண்டு போகும் இனமாகத் தமிழினம் மாறிவிட்டது. 'என்சைக்கிளோப்பீடியா பிரித்தானிக்கா' என்ற கலைக்களஞ்சிய நூலில் தமிழர் என்றால் 'பணத்துக்காகவும் பதவிக்காகவும் காட்டிக்கொடுக்கும் இனம்' என்று

எழுதியிருக்கிறது. இதனை யாரும் மறுக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட சமூக அமைப்பில் 'சுதந்திரம்' என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லை. எனது மனம் வேதனையில் வெந்தது. உடல் அலுப்பெல்லாம் பறந்துவிட்டது. நேரம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஆசிரியரைப்பற்றி அறிந்திருக்கிறேன். அவர் அனுபவம் உள்ள ஆசிரியர். அவரது குடும்பம் வறுமைக்கோட்டில் வாழ்கிறது. அவரது தமக்கை 'கான்சர்' நோயில் வாடுபவர். அவரது சம்பளத்தை நம்பியே அவரது அம்மா, அக்கா, தங்கை, தம்பிமார் வாழ்கிறார்கள். அவர் இந்தக் கைதிக்கூண்டில் வாடுகிறார். அவரது கதை என்னை வாட்டியது.

மனிதவாழ்க்கை வட்டம் குறுகியது. "சேர்..என்ற சம்பளம் போகாட்டி ..அக்காவுக்கு மருந்து கிடைக்காது. குடும்பம் பசியில் தவிக்கும். என்னைப்பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் என்ற குடும்பத்தைப் பற்றித்தான் கவலை. கண்ணீர் மல்கக்கூறினார். இந்தப் பாதுகாப்புப்பிரிவினர் எவ்வளவு தப்புச் செய்கிறார்கள். சமாதானத்தை விரும்பும் அப்பாவிகளைக் கைது செய்து அவர்களுக்கு மென்மேலும் துன்பத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். இவற்றைப் பற்றி உணரக்கூடியவர்கள் யாரிருக்கார்? சுயநலமிகள் பதவியில் இருப்பதால் எவ்வளவு பேருக்குக் கஸ்டம். இவற்றைத் தட்டிக் கேட்க நீதித்துறைக்கும் வல்லமை இல்லையா? கைது செய்து வருபவர்களை துரிதகதியில் விடுவிக்க நடவடிக்கை எடுத்தால் அப்பாவிகள் துன்பத்தில் இருந்து விடுபடுவார்கள். இப்படிக் கைது செய்து வருபவர்களது அறிக்கைகளை ஒருகிழமைக்குள் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அல்லது கைது செய்து வருபவர்கள்மேல் கடுமையான சட்டநடவடிக்கை எடுப்பதற்கான வசதிகள் ஏற்படுத்தினால் அப்பாவிகள் ஓரளவு நிவாரணமடைவார்கள்.

நேரம் இரவு ஒன்பது மணி. ஒரு பொலிஸ்காரர் வந்தார். பெயர்களை வாசித்தார். வரிசையில் வரச்சொன்னார். வெளியில் பெரிய வாகனம் நின்றது. ஏறும்படி சொன்னார்கள். நானும் ஏறிக்கொண்டேன். மஜிஸ்ட்ரேட் பங்களாவில் விட்டார்கள். ஒருவர்பின் ஒருவராக நிற்க வைத்தார்கள். நின்றோம். மஜிஸ்ட்ரேட் ஆறுதலாக வந்தார். அடிக்கடி தொலைபேசி அழைப்பு வரும். எழுந்து சென்று பேசிவிட்டு வருவார். பொலிஸ்காரர் பெயரை வாசிப்பார். பக்கத்தில் இதற்கென சட்டத்தரணிகள் நிற்பார்கள். பெயருடையவர் கைகட்டி பதுமைபோல் போவார். சட்டத்தரணிகள் முன்வந்து நிற்பார். மஜிஸ்ட்ரேட் வழக்குப் பதிந்து தவணைக்குரிய நாளையும் கூறி பிணையில் விடுவார். எனது பெயர் வாசிக்கப்பட்டது. சட்டத்தரணி முன்னால் வந்தார். மஜிஸ்ட்ரேட் தவணைக்குரிய நாளையும் கூறி பிணையில் விட்டார்.

மஜிஸ்ரேட் பங்களாவின் வெளிப்புற மதிற்சுவர் கேற்றில் சனக்கூட்டம். வெளியில் வரும்போது கையெழுத்திட்டுப் பிணையெடுக்க ஆட்கள் வேண்டும். மஜிஸ்ரேட்டிடமிருந்து வரும் படிவங்களில் கையெழுத்திடவேண்டும். அப்போதுதான் வெளியேறலாம். மகன் வந்திருந்தார். பத்தரை மணிக்கு வீடுவந்து சேர்ந்தேன். இந்தச் சமூக அமைப்பையும், அரசு இயந்திரங்களின் அசமந்தப்போக்கினையும் எண்ணினேன். சரியாக அரசு இயந்திரங்கள் இயங்கினால் சமூகத்தில் இவ்வாறான அசௌகரியங்கள் இடம்பெறுமா? இனி நீதிமன்றம் ஏற்படவேண்டும்.

இரண்டுநாட்கள் உருண்டோடின. இன்று நீதிமன்றில் சமூகம்கொடுக்க வேணும். அதிகாலையிலேயே எழுந்து விட்டேன். எட்டு மணிக்கெல்லாம் நீதிமன்றில் நிற்கவேணுமாம். நீதிமன்றம் மக்களால் நிரம்பி வழிந்தது. வரவு பதியாத உழைப்பு சட்டத்தரணிகளது என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். ஒருகையால் வாங்குவது மற்றக் கைக்குத் தெரியாதுபெறும் உத்தியோகம். நல்ல வருவாயுள்ளது. நானும் சட்டம் படித்திருந்தால் சாகும்வரை காணியறுதியாச்சும் எழுதிப்பிழைத்துக் கொண்டிருக்கலாம் என எண்ணினேன். ஒரே நேரத்தில் பலமண்டபங்களில் வழக்குகள் நடைபெற்றன. எங்கும் கறுத்தக்கோட்டுகள் உலாவந்தன. வழக்குகள் நடைபெறும் இடங்களை அறிவித்தார்கள். இவ்வளவு பேரும் குற்றம் செய்தவர்களா?

தெரிந்த முகங்களும், தெரியாத முகங்களுமாக உலா வந்தன. மகன் சட்டத்தரணியுடன் கதைத்து எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார். சட்டத்தரணி என்னிடம் வந்தார். “ஐயா உங்கள் பெயர் கூப்பிடும்போது குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏறிப் பேசாமல் நில்லுங்கள். மிச்சத்தை நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன்”. என்றார். ஒன்றுமே செய்யாது நான் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்பேண்டோம். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நீதிமன்றம் ஒரு தனி உலகம். எங்கள் வழக்கு நடைபெறும் மண்டபத்துள் நுழைந்தேன். இருக்க இடமில்லாது பலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் நீதவான் வருகை அறிவிக்கப்பட்டது. எல்லோரும் எழுந்து அவர் இருக்கும்வரை நின்றார்கள். நானும்தான். நின்றேன். நடைமுறைகளை அவதானித்தேன்.

நான்காவதாக எனது பெயர் வாசிக்கப்பட்டது. சட்டத்தரணி சொன்னதுபோல் செய்தேன். நீதவான் ஒருமுறை நிமிர்ந்து என்னை பார்த்தார். சட்டத்தரணி

நீதவான் பக்கம் நின்றார். நீதவான் குனிந்து எழுதினார். அவர் என்ன சொன்னார். எழுதினார் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. வெளியில் போகச்சொன்னார்கள். வெளியில் வந்தேன். பொலிஸ்காரர் ஒரு கூண்டைக்காட்டி “அதனுள் குற்றவாளி நிற்கவேணும். அதற்குள் போங்கள்”. என்று கூட்டைத்திறந்தார். எனக்குமுன் வெளியில் வந்தவர்கள் அதற்குள் நின்றார்கள். சட்டத்தரணி விரைந்து வந்து பொலிஸ்காரரிடம் ஏதோ சொன்னார். “அப்படியா? ஐயா இந்தப்பக்கம் வாங்க. இந்தக்கதிரையில் இருங்க”. தனக்குப் பக்கத்தில் இருத்தினார். மகன் இங்குமங்கும் ஓடித்திரிந்தார்.

பதினொன்றரை மணி. மகன் பொலிஸ்காரரிடம் ஒரு பற்றுச்சீட்டைக் காட்டினார். பொலிஸ்காரர் அதைப்பார்த்துப் பதிந்தார். “ஐயா நீங்க போகலாம்.” என்றார். காசு ஐயாயிரம்கட்டி பற்றுச் சீட்டைப் பெற்றுக் காட்டினால்தான் நீதிமன்றத்தை விட்டுப்போக அனுமதி கிடைக்கும். யாருக்கு எதிராக வழக்குப்பதியப்படுகிறதோ அவர் ஐயாயிரம் கட்டவேண்டும். கட்டாவிட்டால் கட்டும் வரை சிறைவாசமாம். மகன் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்திருந்தார். “அப்பா எல்லா வேலையும் முடிஞ்சது. வாங்க வீட்டுக்குப் போவம்” அழைத்தார். “என்ன நடந்தது”. விசாரித்தேன்.

“நாங்க மின்சார மீற்றரில் மாற்றம் செய்து கள்ளமாக மின்சாரம் எடுத்திருக்கலாம். தண்டம் நமக்கு எழுபதாயிரம் போட்டிருந்தார்கள். எல்லாத்தையும் சேர்த்துக் கட்டிப்போட்டன். அந்த அதிபர் பாவம் அவருக்கு ஒரு லட்சம். அந்தக் கல்விப்பணிப்பாளருக்கு தொன்னூறாயிரம். அதோ நிற்கிறார் உங்கட கூட்டாளிப் பென்சனியர் அவருக்கு ஒன்றரை லட்சம்”. மகன் இப்படியே அடிக்கிக் கொண்டே போனார். “எப்படி இவ்வளவு தொகை வந்தது”? ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன். “ஐந்து வருசத்துக்குக் கணக்குப்பார்த்து இந்தத் தொகையைத் தீர்மானித்தார்களாம்”. மகன் கவலையோடு விளக்கமாகச் சொன்னார்.

“இத மறுதலித்து நாங்க மேன்முறையீடு செய்யலாதோ”? கேட்டேன். “செய்யலாம். ஆனால் வழக்கு இழுபடுமாம். வழக்கு முடியும்வரை 'கரண்டி' தரமாட்டாங்களாம். நமது பிள்ளயளுக்குச் சோதனை நெருங்குது. அவர்கள்

படிக்கவேணும். தட்டிக்கேட்க நம்மால் முடியுமா? நாங்க எல்லாரும் அரசாங்கத்தில் வேலசெய்யிறம். இதில் மினக்கிட ஏலுமா? அதற்காக லீவு எடுக்க வேண்டி வரும். உயர் அதிகாரிகளைப் பகைக்க வேண்டிவரும். என்ன செய்வது?" மகன் அடுக்கிக் கொண்டு போனார். அவர் சொல்வதில் அடங்கியுள்ள விசயங்களை எண்ணிப்பார்த்தேன். அதிலும் ஞாயம் இருக்குதுதான். மனம் பொருமியது. உள்ளம் கொதித்தது. இந்தச் சமூகத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன். இன்றைய காலகட்டத்தில் நடைமுறைச் சாத்தியங்கள் வித்தியாசமான வழிகளில் செல்வதை உணர்ந்து கொண்டேன். வெட்கமும் வேதனையும் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“ஆக அவங்கட தீர்ப்பின்படி நான் பொய்யனாம். என்ன? அவர்களின் கணிப்பின்படி நான் மட்டுமல்ல. பொதுவாக மின்சாரம் பாவிக்கும் வாடிக்கையாளர் எல்லாரும் பொய்யன்கள்தான். இவங்களை எந்த நீதிமன்றம் தண்டிக்கப் போகிறது? அரசு இயந்திரம் சரியாக இயங்கினால் மக்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படச்சாத்தியம் இல்லை. மின்சாரசபையில் வேலை செய்பவர்கள் எல்லோரும் சரியாக வேலை செய்தால் வாடிக்கையாளர்களுக்கு இந்த நெருக்கடி நேருமா? பத்துப் பதினைந்து வருசமா இந்தப்பிரதேசத்தில் இருக்கும் மின்சாரசபை என்ன செய்தது? எத்தனை இன்ஜீனியர்மார், எக்கவுண்டன்மார், சுப்பவைசர்மார் என்று இருக்கிறாங்க. எங்கிருந்தோ வந்தாங்கள் எல்லாரையும் பேய்க்காட்டி விட்டுப் போய்விட்டார்கள். இங்க இருக்கிற மின்சாரசபையினரையல்லவா தண்டிக்க வேணும்? இதைத்தட்டிக் கேக்க ஆக்களில்லையா?

அரசாங்கத்தையும், பொதுமக்களையும் இவங்கள் ஆட்டிப்படைக்கிறாங்க. மின்சாரசபையைக் கலைக்கவேணும். தனியாரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அப்போது சரியான நிர்வாகம் நடக்கும். இதனைச் செய்வார்களா? செய்யவேணும். அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும், அரசுசார்பான சபைகளும் மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டும். இப்ப எல்லாரும் எஜமானர்களாகி விட்டார்கள். தடி எடுத்தவரெல்லாம் சண்டப்பிரசண்டன்களாகுமாப் போலாகிவிட்டார்கள். எனது மனதில் எனக்கு நடந்தவை படமாக விரிந்தது. இவர்களை மனித உரிமை மீறல் சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவந்து தண்டிக்கவேணும். அரசாங்கம் இவ்வகைச் செயற்பாடுகளை ஊக்குவிக்கிறது? நீதி மன்றங்கள் அநீதிக்குத் துணைபோகலாமா? யாரோ செய்யும் தவறுகளுக்காக யாரோ பலியாவதா? கேள்வியோடு வீட்டுக்குப்

போனேன். இப்போது மனித உரிமைகள் ஏட்டில் உறங்கிக் கொண்டு குறட்டைவிடுகின்றன. அதனால்தானோ என்னவோ நான் நீதி மன்றின் முன் பொய்யனானேன்.

கறிவேப்பிலைகள்

அந்தப் பாடசாலைக்கே ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் வருவார் என்று ஆனந்தர் பாடசாலையில் படிக்கும்போதே கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அது தற்செயலாக நடந்த விடயமென்றும் சொல்லமுடியாது. இடைநடுவில் ஏற்பட்ட ஞானமென்று சொல்லலாமா? சித்தார்த்தன் நாட்டு நடப்பைக் கண்டுதானே ஞானியானார்? தான் படிக்கும்போது அமைந்த அல்லது வாய்த்த ஆசிரியர்களும் காரணமாக இருக்கலாம். தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்படியாமே? அதைப்போல் வைத்துக் கொள்ளலாமா? அவர்களைப் பின்பற்றிப் பல மாணவர்கள் தங்கள் ஆசிரியர்களைப்போல் வருவதில்லையா? எந்த ஒரு நல்ல சீடனையும் ஆட்கொள்ளும் குருவின் ஆசிகளும் துணைபோவதும் உண்மை. அந்த வகையில் ஞானம் பெற்றவர்தான் ஆனந்தர்.

பிறந்த ஊரைவிட்டு வெளியூர் சென்று கல்வி கற்பதால் கிடைக்கும் நன்மைகள் பல. ஆனால் அங்கும் தீமைகள் ஒட்டிக்கொள்வதென்பதும் வாஸ்த்தவம்தான். எப்படித்தான் திருகோணமலை பாடல்பெற்ற திருத்தலம் என்று சொன்னாலும் கல்வியில் பின்தங்கியே கிடக்கிறது. இரண்டு மூன்று உயர்தரப்பாடசாலைகள் இருந்தாலும் கிராமத்து மக்களுக்குக் கல்வி நரிக்கொம்பாகவே இருந்தது. இயற்கைத்துறைமுகம் ஒன்று அமைந்ததால் திருகோணமலைக்கு விளைந்த தீமைகள்தாம் அதிகம். அந்நியரின் படையெடுப்புக்களுக்கு உதவியாக இருந்தது. உலகமகா யுத்தத்தில் யப்பானின் குண்டு வீச்சுக்குள்ளானது. பிரித்தானியரின் கடற்படைத்தளம், விமானத்தளம் இருந்தமையால் உயர்கல்வியின் தேவை உணரப்படவில்லை. ஆங்கிலம் பேசவும், எழுதவும் தெரிந்திருந்தால் போதும். ஏதாவது வேலை கிடைத்து விடும். அதற்கேற்றால் போல் கத்தோலிக்க மிசன் பாடசாலைகளும், மெதடிஸ்த மிசன் பாடசாலைகளும் தயார்ப்படுத்திக் கொடுத்தன. அதனால் கல்வி மான்களோ, அறிஞர்களோ உருவாகவில்லை. உயர்கல்விப் பீடங்களைப் பற்றிக் கதைப்பவர்களே இல்லை.

திருகோணமலையில் தமிழ் பல்கலைக்கழகம் வேண்டும் என்று ஐம்பதுகளில் குரல் கொடுத்தவர்களே அதனை மறந்து வேறு மாவட்டங்களில் பல்கலைக் கழகங்களை நிறுவிவிட்டார்கள். இன்றுவரை உயர்கல்வி நிறுவனம் என்று சொல்லக்கூடியதாய் ஒன்றுமில்லை. அண்மையில்தான் ஒரு தொழில்நுட்பக்

கல்லூரியும், பல்கலைக்கழக வளாகமும் இயங்குகிறது. திருகோணமலை நகரில் வெளிமாவட்டத்தவரே கடமை நிமித்தம் வந்து உயர்பதவிகளில் குந்தியிருந்தனர். நெருக்கமாகக் கொட்டில்களில் குறைந்த வாடகையில் குடியிருந்து கடமை முடிந்ததும் போய்விடுவார்கள். திருகோணமலை மாவட்டக் கிராம மக்கள் தங்கள் நிலபுலங்களை நம்பி வாழ்க்கையை ஒட்டினார்கள். அந்நியர் ஆட்சியின் பின்னரும் அதே நிலைதான் தொடர்ந்தது.

சுதந்திரம் என்பதென்ன? 'சு'தந்திரம்தானே? அதாவது தந்திரமாக வாழும் வழிகளைத் தேடுவது. இதனைத்தான் 'வாழும் கலை' என்று சொல்கிறார்களோ? படித்தவர்கள் அதனைச் செய்தார்கள். படித்தவர்கள் படியாதவர்களைச் சுரண்டத் தொடங்கினார்கள். அதுவும் ஒருவகைச் சு(ய)தந்திரம்தானே? கிராமங்களில் உயர் வகுப்புக்களைப் படிப்பதற்கு வசதிகளும் இல்லை. கிராமத்துப் பிள்ளைகள் தங்கியிருந்து படிக்க திருகோணமலை நகரில் விடுதிகளும் இருக்கவில்லை. கிறிஸ்தவப் பிள்ளைகளுக்கு விடுதி வசதி கிடைத்தது. கிராமங்களில் சுயமொழிக் கல்வியைக் கற்று தங்குலத் தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். இவ்வசக் கல்வி இந்த நாட்டுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதந்தான். அதனை நடைமுறைப்படுத்திய புண்ணியவான்களும் இந்த நாட்டில் பிறந்தவர்கள்தான்.

அரசியல் மாற்றங்களினால் சுதேசமொழிக் கொள்கை வந்தபின் கிராமங்களும் விழித்துக் கொண்டன. சுயமொழிக்கல்வியைத் தொடர்வதில் இடர்ப்பாடுகள் இருந்தன. படிப்படியாக இந்த நிலை மாறிக் கொண்டு வந்தது. சுயமொழிக் கொள்கை என்று தனிச்சிங்கள அரசுமொழிச் சட்டம் பிரிவினையை ஏற்படுத்தி விட்டது. சுயமொழித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்த அரசியல் சாணக்கியர்கள் தங்களது வாரிசுகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிக் கல்வியைத் தொடர வைத்தார்கள். அது இற்றைவரை தொடர்கிறது. உயர்கல்வி சுயமொழியில் இருப்பது நன்மையுக்கும் என்பது கல்விமான்களின் கணிப்பு.

வசதியான மாவட்டங்களில் வசதியான பெரிய பாடசாலைகளில் கற்றவர்கள் பல்கலைக்கழகக் கல்வியைத் தொடர்ந்து வேலை வாய்ப்புகளையும் பெற்றார்கள். இந்த மாவட்டத்திலேயே வசதியற்ற கிராமப் பாடசாலைகளில் சாதாரணசித்திகளை மட்டும் பெற்றார்கள். வசதியான பாடசாலைகளில் படித்தவர்கள் சிறப்பான சித்திகளைப் பெற்று பல்கலைக் கழகம்

சென்றார்கள். கிராமங்களில் வசதிகள் குறைவாக இருந்தாலும் அவர்களிடம் ஆற்றல் இருந்ததை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இதனடிப்படையில் தரப்படுத்தல் முறையும், மாவட்டக் கோட்டாமுறையும் வந்ததைப் பலர் எதிர்த்தார்கள். அதிலும் சு(ய)தந்திரம் இருந்ததை நன்றாகச் சிந்திப்பவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

பின்தங்கிய மாவட்டங்களில் கோட்டாமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சட்டங்களை ஆக்குவோர் அதில் ஓட்டைகளை அறிவதில்லையா? அல்லது சட்ட வரைஞர்கள் திட்டமிட்டு அப்படிச் செய்தார்களா? அவர்களுக்கும் அந்த ஓட்டைகள் உதவுமல்லவா? அவனுக்குத்தான் வெளிச்சம். முழுமாவட்டத்துக்கும் உரியதாகவுள்ள கோட்டாமுறை வசதியான நகர்புறத்துப் பாடசாலைகளுக்கே போய் சேர்வதை யாரும் கண்டு கொள்வதில்லை. தொடர்ந்து மூன்று வருடங்கள் அந்த மாவட்டத்தில் இருந்து வாக்காளர் பட்டியலில் குடும்பப் பதிவிருந்தால் சலுகை கிடைக்கும் கல்வித்தரமுடைய மாவட்டத்தில் இருந்து வந்து திருகோணமலை, வவுனியா, கிளிநொச்சி, மன்னார், முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் உத்தியோகம் பார்க்கும் அலுவலர்கள் முளைசாலிகள்.

தங்கள் குடும்பங்களை தாங்கள் வாழும் இடங்களில் வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்த்து விடுவார்கள். பாடசாலைகளிலும் பிள்ளைகளைச் சேர்த்து விடுவார்கள். சாதாரணதரப் பரீட்சையை இந்த மாவட்டங்களில் எடுக்க வைத்து விடுவார்கள். உயர்தரப் பரீட்சைக்கு இம்மாவட்டங்களில் விண்ணப்பிப்பார்கள். ஆனால் வசதிகள் நிறைந்த மாவட்டத்தில் கற்க விடுவார்கள். பரீட்சையையும் இம்மாவட்டங்களில் எடுப்பார்கள். பல்கலைக் கழகங்களுக்குப் போவதும் இவர்களது பிள்ளைகள்தான். தரப்படுத்தலையும், கோட்டா முறையையும் உள்ளூற வாழ்த்திக் கொண்டு, அதற்கு எதிராகப் பேசுபவர்களும் இவர்கள்தான். கோட்டா முறைகூட இவர்களுக்கு உதவியதை நினைக்கச் சிரிப்பாய் வருகுது.

இந்தநிலையில்தான் ஆனந்தர் சொந்த ஊரில் ஆசிரியராக வந்து பள்ளத்தில் விழ்ந்து கிடக்கும் அப்பாவிப் பிள்ளைகளின் கல்வித் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று பாடுபட்டவர். அவருக்குப் பக்கபலமாக நல்லாசிரியராக தங்கராசா வந்து வாய்த்தார். அவர்கள் இருவரும் ஆசிரியர்களாக ஒன்றாக கற்பித்தலில் ஈடுபட்டார்கள். பாடசாலையின் முழு வளர்ச்சியிலும் அவர்கள் கண்ணாயிருந்தார்கள். அவர்களது வீடுகள் ஓலைக் கொட்டில்கள்தாம்.

ஊரும், பிள்ளைகளும் கல்வியில் உயர்ந்தால் தாங்கள் உயர்ந்ததற்குச் சமன் என்பார்கள்.

கிண்ணியாவில் காசிநாதர் பிறந்து வளர்ந்து ஆசிரியரானார். பின் அதிபரானவர். அதிபர் காசிநாதரைப்போல் அவர் வழியில் நின்று, வீடுவீடாய்போய் பிள்ளைகளைப் பிடித்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துக் கற்பித்தார்கள்.

“ஆளே, நமது ஊரிலிருந்து பிள்ளைகள் பல்கலைக்கழகம் போகவேண்டும். அதற்கு உயர்தர வகுப்பு வைக்கவேண்டும். பாடசாலை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்ந்தால்தான் உயர்தர வகுப்பு வைக்கமுடியும். அனுமதியும் கிடைக்கும். மகாவித்தியாலயமாய் தரமுயர்வதற்குப் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கையும் வேண்டும். அத்துடன் க.பொ.த. சாதாரணதரப் பரீட்சையில் நல்ல பெறுபேறும் வேண்டும். பெறுபேறு எடுத்து விடலாம். பிள்ளைகளின் ஒத்துழைப்பு உள்ளது. எப்படிப் பிள்ளைகளது தொகையைக் கூட்டுவது”? தங்கராசா ஆனந்தரோடு ஆலோசித்தார்.

“அதற்கு வழியுண்டு” ஆனந்தர்

“என்ன வழி”

“பாடசாலையிலிருந்து இடைவிலகிய பிள்ளைகளை மீண்டும் சேர்ப்பது”

“அது எப்படி முடியும்”?

“அதிபர் சம்மதித்தால் சேர்க்கலாம். அதற்கு முறைசாராக் கல்விப்பிரிவு இருக்கிறது. அதற்குரிய வேலைகளைச் செய்து போட்டன்”

மாலை நேர வகுப்புக்களை வைத்தார்கள். இடைவிலகிய பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். எண்ணி மூன்று மாதங்களில் மாணவர் தொகையை சரிப்படுத்தினார்கள். இடைவிலகிய பிள்ளைகளை அவர்களது தரத்துக்கு ஏற்ப பாடசாலையில் சேர்க்கும் சுற்று நிருபத்தையும் வைத்திருந்தார்கள். அதிபர் வெற்றிவேல் அருமையானவர். 'அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் அமைத்தல்...அன்ன யாவிலும் புண்ணியம் கோடி ஆங்கோரேழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்' என்று பாரதிவழியில் வாழ்பவர். இருவரும் அதிபரைச் சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். பாடசாலை நேரத்தில் அதிபரோடு கதைக்க முடியாது. அவர் அதிபர் அறையில் இருக்கமாட்டார். ஒரே நேரத்தில்

இரண்டு வகுப்புக்களை நடத்திக் கொண்டிருப்பார். ஆசிரியர் தட்டுப்பாடு தலைவிரித்தாடியது. உண்மையில் அந்தப் பாடசாலையில் பன்னிரண்டு வகுப்புக்களும் ஆறு ஆசிரியர்களுமே இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் இரண்டு வகுப்புக்களைப் பார்த்தே ஆகவேண்டும். ஒரு வகுப்புக்கு எழுத்து வேலையைக் கொடுத்து விட்டு மற்ற வகுப்புக்குக் கற்பிப்பார்கள். பின் அந்த வகுப்புக்கு பயிற்சி கொடுத்து விட்டு மற்ற வகுப்பைப் பார்ப்பார்கள். இப்படிக்கடுமையாக உழைத்தார்கள்.

அதிபரிடம் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதுபற்றிச் சொன்னபோது அவர் துள்ளிக்குதித்தார். “பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக் கற்பிக்கத்தானே நாமிருக்கோம். எத்தனை பிள்ளைகளும் வரட்டும். சேர்ப்போம். இடமா இல்லை. இந்தப் பாடசாலையின் மரங்கள் வகுப்புக்களை நடத்த அனுமதி தரும்.” அதிபரின் புன்னகை கலந்த சம்மதம் அவர்களை உற்சாகப்படுத்தியது. பிள்ளைகளின் தொகை அறுநூற்றைத் தாண்டியது. மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்வும் பெற்றது. எனினும் உயர்தர வகுப்புக்கள் நடத்த அனுமதி இன்னும் இல்லை. பாடசாலையில் பகலிரவு பாராது வகுப்புக்களை நடத்தி க.பொ.த. சாதாரண தரப்பரீட்சையில் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெறவைத்தார்கள். உயர்தர வகுப்பும் தொடங்குவதற்குரிய வழிவகைகளைச் செய்தார்கள். ஆனால் அம்முயற்சி இழுபறியில் கிடந்தது.

ஆனந்தர் இப்போது அதிபராகக் கடமையினை ஏற்றிருந்தார். ஆனந்தர் தந்துணிவுள்ள அதிசயப்பிறவி. உரிய அனுமதியின்றி வகுப்புக்களை நடத்தினார். அதிகாரிகள் வந்து பார்த்தால் ஏற்றபதில் சொல்லக்கூடிய வல்லமையையும் பெற்றிருந்தார். பொருத்தமான ஆவணங்களைத் தயார் படுத்தி வைத்திருந்தார். உயர்தர வகுப்பும் தொடங்குவதற்குரிய வழிவகைகளைச் செய்வதில் அலுவலகங்களையும் அதிகாரிகளையும் சந்தித்தார். அவர் பட்ட துயரங்கள் அவருக்குத்தான் தெரியும். பசி துறந்து பணியில் ஈடுபட்டார். கொழும்பில் உயர்தர அதிகாரிகளின் உதவி கிடைத்தது. பலமாத முயற்சி பயனைக் கொடுத்தது. உயர்தர வகுப்புவைப்பதற்கான அனுமதியும் கிடைத்து விட்டது.

உரிய கடிதத்தோடு ஒன்று கூடல் நேரத்தில் ஆனந்தர் அதனை அறிவித்தார். ஆசிரியர் சச்சிதானந்தம் மாணவர்களிடம் கூறியிருந்தார். மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரித்தார்கள். இந்தக் கிராமத்தில் இருந்து பல்கலைக்

கழகத்துக்குப் போவதென்றால் எவ்வளவு பெரிய சாதனை. சில உயர்தர மாணவர்கள் பூமாலை சகிதம் வந்தார்கள். அதிபரின் கழுத்தில் தொங்கவிட்டு அழகுபார்க்க நினைத்தார்கள். அதிபர் அவற்றை ஏற்கவில்லை. “நான் இந்த ஊரில் பிறந்தவன். வெளியூர்களில் படித்தவன். நமது ஊர்மக்களின் வறுமையை உணர்ந்தவன். என்னை எனது பெற்றோர் வறுமையில் வாடி எஸ்.எஸ்.சி வரைதான் கற்பித்தார்கள். எனது உயர்கல்வியை நானே தேடிப் படித்து இந்த நிலைக்கு உயர்ந்து இருக்கிறேன். நீங்கள் இந்த ஊருக்குச் செய்யும் கடமைகள் பலவுள்ளன. நீங்கள் இப்பாடசாலையில் இருந்து பல்கலைக் கழகம் சென்று உயர்பதவிகளைப் பெறவேண்டும். இந்தப் பாடசாலைக்கு ஆசிரியர்களாக அதிபர்களாக வரவேண்டும். அதனைத்தான் மனதார நாங்கள் எற்றுக் கொள்வோம். இந்த ஊர் எனக்கு என்ன செய்தது? என்று கேட்காதீர்கள். இந்த ஊருக்காக நான் என்ன செய்தேன் என்று கேளுங்கள். பூமாலைகளைப் போடும் நீங்கள் ஒருநாளாகக் எங்களைப் புறந்தள்ளவும் கூடும். ஆனாலும் எங்களது கடமையை நாங்கள் நிறைவேற்றுகிறோம்.” கூறிவிட்டு வகுப்புக்களுக்கு மாணவர்களை அனுப்பினார்.

உயர்தர வகுப்பில் அனைத்துப் பாடங்களையும் அதிபராக இருந்த ஆனந்தரே சிலகாலம் கற்பித்தார். பின்னர்தான் சில ஆசிரியர்கள் வந்தார்கள். முதற்தடவையிலேயே பல மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் சென்றார்கள். ஆனந்தரும், தங்கரும் கல்விப் பணிப்பாளர்களாகப் பதவியுயர்வு பெற்றுச் சென்றார்கள். முதன்முதல் பல்கலைக்கழகம் சென்றவரே அதிபராகக் கடமையும் ஏற்றிருந்தார். இப்போது இருக்கும் பல ஆசிரியர்கள் அந்தப் பாடசாலையிலேயே படித்தவர்கள்தான்.

இப்போது ஆனந்தரும், தங்கரும் பென்சனியர்கள். யுத்தக்கொடுமையினால் இடம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்கள். பென்சன் நாளன்று பென்சனை எடுத்துவிட்டு ஊரில் ஓரிரு நாட்களைக் கழிப்பார்கள். வரும்போதெல்லாம் தங்களிடம் படித்து அதிபராயும், ஆசிரியர்களாயும் இருப்பவர்களைச் சந்திப்பார்கள். அறிவுரை சொல்வார்கள். அவர்களது அறிவுரைகளை வேண்டா வெறுப்பாகக் கேட்பார்கள். மெதுவாகக் கழன்றுவிடுவார்கள்.

“ஆளே இந்தமாதப் பென்சன் எடுத்திட்டு ஒருக்கா நமது ஊரைப்பார்த்திட்டு வருவம். எப்படிக்கிடக்குதென்று அறிய ஆசை. பாழாய்போன இந்த

யுத்தத்தினால எத்தனை ஆயிரம் உயிர்களைப் பலி கொடுத்திட்டம். எத்தனை கோடி பெறுமதியான சொத்துக்களை நமது சனங்கள் இழந்து தவிக்குதுகள். அதோட எங்கட நிம்மதியான வாழ்க்கையும் போச்சு” தங்கர் ஆனந்தரைக் கண்டதும் சொன்னார். “ஒன்றுக்கும் பயனில்லாத அமைப்புக்களால் சொந்தச் சனங்கள் செத்ததுதான் மிச்சம். இந்த வாழ்க்கை என்பது வேடிக்கையானது. அவனவன் வாழப் பழகிக் கொண்டான். சரி மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு ஒருக்காப் போவம் என்ன? இரவுப் பொழுதை அங்கேயே முசுப்பாத்தியாய் கழிப்பம். விடிஞ்சதும் வரலாம்?” ஆனந்தர் கூற இருவரும் சொந்த ஊருக்கு வஸ் ஏறினார்கள். “சா...என்ன மாதிரியான பாலம். இப்ப வசதியாய் போச்சு. நல்ல பாலம் கட்டிப்போட்டாங்க. நம்மட காலத்தில் இந்தத் துறையடியில எவ்வளவு நேரம் காத்துக்கிடந்திருப்பம்”. தங்கர் பழைய நினைவுகளில் இழையோடினார்.

ஊர் கலகலப்பாக இருந்தது. ஒலிபெருக்கிச் சத்தம் கேட்ட வண்ணம் இருந்தது. அங்கு போனபின்தான் தெரிந்தது. பாடசாலையில் விளையாட்டுப் போட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஆனந்தரின் கண்கள் பனித்தன. “ஆளே இந்த உலகத்தைப் பற்றி யோசிக்கக் கூடாது. நாங்க கறிவேப்பிலைகள். இன்னும் சொன்னா பற்றவைத்து காரியம் முடிஞ்சதும் தூக்கியெறிந்து விட்ட குறங்கொள்ளிக் கட்டைகள். இப்படியே போய் ஒருக்கா கோயிலைப் பார்த்துக் கும்பிட்டுப் போட்டுத் திரும்பிப் போவம்.” கோயிலின் முன்னால் நின்று மனதை ஒருநிலைப் படுத்திக் கும்பிட்டார்கள்.

“ஐயா பாடசாலையில் விளையாட்டுப் போட்டி நடக்குது. நீங்க போகல்லயா”? ஐயர் திருநீறு கொடுத்தவாறே கூறினார். கண்களை மூடி மெய்மறந்து கும்பிட்ட ஆனந்தரின் செவிகளில் ஐயரின் குரல் அதிர்ந்தது. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டார். “அதற்காகத்தான் வந்தநாங்கள். முதலில் விநாயகப் பெருமானைப் பார்த்து விட்டுத்தான் மற்றது” பதிலளித்துத் திருநீற்றைப் பூசினார்.

ஐயருக்கும் தெரியும். உண்மையில் அவர்களை யாரும் அழைக்கவில்லை. அவர்கள் இருவரும் இந்த ஊரில் இருக்கும்போது ஒவ்வொரு வெள்ளியும் கூட்டுப்பிரார்த்தனை நடக்கும். ஊரில் கலைவிழாக்கள், பெருவிழாக்கள்

மக்களுக்கு விழிப்பையூட்டும். பாடசாலையின் இரண்டு தூண்களான அவர்கள் இந்தக் கிராமத்துக்குச் செய்த சேவைகளை ஐயர் மனதில் நினைந்து கொண்டார். இந்த ஐயரும் இவர்களிடம் படித்தவர்தான். மனிதனின் மனம் பலத்தையும், பலவீனத்தையும் கொண்டதுதானே? அவர்களது மனங்கள் தளர்ந்து விட்டனதான். சிரிப்பாகவும் இருந்தது. ஆளையாள் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

ஊர் மாறியிருந்தது. ஓலைக்குடிசைகள் உணர்ச்சியில்லாக் கட்டிடங்களாக ஆகியிருந்தன. அந்தக் காலத்தில் வீதிகளில் விழுந்தாலும் காயமேற்படாது. மணலாக இருந்தன. மணலைப்போல் மக்களது இதயங்கள் இருந்தன. காயப்படுத்தாத உள்ளங்கள் இருந்தன. இப்போது தார் வீதிகளாக மாற்றம் பெற்றிருந்தன. உள்ளத்தாலும் உடலாலும் காயப்படுத்தும் மனிதர்கள் உள்ளனர்.

மணல்வீதிகள் தார் வீதிகளாக மாற்றம் பெற்றிருந்தன. வீதியில் விழுந்தால் காயமேற்படும். இப்போது காயப்படுத்தும் மனிதர்கள் உள்ளனர். என்ன இருந்தும் மனிதர்களின் மனங்கள் மாறிவிட்டதை உணர்ந்தார்கள். மனிதரை மதிக்காத பண்புகள் நிறைந்திருந்தன. வளர்த்த கடாக்கள்தான் மார்பில் குறிவைத்துத் தாக்கும். அன்று தனக்குப் பூமாலை சூடவந்தவர்களை முன்றிறுத்திப் பார்த்தார். அவர்களது செயலை இப்போது எண்ணிப்பார்த்தார். மனப்பாங்கை நினைத்துக் கொண்டார். அவர்கள் இந்தநிலைக்கு உயர்ந்து நிற்பதற்குத் தூண்களாகிச் சுமந்தோமே. அதிலொரு சுகமிருப்பதை அனுபவித்தார்கள்.

புறநதள்ளிவிட்டதை எண்ணிப் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர்களது உள்ளம் அவ்வளவுதான். ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்களால் உருவான பாடசாலைக்குள் அவர்களுக்கு இனியென்ன வேலை? சம்பளத்துக்காகத்தானே வேலைசெய்தோம். சம்பளம் பெற்றபின் செய்த வேலையில் நமக்குப் பங்கேது? பாடசாலைக்குள் நுழையவேண்டாம் என்பதற்குத்தானே பென்சன் கிடைக்கிறது. கறிக்கு ருசியூட்டத்தானே கறிவேப்பிலையைப் போடுகிறார்கள். ருசியூட்டியபின் அந்த இலைகளால் பயனில்லை. அவற்றை வீசிவிடுவார்கள். இதுதான் மனித வாழ்க்கை. வந்ததுபோல் வஸ்சில் ஏறிப்புறப்பட்டார்கள்.

வரலாற்றை ஸாற்றிய காதல்

எவ்வளவுதான் முரடனாக இருந்தாலும் அவனுக்கும் மனச்சாட்சி இருக்கத்தான் செய்தது. மதித்த ஆற்றுக்கும், அனுராதபுரம், புத்தளத்துக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசத்தில் தம்பபன்னிகரின் அரசனாகி முப்பத்தேழு வருடங்கள் ஓடிமறைந்து விட்டன. முப்பத்தெட்டாவது அந்திம காலத்தில் அவனது உள்ளம் வெதும்பியது. முதுமையும் பிணியும் வாட்டியது. படுக்கையில் சாய்ந்து கிடந்தான். அவன் நிகழ்த்திய நாடகங்கள் நினைவுத் திரையில் அவிழ்ந்தன. இந்திய லாலா நாட்டின் சிங்கபுரத்தின் இளவரசனான விஜயன் தனது தகாத செயல்களினால் தலையை அரைவாசி மழித்து, அசிங்கப்படுத்தி, தந்தையினால் நாடு கடத்தப்பட்டதை எண்ணிக் கொண்டான்.

மும்பாயின் வடக்கே சோபராவை அடைந்ததையும், தமது காடைத்தனங்களைத் தொடங்க, அங்குள்ள மக்கள் அன்றே அடித்து விரட்டியதையும், மரக்கலங்களில் ஏறி கடலில் அலைந்து மரக்கலங்கள் சிதைவுற்ற நிலையில் ஒரு கரையை அடைந்ததை மனங்கொண்டான். எந்த இடமென்று தெரியாது வந்தவனை ஆதரித்து அரவணைத்து ஒரு இராசதானியையும் கொடுத்தவளுக்குத் தான் செய்த துரோகம் மன்னிக்க முடியாதது என்பதை நினைந்து வருந்திக் கொண்டான். “எனக்குப்பின் நான் கட்டியெழுப்பிய இந்த ராச்சியத்தை யார் ஆளுவது”? மனதில் பெரிய போராட்டம் எழுந்தது.

“எனது அரசபோகப் பேராசையும், இன்பம் துய்க்கும் மயக்கமும் என்னை வழிதவறச் செய்தது. குவேனி இயக்க இளவரசி என்று தெரிந்தும் அவளை மனதார விரும்பி இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் தந்தையானேன். பாண்டிய இளவரசியை அடையவேண்டும் என்பதற்காகக் குவேனியைத் துறந்தேன். எனக்காகக் குவேனி தனது இனத்தையே அழிக்க முன்வந்தாள். தன்னையே அழித்தும் கொண்டாள். அவள் கடைசியாகக் கண்ணீர் சிந்திக் கெஞ்சும்போது எனது மனதில் கொஞ்சமாவது இரக்கம் பிறந்திருந்தால் அவளுக்கு இந்த நிலை வந்திருக்காது.” விஜயன் அலட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனது சத்தம் வெளிவரவில்லை.

அவனைச் சூழ்ந்து அவனது முதலமைச்சர் உபதிஸ்சயுடன் ஏனைய அமைச்சர்களும் நின்றனர். மதுரையில் பாண்டியகுலத்தில் இருந்து அழைத்துப் பட்டத்தரசியாக்கிய அவனது தர்மபத்தினியான பாண்டிய நாட்டின் புதல்வியும் அமுதவண்ணம் இருந்தாள். “அரசியாரே நமது அன்பான இல்லற வாழ்வில் இரண்டை இழந்து விட்டோம். ஒன்று நமக்குள் மனக்கசப்பினால் ஏற்பட்ட நிம்மதி. மற்றது நமக்கென்று ஒரு வாரிசைப் பெறமுடியாது போய்விட்டது. இந்த நாட்டை ஆளுவதற்கு யாருமில்லை”. அவனது முகத்தில் சோகம் குடிகொண்டிருந்தது. அரசியின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. தன்னால் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க முடியாது போய்விட்டதை எண்ணி எண்ணி ஏங்காத நாட்கள் இல்லை. அரசனின் இந்தக் கொடுஞ்சொல் அவளது உள்ளத்தில் ஈட்டியாய்ப் பாய்ந்தது. இப்படி எத்தனைநாட்கள் சொல்லக் கேட்டிருப்பாள். அவள் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருப்பாள். அமைச்சர்களைப் பார்த்தாள். “அமைச்சரே! உடனடியாக இந்தியாவில் உள்ள எனது சிங்கபுர நாட்டுக்குத் தூதனுப்பி எனது தம்பி சுமித்தையை அழைப்பியுங்கள். அவனிடம் ஆட்சியை ஒப்படைப்போம். உடனே செயற்படுங்கள்”. மன்னன் கட்டளையிட்டான். அமைச்சர்கள் விரைந்து செயற்பட்டனர்.

விஜயன் களைத்துப் படுக்கையில் கிடந்தான். அவன் கண்களை மூடும்போதெல்லாம் அந்தக் காட்சி நிழலாக ஓடியது. காதுகளில் கண்ணீராடிய கண்களோடு குவேனி நின்றிருந்தாள். அவளது அவல ஒலி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனது முகம் வரண்டு பயங்கரமாக இருந்தது. “குவேனி! நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேள். என்னை இந்த நாட்டு அரசனாக முடிசூடும்படி வற்புறுத்துகிறார்கள். ஆனால் அதற்கு ஏற்ற ஒரு அரசிவேண்டும். அவள் அரசுகூடும்பத்தில் பிறந்தவளாக இருக்கவேண்டும். அதனால் நீ என்னைப் பிரிந்து போகவேண்டும்.” பார்வையை வேறுதிசையில் திருப்பியவாறே கூறினான். குவேனி இடியேறுண்ட நாகம்போலானாள். நடுநடுங்கி வெயர்த்து நின்றாள்.

“கப்பல் உடைந்து உங்களது நண்பர்களுடன் அல்லல்பட்டு அபயந்தேடி வந்தபோது நான்தானே உணவு உறைவிடம் கொடுத்துக் காப்பாற்றினேன். அபயமளித்தேன். கண்டதுமுதல் உங்களை எனது மணாளனாக வரித்துக் கொண்டேன். எனது இனத்தவரையெல்லாம் உங்களுக்காக பலிதந்தேன்.

எதுவந்தபோதும் என்னைப் பிரியமாட்டேன் என்று சொன்னதை ஏற்றேன். எனது இளமையைக் காணிக்கை ஆக்கினேன். இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தோம். இன்று பிரிந்து போகும்படி கூறுவதை என்னால் எப்படித் தாங்கமுடியும்”. அவளது கெஞ்சும் ஒலி காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவளது தலையசைகிறது. வேகமாக மூச்சுப் பறக்கிறது.

அன்றுதான் குவேனியை அவன் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். “உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமோ அவற்றைத் தருவேன். வேண்டுமாயின் ஒரு இராசதானியையே தருவேன்”. குவேனி கூறியிருந்தாள். அழகாய் அலங்கரித்த அமளியிலே இளமையை ருசித்தவன் காதுகளில் ஏதோ சத்தங்கள் கேட்கின்றன. “குவேனி என்னது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. என்ன விஷேசம் ஏதும் நடக்கிறதோ”? விஜயன் அவளது காதுகளில் இனித்தான். கலவி மயக்கத்தில் “என்னையும் தருவேன். ஒரு இராசதானியையும் தருவேன்” முணுமுணுத்தாள். அந்த நேரத்தில் அவளது உள்ளம் உறுத்தியது. முன்பிந்தெரியாத வேற்று மனிதருக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து அவர்களை ஆதரித்து இன்புற்றிருப்பதை என்னினத்தவர்கள் அறிந்தால் என்னைக் கொன்றுபோடுவார்கள். அவர்களுக்கு முன் நான் உசாரடைய வேண்டும். குவேனி விளித்துக் கொண்டாள்.

“அன்பே! என்னையும் தருவேன். ஒரு இராசதானியையும் தருவேன். என்றேனல்லவா? அதற்கான தருணம் வந்துவிட்டது. இன்று போனால் இப்படியான சந்தர்ப்பம் நமக்கு வராது. லங்காபுர மன்னன் மகாகலசேனின் மகள் இளவரசி பொலமித்தவுக்கும் லக்கலயில் இருக்கும் அவர்களது உறவினர்களில் ஒருவருக்கும் சிறசுவத்து நகரில் இன்றிரவு தீர்மானம் நடக்கவிருக்கிறது. திருமணவிழா தொடர்ந்து ஏழு நாட்களுக்கு நடைபெறும். நாம் இதனைப்பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் வெற்றிகரமாக முடிப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்”. சொல்லிவிட்டு விஜயனை அரசனாகக் கற்பனையில் பார்த்தாள். அவன் அவளது அழகில் மயங்கி நின்றான். “என்ன செய்யவேண்டும். சொல்லு”. விஜயன் அவளைத் தழுவியபடியே சொன்னான்.

“அவர்கள் எல்லோரும் மதுமயக்கத்தில் இருப்பார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்க்காத நேரத்தில் தாக்கி அழிக்கவேண்டும். அழித்தபின் இந்நாட்டின்

அரசன் நீங்கள். அரசி இந்தக் குவேனி. அதனை நான் கண்குளிரக் காணவேண்டும். உடனே கிளம்பவேண்டும். நான் வழி காட்டுகிறேன். வாருங்கள்”. அழைத்தான். “இன்றா? இப்போதா”? என்றான். “ஆம். இப்போது தவறிவிட்டால் எப்போதும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது. புறப்படுங்கள்.” விஜயன் உசாரானான். தனது தோழர்களுக்கு விளக்கமளித்தான். ஆயுதங்களோடு புறப்பட்டார்கள். இயக்கர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அனைவரும் விஜயனதும், அவனது தோழர்களினதும் ஆயுதங்களுக்கு இரையானார்கள். அவல ஒலியோடு இரத்த வெள்ளம் ஆறாய் ஓடியது. ஒருசிலர் லங்காபுரம் நோக்கி ஓடித்தப்பினார்கள். ஒரு கபடத்தனமான செயலினால் பெரிய வெற்றியைத் தழுவிக்கொண்டான். எஞ்சிய பழங்குடி இயக்கர்கள் லங்காபுரத்துக் காடுகளில் தஞ்சமானார்கள்.

மன்னன் மகாகலசேனின் ஆடைகளை அணிந்தவாறு விஜயன் கூத்தாடினான். அதனைப் பார்த்து குவேனி மகிழ்ந்து “இதனைத்தான் நான் எதிர்பார்த்தேன். உங்களுக்காக எதனையும் செய்வேன். என்னையும் தருவேன். ஒரு இராசதானியையும் தருவேன்”; அவனைத் தழுவியதை நினைந்து கொண்டான். அவனது கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. “பெரிய தவறினைச் செய்து விட்டேன்”. மெல்ல உடலை அசைத்துப் புரண்டு படுக்கிறான். அவன் மனதில் அமைதியில்லாது தவித்தான். பாண்டியன் மகள் வந்து பார்த்துக் கண்களிலுள்ள கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுச் சென்றாள். அமைச்சர்கள் சிலர் அருகிலேயே இருந்தார்கள்.

மதுரையில் இருந்து பாண்டியன் மகள் மாதோட்டத்துக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் செய்தி விஜயனுக்குக் கிடைக்கிறது. அவளோடு விஜயனின் தோழர்களுக்கும் மனைவிமார்களாக கன்னியர்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். அத்துடன் அவர்களுக்கு எடுபிடி வேலைகள் செய்வதற்குமான குடும்பங்களும் வருவதை அறிந்திருந்தான். அவர்கள் அனைவரும் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி பணித்திருந்தான். தம்பபன்னி நகர் குதூகலிக்கத் தொடங்கியது. “குவேனி இனியும் தாமதிக்க வேண்டாம். உடனே புறப்படு. உமது பிள்ளைகளை விட்டுச் செல். நான் அவர்களுக்கு ஒரு குறையும் வராமல் பார்த்துக் கொள்வேன். நீ உடனே போய்விடு”. அவசரப்படுத்தினான். “நான் போய்த்தான் ஆகவேண்டுமா? எப்படி உங்களைவிட்டுத் தனியே செல்வேன்.? நான் எங்கே போவேன்? எவ்வாறு வாழ்க்கையை ஓட்டுவேன்.”?

குவேனி கண்ணீர் வடிக்கிறாள். “எனது நாட்டில் எங்காவது இருக்கலாம். உனக்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் தருகிறேன். எடுத்துப் பிழைத்துக் கொள்”. அதிகாரமான குரலில் விஜயன் ஆணையிடுகிறான்.

“மன்னா!” அமைச்சர் உபதிஸ்சவின் குரல் கேட்டு விஜயன் கண்களை மெல்லத்திறக்கிறான். “சிங்கபுரத்துக்குத் தாது அனுப்பியாகி விட்டது. இன்னும் சில நாட்களில் தங்கள் தம்பி வந்து விடுவார்” செய்தியை அமைச்சர் கூறினார். மீண்டும் விஜயனின் விழிகள் மூடிக் கொண்டன. குவேனி மீண்டும் அவன்முன் கண்ணீரோடு நிற்கிறாள். அவளை முதல்முதல் சந்தித்தபோது அவளது அழகில் மயங்கி நின்றான். பதினாறு வயதுப் பருவத்துக்கே சொந்தமான அழகோடு கட்டுக்குலையாத கன்னியாக நின்றாள். அவள் முதல்நாள் அணிந்திருந்த ஆடையில் எடுப்பாக இருந்தாள். அவள் காட்டிய அன்பையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

“எனக்காக ஒரு இராசதானியையே தந்தாளே. அவளைத் துரத்திவிட்டேனே? நான் பாவி. எனக்கு எனது கௌரவம்தான் முக்கியமாகி விட்டது”. மனதில் ஈனக்கவலைகள் புகுந்து கொண்டன. “நான் எங்காவது இங்கு ஒரு மூலையில் உங்களுக்குச் சேவை செய்து கொண்டு இருக்கவிடுங்கள்”. அவள் கெஞ்சினாள். “அது எப்படி முடியும். ஒரு இடத்தில் இருவர் இருக்கமுடியாது. நாம் பிரியத்தான் வேண்டும். பிள்ளைகள் அரச வம்சத்துக்குரியவர்களாக இல்லை. அவலட்சணமாக இருக்கின்றனர். நீ போவதுதான் நல்லது. இதற்கு மேல் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை நீ போகலாம்.” குவேனியை நேருக்கு நேர் பார்த்தவாறே கூறினாள்.

“மன்னா! உனக்காகவே வாழ்ந்தேனே. நீ இல்லாமல் நானில்லை என்றல்லவா இருந்தேன். நீ விட்டுப் பிரியமாட்டேன் என்று சொன்னதெல்லாம் பொய்யா? அன்று அந்த நிலவும் தென்றலும் தேனாய் இருந்ததாய்ச் சொன்னீர்கள். இன்று அவை எல்லாம் எனக்கு தீயாய்ச் சுடுகின்றன. குயிலிசை என் காதுகளில் பாயும் ஈட்டிகளாகி விட்டன. எனது இதயத்தை எப்படித் தேற்றுவேன்.? நான் யாரிடம் போவேன். எங்கள் இனத்தை அழித்தவள் என்று என்னை எனது உறவினர்கள் தாக்கிக் கொன்றழிப்பார்கள். இது உறுதி”. அமுதவண்ணம் கூக்குரலிட்டாள். “நீ என்ன சொன்னாலும் எனது மனம்

மாறப்போவதில்லை. பாண்டியன் மகள் மென்மையானவள். அவள் அரசிளங்குமாரி. நீ ஒரு இயக்கி. உனக்கு அபாரசக்தியுள்ளது. உன்னை எப்படி எனது பட்டத்து அரசியாக்குவது? உனக்கு என்ன அந்தஸ்த்து இருக்கிறது”? ஏளனமாக விஜயன் கேட்டான்.

“அந்தஸ்த்து வேண்டுமா? எனது இளமையை அனுபவிக்கும்போது அந்தஸ்து விளங்கியிருக்குமே? நானும் இயக்ககுலத்து இளவரசிதான். நானும் ஒரு பெண்தான். இது உங்களுக்கு முதலிலேயே தெரிந்ததுதானே. இந்த மண்ணில் பிறந்த முதற்குடி மக்களின் மகள். கல்வி அறிவில் சிறந்த மனித குலத்தவர்கள்தான் நாங்கள். மன்னா நானில்லாவிட்டால் இந்த அரச சுகபோகங்கள் உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்குமா? எங்கிருந்தோ நாடுகடத்தப்பட்டு வந்தவர்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்து நாட்டைப்பறிகொடுத்து ஏமாந்து நிற்கிறேன். இந்த நாட்டை அந்நியரிடம் பறிகொடுப்பதற்கு நான்தான் முதற் காரணகர்த்தாவாகி விட்டேன். எனது பிள்ளைகள் ஆளவேண்டிய நாட்டை அந்நியனுக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க உடந்தையாக இருந்தேனே. நான் பாவி.” பொருமினாள். படுக்கையில் இருந்த விஜயனின் உடல் அசைந்தது.

குவேனி மீண்டும் தோன்றினாள். “இன்னுமேன் நிற்கிறாய்.? இதோ ஆயிரம் பொற்காசுகள். எடுத்துக் கொண்டு போய்விடு”. உரத்துச் சத்தமிட்டான். குவேனியின் விழிகள் சிவந்து தீப்பொறிகளாகின. தனது பிள்ளைகளைப் பார்த்தாள். “போகத்தானே வேண்டும். போகிறோம். நான் இந்த நாட்டுக்கும், என் இனத்துக்கும் செய்த துரோகத்துக்குப் பலனை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். ஜிவகத்தா!. டிசலா! வாருங்கள். போவோம்”. அவளது ஒரு கைப்பிடியில் மகன் ஜிவகத்தாவின் கை இருந்தது. மறு கையில் மகள் டிசலாவின் கையிருந்தது. கண்ணீர் ஆறாய்ப் பொலபொலத்து வடிய நடந்தாள்.

தனது சொந்த இரத்த உறவில் பிறந்த பிள்ளைகள் இருவரும் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவனது வாய் “ஜிவகத்தா. டிசலா” என முணுமுணுத்ததை உணர்ந்தான். ஆனாலும் அவனுக்கு உள்ளூர சந்தோசம். குவேனி போனதும் பாண்டியன் மகளைப் பட்டத்து ராணியாக்கிக் கொண்டான். தோழர்களுக்குப் பாண்டிய குலத்துக் கன்னியரை மணம்

முடித்து வைத்தான். மதுரைக்கும் தம்பபன்னைக்கும் நெருக்கமான உறவினைப் பேணிக் கொண்டான்.

குவேனி பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு லங்காபுரத்துக்குச் சென்றான். பிள்ளைகளை லங்காபுரத்து எல்லையில் நிறுத்திவிட்டு நகரினுள் நுழைந்தான். அவளைக் கண்டதும் ஊர்மக்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். “இனத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த துரோகி. உளவு பார்க்கவா வந்தாய். உன்னை உயிரோடு விடமாட்டோம்”. அடித்தார்கள். ஒருவன் ஓங்கி உதைத்தான். அந்த உதையோடு மல்லாக்க விழுந்தான். விழுந்தவன் எழுந்திருக்கவில்லை. குவேனியின் உயிர் பிரிந்தது.

குவேனியின் மாமன் மயிலவளனன் புரிந்து கொண்டான். தானாடாவிட்டாலும் தன் தசையாடுமாமே. அவன் விரைந்து நகரின் எல்லைக்குச் சென்றான். இரண்டு பிள்ளைகளையும் கண்டு கொண்டான். அவர்களிடம் சென்று விசாரித்தான்.

“யார் நீங்கள்?”

“நான் ஜிவகத்தா. இவள் எனது தங்கை டிசலா. குவேனியின் பிள்ளைகள்.” கூறினான்.

“தம்பி இங்கே நிற்க வேண்டாம். குவேனியை இப்போதுதான் அடித்துக் கொன்றுவிட்டார்கள். இங்கிருந்தால் உங்களையும் கொன்றுவிடுவார்கள். நீங்கள் ஓடித் தப்புங்கள்”. கூறிவிட்டு அவன் சென்றுவிட்டான். இந்த நாட்டை ஆளவேண்டிய ஜிவகத்தாவும், டிசலாவும் சிவனொளிபாதமலைக் காடுகளில் ஓடத்தொடங்கினார்கள். விஜயன் குவேனியின் முடிவை அறிந்திருந்தான்.

“ஐயகோ” விஜயன் அலறினான். இருமிப் புரண்டான். அமைச்சர்கள் உசாரானார்கள். “மன்னா என்ன வேண்டும்”. கேட்டார்கள். விஜயனின் வாயிலிருந்து சத்தம் வரவில்லை. கையசைத்து “ஒன்றுமில்லை” எனத் தெரிவித்தான். அமைச்சர்களுக்கு விளங்கிவிட்டது. ஆளுக்காள் கண்களால் பேசிக் கொண்டார்கள். விஜயனின் இறுதி நெருங்கிவிட்டதை உணர்ந்தார்கள். அவனது உள்ளமெங்கும் நிறைந்து இந்நாட்டின் மன்னனாக வேண்டிய ஜிவகத்தா நின்றான். ஜிவகத்தாவும், டிசலாவும் சிவனொளிபாதமலைக் காடுகளில் ஆதிவாசிகளாகி புளின்டர்களாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவனது ஆவி பிரிந்தது. மீண்டும் சிங்கபுரியில் இருந்து தம்பபன்னைக்கு ஒரு இளவரசன் பாண்டுவாசுதேவ ஆட்சிசெய்ய வந்துவிட்டான்.

சொந்த மண்ணின் அகதி

பங்குனி மாதத்தின் நெருப்பு வெயில் சுட்டெரிக்கிறது. செல்வராசா என்ற செல்லன் மெல்ல நடந்து வந்து அந்த பிரதேச செயலாளர் அலுவலக வளாகத்துள் நுழைந்தார். அவரை முதுமை துரத்தத் தொடங்கியதால் சற்றுத் தளர்வு. அனுபவ முத்திரைகளை அவரது நெற்றியில் புரிகளாக விழுந்த கோடுகள் காட்டின. வாளிப்பான இளமை குந்தியிருந்தமைக்கான வடுக்களை அவரது உடலின் சுருக்கங்கள் தெளிவு படுத்தின. வளாகத்தினுள் மரங்கள் சோலைகளாகி நிழலைக் கொடுத்தவண்ணம் நின்றன. வளாகத்தின் புதிய கட்டிடத்துக்குப்பின்னால் அந்தப் பெரிய மாமரம் இன்னும் நிற்கிறது. ஆனால் அது முன்னையமாதிரி இல்லை. கிளைகள் வெட்டப்பட்டுச் சடைத்திருந்தது. அடிமரம் மட்டும் பெரிதாக இருந்தது. அதனண்டை சென்று அதன் நிழலில் குந்தியிருக்கிறார்.

செல்லனுக்கு இப்போது எண்பது வயதாகிறது. செல்லனைக் கண்டதும் அந்த மரம் கிளைகளை அசைத்துச் சாமரம் வீசுவதுபோலிருந்தது. அந்தமரத்துக்கு மட்டும் செல்லனின் கதை தெரிந்திருந்தது. ஏனென்றால் அந்த மரம் அவனது பாட்டனாரால் நடப்பட்டது. பரம்பரை முதுசம். மரத்துக்கு மட்டும் நடக்கும் சக்தியிருந்தால் தன்னை வளர்த்தவனோடு அவன்போகும் இடத்துக்கெல்லாம் போயிருக்கும். தன்னோடு இருந்த இனசனங்கள் இப்போது எங்கிருக்கின்றனரோ? அவருக்கே தெரியாது. சனங்கள் பிரதேச செயலக வளாகத்தில் தமது கடமைகளை முடிப்பதற்காக வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். களைப்புத் தணிந்ததும் பதிவாளர் பகுதியில் உள்ள யன்னலூடாகப் பிறப்பு அத்தாட்சிக்கான விண்ணப்பப் படிவத்தைக் கேட்டுடுத்தார். அதனை அவரால் நிரப்பமுடியாது. கண்ணும் மங்கலாய் போய்விட்டது. பக்கத்தில் பர்தா உடையில் இளம்பெண் நின்றிருந்தாள். “தங்கச்சி இத நிரப்பித்தாம்மா” கெஞ்சினார். அவள் படிவத்தை வாசித்து அவரிடம் விபரத்தைக் கேட்டு எழுதத் தொடங்கினாள்.

“பெயரென்ன”? கேட்டாள்.

“செல்வராசா”. சொன்னார். தற்போது இருக்கும் விலாசம் கேட்டாள்.

“மாகாணம் கிழக்கு. அது சரி. மாவட்டம் திருகோணமலை. சரி. பதிவாளரது பிரிவு”? கேட்டாள். “தம்பலகாமம் கிழக்கு” சொன்னார்.

“ஐயா இது கிண்ணியாப் பிரிவு. கிண்ணியா என்று போட்டா? அதுதான் சரி”. அவள் வாதாடினாள்.

“இல்லம்மா நான் பிறக்கேக்க கிண்ணியா பிரதேசச் செயலாளர் பிரிவு இல்லம்மா. நான் சொல்லுறபடி எழுதம்மா”. அவள் வேண்டா வெறுப்பாக எழுதினாள்.

“பிறந்த இடம்”? கேட்டாள். அவரது உட்குவிந்த கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பொலபொலத்தது. தனது இரண்டு கைகளையும் விரித்து

“இதுக்குள்ளதானம்மா பொறந்தனான்.” சொல்லிவிட்டுக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. படிவத்தைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றாள். அதனை யன்னல் ஊடாகக் கொடுத்தார். பார்த்துச் சொல்லுவதாகப் பதில் வந்தது. அப்படியே வளாகத்தின் ஒரு மூலையில் குந்திக் கொண்டார். அவருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மெதுவாக எழும்பி அந்த மாமரத்தடியின் கீழ் சென்றார். அவரை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. இன்றைய தலைமுறையினருக்கு அவரையும், அவரது கதையையும் தெரியாது. தமிழர் செறிந்து வாழ்ந்த இடத்தில் தமிழர்களே இல்லை. அப்பிரதேசத்தில் தற்போது எஞ்சியுள்ள சில தமிழ்க்கிராமங்களின் மக்களே வருவார்கள். பொதுவாகத் தமிழர் மிகக் குறைவு.

மாமரத்தின் இலைகள் பழுத்துச் சொரிந்து கொண்டிருந்தன. சருகுகள் படைகளாகப் பரந்து கிடந்தன. அவற்றை ஒருபுறமாக ஒதுக்கி விட்டு மரத்தடியோடு உடம்பைச் சாத்தி ஒருக்களித்திருந்தார். அண்ணார்ந்து பார்த்தார் மாந்தளிர்கள் முளைவிட்டு எட்டிப் பார்த்தன. கூப்பிடு தூரத்தில் கன்றின் தெரிந்தது. இப்போது கன்றினில் சனமில்லை. கன்றினில் நின்ற பையனை அழைத்தார். அவனிடம் ஒரு பணிகும், பிளைன்ரீயும் தரும்படி கேட்டார். அவன் ஒரு சிரிப்போடு கொடுத்துவிட்டுப் போனான். அவற்றைச் சுருங்கிக் கிடந்த வயிற்றுக்குள் விட்டார். காய்ந்து கிடந்த வயிற்றில் இருந்து பெரிதாய் ஏப்பம் வந்தது. மடியில் இருந்த சுருட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்து உள்ளிழுத்துப் புகையை வெளியில் விட்டார். புகை சுருண்டு பரவி மேலேழுந்து கரைந்து சென்றது. பழய நினைவுச் சுழியில் மிதந்தார்.

“செல்லன் அந்த மாமரத்தைப் பார். நிறையப் பூவும் பிஞ்சுமாய் கிடக்கு. சருகுகளை கூட்டியொதுக்கிப் போட்டு வேப்பஞ்சருகையும் கலந்து நெருப்பு வெய். புகை மாமரத்தில படட்டும். பூச்சி விழாது. கலைஞ்சிடும்.” சின்னத்துரையர் சொல்லிப்போட்டுப் போய்விட்டார். செல்லன் அப்பா

சொன்னதுபோல் சருகுகளைக் கூட்டி வட்டமாகக் குவித்துவிட்டு வேப்பஞ்சருகையும் கலந்து நெருப்பை வைத்தான். அது புகைந்து மாமரத்தின் இலைகுகளைகளுக்கு ஊடாகப்பரந்தது. பூச்சிகள் விலகிப்போனதைச் செல்லன் அவதானித்தான். பூச்சிகளை விரட்ட இந்தப்புகை நல்லதுதான். அவனுக்கு அது அனுபவப் பாடம். வேப்பைமரங்கள் நிறையவே நின்றன. ஆனால் அவை இப்போது அங்கில்லை எல்லாம் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டு விட்டன. புதிதாக வைத்த மரங்கள்தான் தெரிந்தன.

செல்லனின் கண்கள் அந்தச் சூழலை ஒருமுறை துளாவி வந்தன. பெருமூச்சு மட்டும் பறந்தது. மணலில் தனது கைகளை ஊன்றி மறுபக்கம் ஒருக்களித்து இருந்தார். கைகளில் மணல் பதிந்த தடங்கள் தெரிந்தன. தனக்குள் பேசிக் கொண்டார். “எத்தனை தலைமுறையாய் இதுக்குள்ள கிடந்தம். என்ற பாட்டன், முப்பாட்டன் அவரது பாட்டன் காலத்தில இருந்து இங்கதானே கிடந்து புரண்டனாங்கள். எங்களுக்கென்று குளக்கோட்டு மன்னனால் தரப்பட்ட நிலபுலங்கள். எல்லாம் போய்விட்டது. அந்நியர் ஆட்சியின் போதும் எங்களுக்கு எங்கட நிலபுலங்களைத் தந்து அதற்கான உறுதிப்பத்திரங்களும் தரப்பட்டன”. அவரது மனக்குரல் நின்றது.

“என்னப்பா இதில கிடக்கிறிங்க” அந்தக் கன்றின் பொடியன் கதை கொடுத்தான்.

“புறப்பு கடுதாசி எடுக்க வந்தனான். கொஞ்சம் பொறுக்கட்டாம். இந்த இணல் நல்லாருக்கு இருக்கிறன்.” சொன்னார்.

அவன் சிரித்தவாறே போய்விட்டான். அவர் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். முதுமையில் தனியே கதைப்பார்கள் என்பது உண்மைதான் போல் தெரிகிறது. அவர்களது கதைகளை யார் கேட்கிறார்கள். அதனால் வயதுபோனவர்கள் தங்களது திருப்திக்காகத் தங்கள் ஆதங்கங்களைத் தாங்களே சொல்லி ஆறுதல் அடைவதற்காகக் கதைக்கிறார்கள். சிறுவர்களும் இப்படித்தானே? தனிமையில் இருக்கும்போது தனக்குத் தானே கதைப்பார்கள். செல்லனும் இப்போது அப்படித்தான் இருந்தார். அந்த மரந்தான் கேட்டுக் கொண்டு நின்றது.

“இதுக்குள்ள தானே தங்கச்சியின்ர கலியாணம் நடந்தது. அந்த இடத்தைப் பார்த்தார். அதிலதான் என்ற வீடு இருந்தது. மாமா, அண்ணன், சித்தப்பா,

பெரியப்பா வீடுகள் பக்கத்துப் பக்கத்தில் சந்தோசமாய்க் கிடந்தம். தனக்குடித்தனங்களும் கூட்டுக் குடும்பங்களுமாக சா.. எப்படியெல்லாம் வாழ்ந்தம். எல்லாத்தையும் பறிச்சிப் போட்டுத் தெருவில் விட்டுட்டாங்க. இத ஆரிட்டச் சொல்லுற. சொன்னாலும் ஆர் தட்டிக்கேக்கப் போறாங்க?'. செல்லனின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் உடைந்து வீழ்ந்தன. "இந்த வீட்டில இருந்து கூப்பிடு தூரத்திலதான் குட்டிக்கரச்சை றோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலை இருந்தது. லூர்துமேரி அக்கா படிப்பிச்சவ. அதிலதான் நான் படிச்சனான். முண்டாம் வகுப்புத்தான் படிச்சனான். என்னோட இந்தக்காலத்துப் பிள்ளையள் வாசிக்கட்டும் பார்ப்பம். இப்ப என்ன படிப்பு. பிள்ளையளுக்கு வாசிக்கத் தெரியாது.

இதில இருந்து வடக்குப்பக்கமாக ஒரு தாவுத்தாவினா அடப்பனார் வெட்டையில் இருந்த மாமா கனகசிங்கத்தார் வீட்டில நிற்பன். அங்கிருந்து கிழக்கால் ஓடினா ... இடுப்பளவு உப்புத்தண்ணியோடும் கட்டையாறு. அதைக் கடந்தால் நீரோட்டுமுனைப் புள்ளையார் கோயில் வரும். ஒரு கும்பிடு போட்டுத் தெற்கால ஓடினா பூசாரி வெட்டையில் தம்பிமுத்துப் பூசாரியார் வீட்டில நிற்பன். அங்கிருந்து நேர ஓடினா.. தாமரவில் சோமநாதர் வீட்டில பனையான் மீன்கறியோட தாமர இலயில போட்ட சாப்பாடு கிடைக்கும். உப்பாத்துக் கோணாமலையர் வருவார். ஒன்றிரெண்டு கத. அது முடிஞ்சதும் ஓடி கட்டையாற்றைக் கடந்தால் ஆலங்கேணிப் பிள்ளையார் கோவில் அமுது கிடைக்கும். அங்கிருந்து மேற்காக ஓடினால் சமாவைத்தீவில் அண்ணாவியார் தாமோதரனாரின் கூத்து நடக்கும். சா...என்ன அற்புதமான வாழ்க்கை".

"கிருஸ்ணபிள்ளை உடையாரின் ராசாங்கம் நடக்கும். யப்பான்காரன் போட்ட குண்டால் பெற்றோல் தாங்கி எரிஞ்சபோது நான் இந்த மாமரத்தில் ஏறியிருந்துதான் பார்த்தனான். வானம் முட்ட நெருப்புக் கொழுந்து விட்டு எரிஞ்சது. எங்கட சனங்கள் மாகாமம் சுங்கான்குழிப் பக்கம் ஒருகிழமை போயிருந்து வந்ததுகள். ஒரு பிளேன் எங்கட வண்ணான் வயலுக்க விழுந்தது. போகப் பயம்தான் என்டாலும் கூட்டாளிகளோட போய்ப்பார்த்தனான். பெரிய லொறிகளைக் கொண்டு வந்து கட்டிக் கொண்டு போனாங்க. நீரோட்டுமுனை அம்மன் கோயிலில இருந்து தம்பலகாமம் ஆதிகோணநாயகரின் பதினாலாவது திருவிழாவுக்கு முள்ளுக் காவடி எடுத்துப் போறனாங்க. ஆலங்கேணி, உப்பாறு ஊர்களில் இருந்தும்

காவடிகள் போகும். இஞ்ச அப்ப கொஞ்சம் முஸ்லிம் சனங்கள்தான் இருந்தவங்க. படிக்காம இருந்த சனங்கள் நம்மட காசிநாதர் ஐயாதான் வீடுவீடாய்ப் போய் பிள்ளயளுக்கு முட்டாசி குடுத்துப் பள்ளிக்குக் கூட்டிப்போய்ப் படிப்பிச்சவர். வசதியுள்ளவங்கட பிள்ளயள வெளியூரிலும் படிக்க ஏற்பாடு செய்தவர். ஆனாலும் அவர் எங்களைப் படிக்கச் சொல்லல்ல. முஸ்லிம் பிள்ளயளுக்குத்தான் உதவி செய்தவர். பாவம் அவர் நல்லதுதான் செய்தார். அந்தா இருக்கிற பெரிய பாடசாலை அப்ப இதில இல்ல. அதுதான் எங்கட விளையாட்டுத் திடல். கிளித்தட்டு அதில்தான் விடியவிடியப் பாய்வம்.”

“கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் முஸ்லிம் பிள்ளைகள் சேருவதில்லை. ஆனால் கிராமப் புறங்களில எல்லாத் தமிழ்பிள்ளையளையும் சேர்த்துக் கொள்வாங்க. கத்தோலிக் கதாவாசகம்தான் படிப்பிப்பார்கள். எங்கட நாடு சுதந்திரம் பெற்றதென்று சொன்னாங்கள். சுதந்திரம் என்டால் என்ன என்று எனக்கு இன்னும் விளங்கல்ல. அது பெரிய தந்திரம் நம்மட நாட்டுக்குக் கிடச்ச சாவுமணி. எங்கட பொடியள் கொஞ்சப்பேர் வெளியில் போய் இங்கிலிஸ் படிச்சாங்க. எங்கட பொடியள் என்றால் தம்பலகாமம் கிழக்குப் பகுதி தமிழ் முஸ்லிம் எல்லாரையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லுறன். பாராளுமன்றத் தேர்தல் வந்துது. நாங்களெல்லாம் ராசாக்களாம். வாக்குக் கேக்கிறவங்க எங்கட தொண்டர்களாம் என்டாங்கள். வாக்குப்போட்டு ஆதரிக்கச் சொன்னாங்கள். எங்கள் ராசாக்கள் என்டால் எங்களுக்கு மதிப்பு வராத்தே. வாக்குப் போட்டம். அவங்களும் வெற்றி பெற்றுப் பாராளுமன்றம் போய் வந்தாங்கள். இரண்டு பேரும் முஸ்லிம்தான். தமிழ்தானே நம்மட தாய்மொழி.

பெரிய வரவேற்பெல்லாம் செய்தம். சீனடி சிலம்படி வித்தையெல்லாம் காட்டி வரவேற்பெடுத்தம். எங்களுக்குள்ள வேற்றும இருக்கல்ல. ஆனா எங்களுக்குத் தெரியுமா அவங்கட மனதுக்குள்ள கரவுகள் ஒளிச்சி வச்சிருந்தாங்க. ஒருநாள் லொறிகள், ரக்டர்கள். குண்டர்கள் கூடி வந்தார்கள். அரசாங்கம் எங்கட காணிகள் சுவிகாரம் செய்திட்டாம். எங்கட வீடுகளை உடைத்தெடுத்துப் போகச் சொன்னாங்க. “அதென்ன தமிழ் மக்களற காணிகள் மட்டுந்தானா”? கேட்டம்.

“வாயமுடிற்றுப் போங்க” என்டாங்க.

அத்தனை தமிழ் மக்களது வீடுகளுக்குள்ளும் நுழைந்து வந்தார்கள். ஒரு ஒதுக்குப் புறமான இடத்துக்கக் கொண்டு போய் நிலம் ஒதுக்கித் தந்தார்கள்.

எங்கட சனங்கள் பொருமினார்கள். அவங்க விட்ட கண்ணீர்தான் சுனாமியாய் சுழன்றடிச்சது. திட்டம்போட்டுச் சட்டமாக்கித் தமிழர மட்டும் குடியெழுப்பிப் போட்டாங்க. சொந்த மண்ணில் அகதியாக்கிப் போட்டாங்கள். சின்னச் சின்னக் குடிசைகளைப் போட்டுக் குந்திக் கிடந்தம்.... விட்டாங்களா? தொண்ணூறு இனக்கலவரத்தில் அங்கிருந்தும் விரட்டப்பட்டு ஊரூராய் அலைந்து திரியுறம்.” தனக்குத்தானே சிரித்துக் கொண்டார்.

“அதுமட்டுமா? இந்தப் பிரதேசத்தில் இருந்த தமிழர்களைக் கடத்திக் கொண்டுபோய் சாக்காட்டிப் போட்டாங்கள். நகரசத்தித் தொழிலாளர்களும் தமிழர்கள்தான். அவங்கட குடியிருப்புக்களையும் அழித்து அப்புறப் படுத்திவிட்டாங்கள். கொஞ்சப் பேர் காணாமலே பொயிட்டாங்க. தொண்ணூறுக் கலவரம் சாதகமாகப் போய்விட்டது. காணிச்சட்டம் வந்ததிலிருந்து அலெக்தோட்டம் அரசினால் சவீகரிகப்பட்டது. அரச காணிகளில் தமிழ் முஸ்லிம் சனங்கள் குடியேறினார்கள். கலவரத்தினால் தமிழ் கிராம மக்களில் அரைவாசிச் சனம் செத்துப் போயிற்றுகள். மிஞ்சிக் கிடந்தவங்களை கிளப்பன்பேக் அகதி முகாமில போட்டாங்க. அலெக்தோட்டத்தில் முஸ்லிம் சனங்கள் மட்டும் குடியேற்றி கிராமங்களை உருவாக்கி பைசல்நகர், ஹிஜிரா நகர் இப்படி முஸ்லிம் பெயர்களை வைத்து கிண்ணியா தனிமுஸ்லிம் பிரதேசமாக மாறிவிட்டது. இது திட்டமிட்ட இன அழிப்புத்தானே? ஒருபக்கம் பெரும்பான்மை அரசாங்கம் இன அழிப்பைச் செய்யுது. இன்னொரு பக்கம் மறைமுகமாக தவித்த முயலடிக்கும் வேலை நடக்குது, தமிழ் பாடசாலைகள் என்ன பாவம் செய்திச்சி. அந்தப் பாடசாலைகளையும் முஸ்லிம் பாடசாலைகளாக மாற்றிக் கொண்டாங்க. அவங்களுக்குத் தேவையென்டால் புதிசா முஸ்லிம் பாடசாலைகள் கட்டலாம்தானே. இது ஆருக்குத் தெரியப்போகுது.? சொல்லப்போனால் நான் இனவாதியாம்.” தனக்குத்தானே சொல்லிச் சிரித்தார்.

“காலம் இப்படியே இருப்பதில்லை. உலகம் சுழன்று கொண்டோன் இருக்குது. குரியன் உதிக்காமல் இருப்பதில்லை. இரவு பகல் வரத்தான் செய்யும். இந்த மனிசன் தான்மட்டும்தான் வாழப்போவதாக எண்ணியிருக்கிறான். இன்னும் புத்தரும், யேசுவும், நபிகளும், சித்தர்களும் வரத்தான் போகிறாங்கள். நான் இந்த மரத்துக்குக் கீழ் இருந்து சொல்லுறன். ஒரு நாளைக்கு இன்னொரு சுனாமி வரத்தான் போகுது. அப்ப எல்லாம் அள்ளிக் கொண்டு போகத்தான்போகுது.” அவர் கண்கள் சிவந்து கொண்டு வந்தன. கன்ரின்

பொடியன் வந்தான்.

“என்ன ஐயா தனிய இருந்து கதைக்கிறிங்க”. அவனது குரலால் செல்லனின் கதையும் சிந்தனையும் முடிவுக்கு வந்தது. செல்லனின் சிந்தனை குழம்பி நிமிர்ந்து பார்த்தான். மீண்டும் கன்றின் பொடியன்.

“ஐயா அந்த அக்கா கூப்பிடுறாங்க. போய் பாருங்க” கூறிவிட்டுச் சென்றான். செல்லன் எழுந்து நின்று தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு நடந்தார். யன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்தபடியே எட்டிப் பார்த்தார்.

“தங்கச்சி .. என்ன பருவம். ..பதிவு ஏதும் கிடைச்சிதா?”

“என்ன பருவம் ? உங்கட பதிவு இங்க இல்ல. அது டமேஜா போச்சு”

“டமேஜ் என்டால் என்ன?

“டமேஜ் என்றால் அழிஞ்சி போச்சி. உங்கட பதிவு இங்க இல்ல. இனி நீங்க வேறெங்காவது போய்த் தேடிப் பாருங்க.”

“வேறெங்க போய்த் தேடுவது. நான் இந்த இடத்தில்தானே பொறந்தனான்”?

“கொழும்பு மாளிகாவத்தயில போய்ப் பாருங்க”

“நான் கொழும்பிலயா பொறந்தனான். நான் இதில இருந்த எங்கட வீட்டில்தான் பொறந்தனான். அதெப்பிடி இல்லாமப் பேகும். கொழும்புக்கு நானெப்பிடிப் போறது? வேறென்ன வழி செய்யிறது”?

செல்லன் ஆத்திரத்தோட அந்த எழுது வினைஞரைப் பார்த்தார். எழுதுவினைஞர் அங்கில்லை. செல்லனின் உள்ளம்பேசியது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம்கள குடி எழுப்பினது பிழையென்று சொல்லுறாங்க. அது சரி.. அப்பிடியென்றால் நாங்க கிழக்கு மாகாணத்தில் இருக்கிற இந்த மாவட்டத் தமிழர்கள். நாங்க பரம்பரையாக வாழ்ந்த இந்த இடத்தில் இருந்து எங்கள் முஸ்லிம்கள் அரசாங்கத்தினர் உதவியோட குடி எழுப்பியது சரியானதா? ஞாயமானதா? சொந்த மண்ணில் பிறந்ததற்காக அத்தாட்சியையும் தொலைத்து விட்டாங்களே”?

வேதனைப் பட்டார். கண்கள் கலங்கிக் குளமாகின.

“ஐயா! இந்தாங்க”! ஒரு எழுது வினைஞர் அழைத்தார். அந்த எழுது வினைஞர் ஒரு பத்திரத்தை அவர் கைகளில் திணித்து விட்டுப்போனார்.

தனது பிறப்புச்சாட்சிப் பத்திரந்தான் என்று நினைத்துப் பிரித்தார். அவரால் வாசிக் முடியாது. அவர் பின்னால் ஒரு இளைஞன் நின்றான். “தம்பி இதையொருக்கால் பார்த்துச் சொல்லு மகன்” கொடுத்தார். அவன் மனதுக்குள் படித்தான். படித்து முடித்ததும் செல்லனின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவரது முகத்தில் தெரிந்த சோகத்தை அவனால் ஜீரணிக்கமுடியவில்லை.

'பதிவுப்புத்தகத் தேடுதல் விளைவு'. “திருகோணமலை மாவட்டத்தின் தம்பலகாமம் கிழக்குப் பகுதியின் பிறப்பு பதிவின் மூலமும், இணைப்பும் பழுதடைந்து இருப்பதால் மறுபக்கத்தில் குறிப்பிட்ட செல்லன் என்பவரது பிறப்பு பதியப் பட்டுள்ளதா என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியாதவனாயுள்ளேன்”. வாசித்துக் கடிதத்தை அவரிடமே கொடுத்தான். அவர் வாங்கி விரித்தார். அந்தச் சான்றிதழ் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தது. “நான் இங்க பொறக்கல்லையா? நான் பிறந்த என்ர சொந்த மண்ணிலேயே அகதியா”? செல்லனின் கண்களில் இருந்து ஆறு பெருகியது. செல்லன் தடுமாறி நிலத்தில் சாய்ந்தார். அவரைத் தாங்குவதற்கு யாரும் இல்லை.

கும்பத்துமால்

அந்தக் கோயில் ஊரிலிருந்து ஒதுக்குப்புற எல்லையில் இருந்தது. கோயில் என்று சொல்வதற்கான கட்டிடங்கள் இல்லை. வருசத்துக்கொரு முறை வைகாசியில் ஊர்மக்கள் கூடுவார்கள். கோயிலடியைத் துப்பரவாக்குவார்கள். நீளமான கொட்டில் அமைப்பார்கள். கூரையைத் தென்னோலைக் கிடுகுகளால் வேய்ந்து பின்னர் சுவராகச் சுற்றிவர மறைப்பார்கள். கோயில் உருவாகிவிடும். இதுதான் கும்பத்துமால். சலவைத் தொழிலாளர்களின் பங்கு வேள்வி முடியும்வரை தொடரும்.

கும்பத்துமாலினை இரண்டறை கொண்டதாகப் பிரித்திருப்பார்கள். முதலாவது அறைதான் மூலஸ்த்தானம். சுற்றிவர அடைக்கப்பெற்று ஒரு வாசல் கொண்டதாக இருக்கும். கோயிலின் உட்புறமாக வெள்ளை கட்டுவார்கள். வாசலைத் திரைபோட்டு முடியிருப்பார்கள். பூசை நேரத்தில் திரை திறக்கப்பட்டு முடிந்ததும் திரையை முடிவிடுவார்கள். அந்த அறையில்தான் அம்மன் கும்பம் வைப்பார்கள். பெரிய செப்புக்குடங்களில் வேப்பங்கொத்துக்களைப் பரத்தி, அதன்மேல் அம்மனின் உருவத்தைப் பதித்து, மந்திர உச்சாடனத்தோடு அம்மனை கும்பங்களில் ஏற்றிவைப்பார்கள்.

இரண்டாவது அறையில் வேறு சிறுதெய்வங்களை வைத்திருப்பார்கள். கொட்டிலைச் சேர்த்தாற்போல் முன்னால் நீண்ட அழகான பந்தல் போட்டிருப்பார்கள். கும்பம் வைக்குமுன் பந்தலில் கன்னிக்கால் நடுவார்கள். கன்னிக்காலைச் சோடித்திருப்பார்கள். பார்ப்பதற்கு ஒரு இளம் பெண் நிற்பதுபோல் இருக்கும். கன்னிக்காலுக்கு நேரே பந்தலுக்கு அப்பால் வயிரவருக்கான சிறாம்பிப் பந்தல் இருக்கும். அப்பந்தல் அம்மனைப் பார்த்தபடி இருக்கும். வயிரவர் பந்தலுக்கு முன்னால் விறகுகளை அடுக்கித் தீயிட்டுத் தணலை வளர்த்திருப்பார்கள். ஒரு பெற்றமக்ஸ் மட்டும் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சும். அரிக்கன் லாம்புகள் உலா வரும்.

அம்மனை உச்சாடனத்துடன் கும்பத்தில் ஏற்றும்போது பூசாரியார் உணர்வு பூர்வமாகக் காணப்படுவார். அவரது உடல் சாமியாட்டம் போடும். கும்பத்தில் சோடனை செய்திருப்பார்கள். கும்பம் வேலைப்பாடுகள் நிறைந்ததாக இருக்கும். அதேவேளை கும்பம் ஒற்றைப்படையாகவே இருக்கும். மூன்று

தொடக்கம் ஐந்து கும்பங்கள்வரை நிரையில் வைப்பார்கள். அதற்கென விதிமுறைகளைப் பூசாரியார் தெரிந்து வைத்திருப்பார். ஏழு நாட்களுக்குக் கும்பத்து மாலில் வேள்வி நடக்கும். ஏழாவது நாள் ஆயுதபூசை. அடுத்த நாள் காலை குளிர்த்தி நடக்கும். மாலை ஊர்வலம் வரும். அது கண்கொள்ளாக்காட்சியாக இருக்கும். நிறைவு நாளன்று கும்பத்தைக் கடலில் சொரிவார்கள்.

பூசாரியாரைப் போல் அவருக்கு உதவி செய்பவர்களும் கும்பம் முடியும்வரை கும்பத்துமாலிலேயே தங்கி நிற்பார்கள். பயபக்தியாகச் சடங்குகள் நடக்கும். சடங்குகளில் மக்கள் தங்களை மறந்து ஈடுபடுவார்கள். பழைய பகையிருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் மறந்து ஒன்று பட்டு உழைப்பார்கள். பழமைவாய்ந்த சடங்குமுறைகள் கிராமிய வாழ்க்கையில் ஒற்றுமையை உருவாக்கும் பாலமாகவும் இருக்கும். மக்கள் ஒன்றிணையும் நிகழ்வாக சடங்குமுறை அமைந்துவிட்டது. மக்களிடையே பரஸ்பர நல்லெண்ணத்தை வளர்க்க உதவியாகவும் இருந்தது. பறை மேளங்களின் ஒலியால் நாடும் காடும் அதிரும். உடுக்குகளின் உறுமலோசை காதுகளில் ஒலிக்கும். அதிகாலையில் ஒரு பூசை. மதியம் ஒரு பூசை நடக்கும். இரவுவேளைப் பூசை ஏழுமீட்டு மணிக்குத் தொடங்கி பதினொரு மணிவரை நடக்கும்.

இரவுப் பூசையின் போதுதான் ஊர்மக்கள் அதிகம் கூடுவார்கள். சுமார் எட்டு மணிக்குப் பூசை தொடங்கும். பூசாரியார் மடைவைத்து ஆசாரங்கள் செய்வார். மடையில் வெற்றிலை, பாக்கு, பழவகை, பொங்கலும் வைப்பார்கள். தேசிக்காய்ச் சாற்றில் சர்க்கரை சேர்த்து, அதற்குள் சின்னவெங்காயத்தை நறுக்கிப் போட்டுச் சுத்தமான தண்ணீரை அளவாக விட்டுக் கலந்து, கரைத்து வைத்திருப்பார்கள். அதனைப் பாணக்கம் என்று சொல்வார்கள். பூசகர் பூசையின்போது உடுக்கடித்து மந்திரம் சொல்வார்.

உடுக்கடிக்கவும், மந்திரங்கள் சொல்லவும் பூசாரியாருக்கு உதவியாளர்கள் இருப்பார்கள். உச்சக் கட்டப்பூசையின் போது பறைமேளங்கள் ஒங்கி ஒலிக்கும். உடுக்குகள் மந்திரத்துக்கு ஏற்பப் பேசும். தீபம் காட்டப்படும். மந்திரம் ஒங்கி ஒலிக்கும். அப்போது அம்மன் மூலஸ்த்தானத்தின் திரை திறக்கப்படும். திரை திறந்ததும் பலருக்கு உருவந்துவிடும். அப்போது “ஆ...ஊ ...கா...” எனச் சத்தங்கள் பறக்கும். உருக்கொண்டு சாமியாட்டம் நடக்கும். பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அவரது உடையில் கவனமாக இருப்பார்கள். உடை அவிழாதிருக்க இறுக்கமாகக் கட்டி விடுவார்கள்.

ஒவ்வொரு சாமிக்கும் தனக்கென ஆட்டத்தைக் கொண்டிருக்கும். அதற்கேற்ப ஆட்டத்தைப் போடும். சாமியாடுபவர்கள் “ஹா..” என்று தலையைக் குனிந்தவண்ணம் நிற்பார்கள். அந்நேரம் அவர்களது தலைகளில் தண்ணீர் ஊற்றவேண்டும். அதற்காகத் தண்ணீர்க் குடங்கள் ஆயத்தமாக இருக்கும். குடங்களில் தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்கென்றே சிலர் இருப்பார்கள்.

பறைமேளத்துக்கும், உடுக்குக்கும் போட்டி நடப்பதுபோல் ஒலிக்கும். அந்த ஒலிக்கேற்ப சாமிகள் ஆடும். சுமமா நிற்பவர்களையும் மந்திர ஒலியும், மேளம், உடுக்கு ஒலிகளும் சுமமா நிற்பவர்களையும் சாமியாட்டம் போடவைக்கும். சாமியாடுபவர்கள் பறைமேளம் ஒலிக்கும் இடத்துக்குப் போவார்கள். மேளம் அடிப்பவர்கள் விரைந்தும் அடிப்பார்கள். அதற்கேற்பச் சாமிகள் குதித்து ஆடும். சாமியாடுபவர்களது கண்கள் அரைவிழி மூடியபடியிருக்கும். கண்கள் சிவந்து பார்க்கப் பயமாக இருக்கும். ஒரு கையில் சிலம்பினை அணிந்து, பொல்லொன்றை இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு குலுங்கி ஆடுவார்கள்.

சாமியாடுபவர்கள் கட்டுச் சொல்வது வழக்கம். தங்கள் குறைகளைச் சொல்லிக் கட்டுக்கேட்பதற்காகவே மக்கள் கும்பத்துமாலுக்கு வருவார்கள். எல்லாச் சாமிகளும் வாய் பேசாது. சில சாமிகள் மட்டும் கட்டுச் சொல்லும். மனதில் உள்ள குறைகளுக்கு சாமிகள் பரிகாரம் சொல்வதைத்தான் கட்டுச் சொல்வதென்பார்கள். சாமி ஆடிமுடிந்ததும் பூசாரியைப் பார்த்து 'ஆசான் நான் மலையேறப் போறன்'. என்று சொல்லி மலையேறிவிடும். இந்தச் சாமிகள் எல்லாம் மலையில்தான் குடியிருக்கினமோ தெரியாது. அதுதான் நம்முன்னோர்கள் மலைகளிலும் உயரமான இடங்களிலும் கோயில்களை வைத்தார்களோ தெரியாது.

நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்த நடவடிக்கைகளால் மக்கள் அகதிகளாகவும், அனாதைகளாகவும் ஆக்கப்பட்டனர். பலர் கொல்லப்பட்டனர். பலர் அங்கவீனர்களாக மாறினர். பொத்துவில் தொடக்கம் பருத்தித்துறை வரை இளைஞர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் காணாமல் போனார்கள். பலர் சிறைகளில் வாடுகிறார்கள். சொந்த நாட்டுக்குள்ளும் நாடோடிகளாகவும், அகதிகளாகவும் ஆக்கப்பட்டார்கள். பலர் படகுகளில் இந்தியாவில் தஞ்சமானார்கள். இடம் பெயர்ந்து வன்னிப்பக்கம் ஓடினார்கள்.

யுத்தம் பூதாகரமாய் மூண்டது. கொத்தணிக் குண்டுகள் வந்து விழுந்து மக்களை அழித்தன. விமானங்களும், ஆட்டிலறிக் குண்டுகளும். ஷெல்லடிகளும், வெடித்து உடல்சிதறிச் செத்தார்கள். பாதுகாப்புக்காக அமைத்திருந்த பதுங்கு குழிகளுக்குள்ளேயே பலர் சங்கமமானார்கள். மாவிலாற்றில் தொடங்கிய யுத்தம் புதுமாத்தளன். முள்ளிவாய்க்கால் கடற்கரையோரம் வரை பரவி சுடுகாடாய்ப் போனது. எங்கும் பிணக்குவியல். சரணடைந்தவர்களின் கதி தெரியவில்லை. அப்பாவிகள் அலைந்து வவுனியா அகதிமுகாங்களில் இருந்து முட்கம்பி வேலிகளுக்குள் தவமிருந்தார்கள். எஞ்சியவர்கள் ஊரூராய் அலைந்து தங்கள் சொந்த ஊர்களில் மீளக்குடியேறினார்கள்.

கல்லுப்போல் குந்தியிருந்த கந்தையர் மனதில் பழையன படம்போல் பூதாகரமாய் விரிந்துகாட்டியது. அவரது கண்கள் பனித்திருந்தன. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டார். தன்னோடு வந்து ஊரில் குடியேறிய மக்களை நினைந்து கொண்டார். மக்களின் மனங்கள் இருண்டு வாடிக்கிடந்தன. சொந்தங்களைத் தொலைத்துவிட்ட சோகம். ஒன்றிலும் உற்சாகமில்லாத தவிப்பைக் கண்டார். இப்படியே விட்டால் இவர்களது வாழ்க்கை என்னாவது? ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ? வீடுதோறும் சென்று ஆறுதல் கூறினார். துயரங்களால் ஏற்பட்ட கண்ணுக்குப் புலனாகாத மனவடுக்களை போக்கவல்லது எது? காலம்தான் மனக்கவலையை மாற்றவல்லது.

அவரது மனம் ஆழமாகச் சிந்தித்தது. பாரம்பரியக் கலையம்சங்களும் கலாச்சாரங்களும் அவற்றைக் குறைக்கவல்லன என்பதைக் கந்தையா தெரிந்து வைத்திருந்தார். இளைஞர்கள் ஒரு கூட்டமாக வந்தார்கள். அவர்களிடம் சென்றார். “தம்பிமார் எல்லாத்தையும் இழந்துபோட்டம். இழப்பதற்கு இனி நம்மிடம் ஒண்டுமில்ல. நாங்க இப்படி இருந்தமெண்டா, இப்ப இருக்கிற எங்கட சனங்களையும் இழந்திடுவம். எங்கட பழக்கவழக்கப் பாரம்பரியமெல்லாம் மறஞ்சிடும். எங்கட சனங்களையும் எங்கட பாரம்பரியங்களையும் காப்பாற்ற வேணும். அவற்றை விடாமல் காக்க வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுடையது. மக்களின் மனங்களில் மீண்டும் சந்தோசத்தை வரச்செய்வம். இப்ப நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் இருக்கு.” சொல்லிவிட்டு அவர்களது முகத்தை நோக்கினார்.

“எங்களுக்கு விளங்கல்ல. என்ன சொல்லுறீங்க. விளங்கச் சொல்லுங்க” கேட்டார்கள். இப்ப வைகாசி மாதம். போன வைகாசியில் நமது சனங்களில் அரைவாசிக்குமேல் அழிஞ்சி போச்சுதுகள். இப்ப இருக்கிற நாங்களாவது நமது ஊருக்கு நல்லதச் செய்வம். என்ன சொல்லுறியன்”. கேட்டு நின்றார். “என்ன செய்யவேணும். சொல்லுங்க”

“வைகாசிக் கும்பம் நமது ஊரில் விஷேசம். இந்த முறை கும்பம் வைப்பம். எல்லோரும் ஒத்துழைத்தால் இருக்கிற சனங்களின் மனத்துயரையாவது போக்கலாம்”. இளைஞர்களது முகங்களைப் பார்த்தார்.

“ஊருக்கும் நம்மட சனங்களுக்கும் நல்லதென்டால் செய்வம். நாங்க தயார்”. இளைஞர்கள் ஒரே குரலில் பதிலளித்தார்கள். கந்தையர் துள்ளிக் குதித்தார். “சரி முதலில் அம்மன் கோயில் பக்கம் போய் வெளியாக்கி கும்பத்துமாலை அமைப்போம். புறப்படுங்க. ஆளுக்கொரு கத்தி, கோடரி, மண்வெட்டி, குப்பைவாரி எடுத்துக் கொண்டு வாங்க”. அவர் ஆயத்தமானார். கும்பம் வைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் கந்தையர் ஒழுங்கு செய்துவிட்டார்.

“அதோ தெரியுது. அதுதான் அம்மன்நகர். வாங்க” சொல்லிக் கொண்டு இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி நடந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து பல இளைஞர்கள் நடந்தார்கள். “எல்லாம் காடு பற்றிப் போய்க்கிடக்கு. சனங்கள் குடியிருந்த இடமெல்லாம் யானைகளின்ட ராச்சியமாப் போச்சு”. இளையவர் ஒரு பெருமூச்சுடன் கூறினார். “இதிலதான் கோயில் இருந்தது. இதில இருந்த பெரிய காட்டுத்தேங்கா மரத்தையும் காணல்ல. அடையாளமே தெரியல்ல”. சொல்லிக்கொண்டு தேடினார்கள்.

சித்திரத்தாரின் கண்கள் கூர்மையானவை. “இந்தாருக்கு” சித்திரத்தார் சத்தமிட்டார். எல்லோர் கண்களும் சித்திரத்தார் நின்ற இடத்தை மொய்த்தன. “இந்தக் கல்லிலதான் வைரவர்ர சூலம் இருந்தது. ஆனா சூலத்தக் காணல்ல. நல்ல காலம் இந்தக் கல்லாவது கிடக்குதே”. சித்திரத்தார் சந்தோசப்பட்டார். கிடைக்காதொன்று கிடைத்த சந்தோசம் அவருக்கு. கந்தையரும் ஆமோதித்தார். சூழ்ந்து நின்று பார்த்தார்கள். “இனிப்பார்த்துக் கொண்டு நிக்கேலாது. சட்டுப்புட்டென்று வேலய முடிக்க வேணும். முதல்ல அம்மன் கோயில் இருந்த இடத்தைத் துப்பரவாக்குவம். வாங்க. சொல்லிக் கொண்டு கந்தையர் நடந்தார். அண்ணார்ந்து பார்த்தார். சூரியன் கிழக்குப் பக்கமாக

நின்றது. கல்லில் இருந்து மேற்கு நோக்கி நடந்தார்.

“தம்பி இதிலதான் அம்மன் கோயில் இருந்தது. இதை முதலில் வெளியாக்குவம்”. கந்தையர் சொன்னதும் சிரமதானம் தொடங்கியது. பற்றைக் காடுகளை வெட்டி இழுத்துக் குவித்தார்கள். சிலர் காட்டுத்தடிகளை வெட்டிவந்து கொட்டிவை அமைத்தார்கள். கிடுகுகள் வந்தன. கிடுகுகளால் கூரையை வேய்ந்தார்கள். அதேபோல் சுவராக கிடுகுகளைக் கொண்டே மூலஸ்த்தானத்தை அடைத்தார்கள். வைரவர் கல்லை மையமாக வைத்துமூன்றடி உயரத்துக்குத் தடிகளால் வைரவருக்கான பந்தலை அமைத்தார்கள். ஊருக்குள் இருந்து கோயிலடிக்குப் போவதற்கான ஒற்றையடிப் பாதையும் தயார். குப்பைகளைக் கூட்டிக் குவித்துத் தீயிட்டுக் கொழுத்தினார்கள். நிழல்தரு மரங்களை அப்படியே விட்டார்கள். கோயிலடியை வெளியாக்கி விட்டார்கள்.

ஒரு கிராமத்து மக்களை உள்ளடக்கக் கூடியதாக வெளி தெரிந்தது. கந்தையரின் மனம் வேலையில் இருந்தாலும் பழைய அனுபவங்கள் இழையோடின. சம்பிரதாயப்படி பூசாரியாருக்குப் பச்சைப் பெட்டி அனுப்பியாகிவிட்டது. பச்சைப் பெட்டியென்பது பூசாரியாருக்கு உரிய அழைப்பு மரியாதை. பணையோலையால் இழைத்த பெரிய க்டகப்பெட்டியில் மரக்கறிவகைகள், அரிசி, தேங்காய், வேட்டி சால்வை அனைத்தும் இருக்கும். கணபதிப்பிள்ளைப் பூசாரியாரும் உதவியாளர்களும் வந்து விட்டார்கள். உரிய பொருட்களைக் கணபதியார் பட்டியலிட்டு அனுப்பியிருந்தார். கந்தையர் இளைஞர்களை முடுக்கிவிட்டார். பொருட்கள் வந்திறங்கின.

வெள்ளை கட்டுவதற்கு சலவைத் தொழிலாளரைத் தேடினார். அது அவர்களது உரிமையான கடமை. அவர்கள் யாரும் இல்லை. கிராமத்தில் இருந்த தொழிலாளர் குடும்பங்கள் இடம் பெயர்ந்து வன்னியில் இருந்தன. அங்கு ஏறிகணைகள் வந்து விழுந்து வெடித்துப் பலியெடுத்துவிட்டன. எப்படி வெள்ளை கட்டுவது? கிணறு வெட்டப்பூதம் புறப்பபட்ட கதைமாதிரி யாகிவிட்டது. இந்த யுத்தம் யாரையும் விட்டு வைக்கவில்லை. எல்லாரையும் பாதித்து விட்டது. கந்தையருக்கு யோசனை பிடித்து விட்டது.

கந்தையாண்ணே! ஏன் யோசிக்கிறியன். ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதங்க. நாங்கள் வெள்ளை கொண்டுவந்து கட்டும். சொன்னதுபோல் வீடுகளில் இருந்து

வேண்டிய துணிகளைக் கொண்டு வந்து கட்டினார்கள். பறை மேளம் இருந்தது. அடிப்பதற்கு ஆட்கள் இல்லை. கொடிய போரின் தாக்கத்தை அப்போதுதான் உணர்ந்தார். ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் இந்த யுத்தம் ஏதோ ஒருவகையில் தாக்கியுள்ளதைக் கந்தையர் புரிந்து கொண்டார். எங்களுக்கு மேளம் அடிக்கத் தெரியும். நாங்க இருக்கிறம். என்று அந்த இடைவெளியை இளைஞர்கள் நிரப்பினார்கள்.

கந்தையருக்குத் தெம்பு வந்துவிட்டது. பூசாரியார் தனது வேலைகளைத் தொடங்கிவிட்டார். இளைஞர்கள் பம்பரமானார்கள். பந்தலைத் தாங்கியிருந்த கப்புகளுக்கு வெள்ளைத் துணிகளைச் சுற்றினார்கள். வைரவர் பந்தலில் வெடித்துப் பூமலர்ந்த தென்னம்பாளையைக் கட்டவேண்டும். தென்னஞ்சோலையாக இருந்த கட்டைபறிச்சான், சேனையூர் கிராமங்களில் வட்டுத் தெறித்த தென்னங்குற்றிகள்தான் நிலத்திலிருந்து முளைத்து வாளைப் பார்த்துக் குறிவைக்கும் துப்பாக்கிகளாக நின்றன. தப்பியிருந்த தென்னைகளில் இருந்து தெரிந்த ஒரேயொரு பாளையைக் கொண்டு வந்து கட்டினார்கள். வைரவர் பந்தல் அம்மனைப் பார்த்தபடி இருந்தது. கன்னிக்கால் நாட்டும் சடங்குகளைச் செய்வதற்குப் பூசாரியாருக்கு உதவினார்கள். சிலர் பறைமேளம் அடிப்பதில் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

கந்தையருக்கு உலக மாற்றங்களையிட்ட சிந்தனை பிடித்து விட்டது. பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் வழுவல. தனக்குள் பண்டிதத் தமிழில் சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டார். வேலைகள் துரிதமாகிக் கொண்டிருந்தன. திடீரென பல்லாயிரக் கணக்கான அழகான வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் படையெடுப்பு. குஞ்சு குருமானாய், பாட்டம் பாட்டமாக வட்டமடித்த வண்ணம் பறந்து அந்த இடத்தினைச் சூழ்ந்து கொண்டன. சிறுவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். அவற்றுக்குப் பின்னால் சுற்றினார்கள். அவை பிடிபடாமல் தப்பிப் பறந்து திரிந்தன.

அந்தி வானம் செம்மை காட்டியது. எல்லா வேலைகளும் முடிந்து விட்டன. பூசாரியார் குளித்து வெள்ளையுடுத்து, திருநீறு பூசி அட்டகாசமாகக் காட்சியளித்தார். அவரைப் பார்த்த சிறுவர்களுக்குப் பயமாகவும் இருந்தது. யுத்த டாங்கிகளையும், போர் விமானங்களையும் கண்டு பழக்கப் பட்டவர்களுக்கும் பூசாரியாரின் தோற்றம் கிலியைத் தந்தது. ஒருவரில் ஒருவர் ஒளிந்து கொண்டு பூசாரியாரைப் பார்த்தார்கள். அவர் மந்திர உச்சாடனத்தில் இருந்தார். அம்மனைக் கும்பத்தில் இருத்துவது இலகுவானதல்ல.

மந்திரங்கள் முழங்கின. பறைமேளம் ஒலித்தது. பூசை மணியும். உடுக்கொலியும் சேர்ந்து கொண்டது. ஆட்டிலறிக் குண்டுகளுக்கும். ஷெல்வெடிச் சத்தங்களுக்கும் நடுங்காத சிறுவர்கள் இந்தப் பறைமேளத்தின் சத்தத்துக்குப் பயந்தார்கள்.

வெடிச்சத்தங்களுக்கு நெஞ்சு படபடக்கும். உடுக்கு, மந்திர ஓசைகளுக்குத் தங்கள் உடலுறுப்புக்கள் யாவும் உதறல் எடுத்ததை உணர்ந்தார்கள். பூசாரியார் அம்மனுக்கு உருவேற்றி கும்பத்தில் அமர்த்தும் போது மூச்சுச் சன்னதமாகப் பறந்தது. அவரையறியாமல் 'ஹா' என்று அலறிவிட்டார். சனங்கள் திறந்த கண்முடாது பார்த்திருந்தார்கள். ஒழுங்கு முறைப்படி மடை வைத்துப் பூசை தொடங்குவதை அறிவிக்குமுகமாக ஒரேநேரத்தில் மந்திர ஒலியும், உடுக்கொலி, மணியோசை அத்துடன் பறைமேளமும் முழங்கியது. மூலஸ்தானத்தை மூடியிருந்த திரை திறந்ததுதான் தாமதம். சனங்கள் எல்லாம் எழுந்து நின்றனர்.

ஒருவர் “ஹா ...ஆ..” சத்தத்துடன் உடலை வளைத்து, முறுக்கி நிலத்தில் விழுந்து புரண்டார். சிலர் அவரை நிமிர்த்தி உடையை ஒழுங்காகக் கட்டமுயற்சித்தனர். அவர் திமிறிக்கொண்டு ஆவேசத்தோடு துள்ளிக் குதித்தார். அவரைச் சமாளிக்கப் பலர் திரண்டு ஒருவாறு உடையை அவிழாது கட்டிவிட்டனர். விட்டதுதான் தாமதம் கும்பத்துமாலின் கருவறைக்குள் நுழைந்து முழங்காலில் கிடந்து சாமியாடினார். அவரின் தலையில் தண்ணீர் கொட்டப்பட்டது. அவரைத் தொடர்ந்து இன்னும் சிலர் சாமியாடினார்கள். அவர்களைச் சூழ்ந்து சிலர் மந்திரம் உச்சாடனம் செய்தார்கள். சிலர் சன்னதங்கொண்டு நடுங்கினார்கள். மந்திரம் தெரிந்தவர்கள் நடுங்குபவர்கள் பக்கம் சென்று திருநீற்றைக் கையில் ஏந்தி அவர்களின் காதுகளின் பக்கத்தில் உரத்து மந்திர உச்சாடனம் செய்து திருநீற்றை அவர்கள் மேல் ஊதினார்கள். உடுக்கு அவர்களது செவிப்பறைகளில் கிண்ணறம் பேசியது. பறைமேளம் குலுங்கவைத்தது. சிலர் நடுங்கியவாறே தம்மைக்கட்டுப் படுத்திக் கொண்டனர்.

சனங்கள் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்துநின்றார்கள். அவர்களை அமர்ந்திருந்து பார்க்குமாறு இளைஞர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆண்கள் ஒருபுறமாகவும், பெண்கள் ஒருபுறமாகவும் இருந்தார்கள். சனங்களின் முகங்களில் பிரகாசம் தெரிந்தது. சற்று நேரம் கவலைகளை

மறந்திருந்தார்கள். தங்கள் துயரங்களில் இருந்து விடுபடும் நிலைக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். எனினும் வன்னியில் விடுபட்ட தங்கள் சொந்தங்களின் நிலவரங்களை அறிய ஆவலாய் இருந்தார்கள். கந்தையரின் முகத்தில் ஒரு நிம்மதிப் புன்னகை குந்தியிருந்தது.

திடீரெனப் பாட்டம் பாட்டமாக வண்ணத்துப் பூச்சிகள் படையெடுத்து வந்தன. எங்கும் பரவிப் பறந்து திரிந்தன. சனங்களில் முட்டிமோதின. எவ்வளவு துரத்தியும் அவை கலையவில்லை. வருவதும் போவதுமாய்ப் பறந்து வலம் வந்தன. கும்பத்துமாலின் கருவறைக்குள்ளும் புகுந்து வந்தன. கன்னிக்காலில் மொய்த்தன. வைரவர் பந்தலிலும், கும்பத்துமால் பந்தலிலும் மொய்ப்பதும் பறப்பதுமாகச் சுற்றின. சனங்களை விடவும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் அதிகமாயிருந்தன. எங்கிருந்து இந்த நேரத்தில் இவ்வளவு வண்ணத்துப் பூச்சிகள் வருது? என்றுமில்லாதவாறு இப்படிப் பறந்து திரியுதுகள். சனங்களுக்கு ஆச்சரியம். நானெண்டா என்ற வாழ்நாள் இப்படி ஓர் புதினத்தக் காணல். வயதில் மூத்த சின்னராசா சொன்னார். சனங்களின் முன்னும் பின்னும் பறந்து விளையாட்டுக் காட்டின.

உள்ளே சென்று ஆடிய சாமி வெளியில் வந்தது. கன்னிக்கால் பக்கத்தால் குலுங்கி ஆடிச்சென்றது. இளைஞரின் மேள இசைக்கு ஏற்பக் குலுங்கியாடியது. விறகு கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தணல் காற்றினால் பளிச்சிட்டது. சில இளைஞர்கள் எதிரெதிராக நின்றனர். அவர்கள் கைகளில் திருநீறு இருந்தது. வாய்கள் மந்திரத்தை முணுமுணுத்தன. சாமியை நோக்கி மந்திர உச்சாடனத்துடன் திருநீற்றை “சூ...பி..” என்று ஊதினார்கள். அவர்களைச் சாமி பார்த்து. தன் நெஞ்சைக் கையால் தொட்டு “என்னை அசைக்க முடியாது”. சைகை காட்டிச் சென்றது.

சாமியின் முன்னாலும் பின்னாலும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் சுழன்று பறந்த வண்ணம் இருந்தன. இந்த வண்ணத்துப் பூச்சிகளால் கரைச்சலாக்கிடக்கு. இதுகள் இந்த நேரத்தில் எங்கிருந்து வருது? சனங்கள் ஆளுக்காள் கேட்டவண்ணம் இருந்தனர். அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருந்தது. சாமி குலுங்கிக் குதித்து ஆடியது. தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தீயில் பாய்ந்து மிதித்து ஆடியது. வெளியில் வந்ததும் “ம்..ம் “ என்று தலையைக் குனிந்து நின்றது. புரிந்து கொண்ட இளைஞர்கள் அதன் தலையில் தண்ணீரை ஊற்றினார்கள்.

விரைந்து கும்பத்துமாலினுள் புகுந்தது. பின்னால் வண்ணத்துப் பூச்சிகளும் பறந்து சென்றன. கும்பத்துமாலினுள் இருந்த சாட்டையை ஏந்தி வந்தது. இளைஞர்களைத் தாண்டிச் சென்றது. சுந்தரலிங்கத்தார் மறைந்து நின்றார். அரைவிழி முடியிருந்த சாமி சுந்தரலிங்கத்தாரைத் தேடிப் பிடித்து விட்டது. அவரை வைரவர் பந்தலடிக்கு இழுத்து வந்தது. அவரிடம் சாட்டையைக் கொடுத்து முழங்காலில் நின்று “ஹா ...” சத்தமிட்டுக் கைகளை இருபுறமும் நீட்டியது. சுந்தரலிங்கத்தார் சாட்டையை பெற்றுக்கொண்டார். சாட்டையின் பிடியை வலக்கையில் தாழ்த்திப் பிடித்து, அதன் நுனியை இடக்கையில் உயர்த்திப் பிடித்துக் கண்களை மூடியபடியே மந்திரித்தார். அவரது தேகம் நடுங்கியது.

ஒவ்வொரு கையிலும் மூன்று மூன்று சாட்டையடி கொடுத்தார். முடிந்ததும் சாட்டையை சாமியின் கழுத்தில் மாலையாகச் சாற்றினார். சாமி எழுந்து சுந்தரலிங்கத்தாரின் நெற்றியோடு தனது நெற்றியைச் சேர்த்தது. பின் கும்பத்துமாலினுள் சென்று சாட்டையைப் பூசாரியாரிடம் ஒப்படைத்தது. பூசாரியார் மஞ்சள் தண்ணீரினால் கையில் சாட்டையடிபட்ட இடத்தைக் கழுவிவிட்டார். மண்டியிட்டுக் கிடந்து கலையோடு ஆடியது. பூசாரியாரின் மந்திரம் ஓங்கியொலித்தது. உடுக்கோசையும் சாமியின் கையில் உள்ள சிலம்பின் ஒலியும் சேர்ந்தொலித்தது.

இப்போது சாமி வெளியே வந்தது. கன்னிக்காலுக்கு அண்மையில் மண்டியிட்டு சர்வாங்காசனத்தில் கிடந்தது. இரு கைகளிலும் வேப்பங் கொத்தினைப் பிடித்தபடி இரு தொடைகளிலும் கைகளை ஊன்றித் தலையை வேகமாகச் சுழற்றிக் கலையோடு ஆடியது. மூச்சு விரைந்து கனலாகப் பறந்தது. பின் இரு கைகளையும் நிலத்தில் ஊன்றிக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத்தது. மீண்டும் தலையை அதிவேகமாகச் சுழற்றிக் கலையோடு ஆடியது. என்ன விபரீதமோ என்று சனங்கள் கவலையோடு பார்த்தார்கள். தங்கட பிள்ளைகளைப் பற்றியும், சொந்தபந்தங்களைப் பற்றியும் கட்டுக் கேட்டுச் சொல்லும்படி பூசாரியாரிடம் சொல்லி வைத்தார்கள்.

பூசாரியார் வந்தார். மந்திரத்தை உரத்து உச்சாடனம் செய்தார். மந்திரித்த தண்ணீரைத் தெளித்தார். கண்களை மூடியபடி மீண்டும் மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்தார். “அம்மா ஆசாரமாய் ஆடு. எந்தத் தெய்வம் என்று

சொன்னால்தான் அதற்குரிய மந்திரத்தைச் சொல்லலாம்”. மந்திரத்தை ஓதினார். சாமியைப் பார்த்தவாறே கேள்விகளைக் கேட்டார்.

“அம்மா.. தாயே...ஆர் நீ..? சொல்லு”

“நான்.....அ..ம்..ம...ன்.”

“ஆயிரம் அம்மன் இருக்கு...எந்த அம்மன்.”?

“வன்னித் தெய்வம். வற்றாப்பளை அம்மன்”

சனங்களின் வாய்களில் இருந்து “வற்றாப்பளை அம்மன்” ஒலித்தது.

“வற்றாப்பளைத் தாயே! எங்கட பூமரங்களெல்லாம் எங்கம்மா? உயிரோட

கொண்டு வந்து சேர் தாயே” இரந்தார்கள்.

சாமி குலுங்கி அழுதது. நிமிர்ந்து பூசாரியாரைப் பார்த்தது. இன்னொரு சாமி ஆடிக்கொண்டு வந்தது. நடப்பதைப் பார்த்தது. பூசாரியார் அதற்கு மந்திரித்த தண்ணீரைத் தெளித்துத் திருநீற்றை “பூ...” என்று ஊதிவிட்டார். ஒரு சந்தேகப் பார்வையை வீசி அப்பால் சென்றது. அது போனதும் கலையோடு ஆவேசமாய் ஆடியது. சனங்களை நிமிர்ந்து பார்த்தது. ஒரு கையால் தரையில் குழியைக் கிண்டியது. சில பொருட்களைப் பொறுக்கி அதனுள் போட்டது. சைகை செய்தது. குழியை கையால் மூடியது.

“மண்ணுக்க விதைச்சிப் ...போட்டாங்க...புதைஞ்சிபோய்க் கிடக்குதுகள்...”

சனங்களின் கண்கள் பனித்தன. கண்ணீர் வடிந்தது.

“எப்பம்மா இனி எங்கட பூமரங்களைப் பார்க்கப் போறம்..”? சனங்கள் அங்கலாய்ந்தனர். சாமி கைகளை விரித்தது. சனங்களையும், பூசாரியாரையும் சுற்றிப்பார்த்தது. அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தது. இரண்டு கைகளையும் விரித்து வண்ணத்துப் பூச்சிகளைக் காட்டி

“உங்கள... சுத்திப்...பறந்து...திரியுதுகள் ...பார்..”

சொல்லி முடிந்ததும் சாமியாடியவர் சரிந்து கிடந்தார். சிறிதும் பெரிதுமாய் பல்லாயிரக்கணக்கில் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன.. சனங்கள் விறைத்து நின்றார்கள்.

வீட்டுக்கொருவர்

அப்பு அமுதவண்ணம் இருந்ததை எப்படிச் சொல்வது?.. பிள்ளைகள்... வீடு வளவு, மாடுகன்றுகள் என்று சொத்துக்கள் அனைத்தையும் எத்தனை வருசமாப் பொத்திக் காத்து வந்தார். அண்ணனை அவங்கள் வந்து கூட்டிப்போனபோது அவர் பட்ட பாடு... சொல்லமுடியாதது. அவன் இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை. பெத்து வளர்த்து ஆளாக்கியெடுக்கப் பட்ட பாடு அவருக்குத்தான் தெரியும். எத்தனை நாள் அம்மாவும், அப்பாவும் எங்களுக்காகப் பட்டினி கிடந்திருப்பாங்கள். அறிவுமுகன் குலுங்கி அழுதான். அம்மன் கோயிலுக்கு நேர்த்திக்காகக் கட்டியிழுத்துப் போன ஆட்டுக்குட்டியைப் போல அண்ணன் போனதை இன்னும் எண்ணியெண்ணி ஏங்கித்தவிக்கும் அந்தப் பெற்ற மனதின் துடிப்பைச் சொல்லில் வடிக்கேலாது.

அந்தக் கவலையில் மூழ்கிப்போன அவருக்கு உள்ளவை யாவும் அழிக்கப்பட்டு விட்டன.... ஷெல்லடியினால் அவரது கண்முன்னாலேயே மாடுகள் உடல்சிதறித் துடித்துச் செத்தகாட்சியை அவரால் ஜீரணிக்கமுடியவில்லை. வாய் பேசாத ஜீவன்கள் என்ன செய்தன? எல்லாவற்றையும் இப்படி.. பறிகொடுத்து... யாரால் தாங்கமுடியும்? அவரால் நடக்கமுடியாது. உடலெங்கும் ஷெல்லடிக் காயங்கள். கொத்தணிக்குண்டின் நச்சுப்புகைபட்டு தோல் எரிந்து அவரின் உடல்நிலை மோசமாக இருந்தது. அவரது ஏக்கத்த எப்படிப் போக்குவது? பேயறைந்தமாதிரி... பங்கருக்குள் ஒரே திசையைப் பார்த்தபடி குந்தியிருக்கிறார். சுதந்திரமாய் நடமாடித்திரிந்த மக்களுக்குப் போக்கிடம் இல்லாது பங்கருக்குள்ளதான் சீவியம். பங்கருக்குள்ளே இருந்தவாறு அறிவுமுகனின் இதயம் அழுதது.

தனது அம்மாவைப் பார்க்கிறான். அம்மா தலைவாரிச் சீவி மாதங்களாகி விட்டன. எல்லாத் தாய்மாரும் அப்படித்தான். ஏன் இளம் கன்னியர்களும் இப்படித்தான். இந்த வன்னியில் பங்கருக்குள்ள பட்டினியோட எத்தனை நாளைக்குக் கிடக்கிறது. வெளியில் தலைகாட்டினா ஷெல் விழுந்து தலைதெறிக்கும். நிலம் அதிரும். “கடவுளே பங்கருக்கு மேல ஷெல் விழாமக் காப்பாற்று. இந்த மக்களுக்கு வந்த மாயமென்ன? வற்றாப்பளைத் தாயே நீதான் துணை. கதிர்காமத்துக் கந்தா ...கடம்பா ...கதிர்வேலவனே.. ” அம்மாவின்ர வேண்டதல் கந்தனுக்குக் கேக்குமா? இப்ப கதிர்காமத்துக்

கந்தனுக்குத் தமிழ் விளங்குமா? அவருக்குச் சிங்களம்தான் விளங்கும். பூசை அர்ச்சனைகள் எல்லாம் சிங்களத்தில்தான் செய்கிறார்கள். தூரத்திலிருந்து ஒலிபெருக்கிச் சத்தம் கேட்கிறது. “என்ன சத்தம் அது. பிரித் ஓதுறாங்களோ? கந்தையர் கைகளால் பொத்தியிருந்த காதுகளை விடுவித்துக் கேட்கிறார். ‘தங்கட பக்கம் வரட்டாம். பாதுகாப்புத் தாறாங்களாம். சனங்களோட சனங்களா போவமே’? அறிவழகன் மெதுவாகச் சொன்னான்.

மழை கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. “தம்பி பங்கருக்குள்ள வாற தண்ணிய அந்தப்பாணைக்குள்ள கொஞ்சம் பிடி. வடித்துக் குடிப்பம். குடிக்கவும் தண்ணியில்ல. பசிக்குத் தொண்டையையாவது நனைப்பம்”. அம்மா சொல்லவும் அறிவழகன் பானையை எடுத்து பங்கருக்கு வெளியே வைக்கிறான். மழைநீர் அதற்குள் சேருகிறது. ஷெல்லடி தொடருகிறது. இடிமின்னலுடன் சோவென மழை வாரியடிக்கிறது. பங்கருக்குள் இப்போது மழைநீர் நிறைகிறது. அதனை உள்நுழையவிடாது அறிவழகன் தடுக்கிறான். அவனையும் மீறி தண்ணீர் உள்ளே கசிந்து வருகிறது. இனியும் தாக்குப்பிடிக்கேலாது.

“கந்தையாண்ணே ஷெல்லடி குறைந்ததும் வெளியில் வாங்க. இனி ஒன்றும் செய்யேலாது. என்னால இனித்தாங்கேலாது. உடம்பெல்லாம் எரிகாயம் எரியுது. எப்படியென்றாலும் செத்துப்போறது நிச்சயம். அதிரஸ்டம் இருந்தால் யாராவது தப்பிப் பிழைக்கலாம். வாறது வரட்டும். நம்மட வரலாற்றச் சொல்லுறதுக்கும் ஆக்கள் வேணுந்தானே” சாமித்தம்பியர் விரக்தியின் விளிம்பில் இருந்து சொன்னார். அவரது உடலெங்கும் எரிகாயம். அதன் வேதனையைத் தாங்கமுடியாது தவித்துக்கொண்டிருப்பவர். அவர் சொன்னது சரியாகத்தான் பட்டது. செய்தி பங்கர்களுக்குப் பரவியது. புற்றுக்குள்ளிருந்து வெளிவரும் ஈசல்களைப்போல் சனங்கள் பிள்ளைகுட்டிகளோட மழையிருளில் பங்கரை விட்டு வெளியில் வந்தனர். எங்கும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

கட்டிடங்கள், மரங்கள் ஒன்றையும் காணவில்லை. மழைமேக மூட்டத்தின் ஊடாகத் தெரியும் வெள்ளிப் பொட்டுக்களின் வெளிச்சம் பூமியில் பட்டுத் தெறிக்கிறது. இருளில் இருந்து பழக்கப்பட்டால் இருளும் வெளிச்சமாகத்தான் தெரியும். இந்தச் சனங்களுக்கு இப்போது பழக்கமாகிவிட்டது. அதனால் பார்க்கும் இடமெல்லாம் வெட்ட வெளியாய் அந்த இருளிலும் தெரிந்தது.

பள்ளங்களில் இருள்பதுங்கித் தொட்டந்தொட்டமாகத் தெரிந்தது. பள்ளம் படுகுழிகளாய், நிலம் பாறுண்டு கிடந்தது. ஷெல்விழுந்து வெடித்து உடலங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. எங்கும் பிணவாடை. அந்த இருளில் உயிர் தப்பினால் போதும் என்ற உந்தல்வேறு. உயிர் தப்பியவர்கள் சாரிசாரியாக இடறிவிழுந்து நடந்தார்கள். கால்களில் இடறிய உடல்களைக் கடந்து நடந்தார்கள். குற்றயிராய்க் கிடந்தவர்களின் முனகல் இருளில் கரைந்து போய்க்கொண்டிருந்தது.

எப்படி வாழ்ந்த சனங்கள் இப்படிச் சின்னாபின்னமாகி குற்றயிருடனும், உயிரற்ற சடலங்களாகவும் சிதறிக்கிடக்கின்றனர். யாருக்கும் உதவக்கூடிய நிலையில் யாரும் இல்லை. 'ஆண்ட இனமிங்கு மாண்டு கிடக்குதையோ' அறிவழகனின் மனம் அங்கலாய்ந்தது. குலுங்கி ஏங்கிக்கலங்கியது. கண்கள் குளமாகிக் கண்ணீர் கொட்டியது. அவனது கண்கள் பொலபொலத்த வண்ணமிருந்தன. நடக்கும்போது ஒரு உடலில் காலிடறி விழுந்தான். அதனை அணைத்து முகத்தைப் பார்த்தான். அந்த உடலை அடையாளம் காணமுடியவில்லை. பிணவாடை அவனைக் கலக்கியது. அந்த உடலை அடக்கம் செய்யவும் அவனால் முடியாது. அங்கே சணங்கினால் அவன் உயிரிழக்க நேரிடும் "தம்பி யோசியாத ஐயா. நம்மலால ஒண்ணும் செய்யேலாது. எழும்பி ஓடிவா". அவனை இழக்க அந்தப் பெற்ற மனம் இடம்கொடுக்கவில்லை. அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் துணிச்சல் இருந்தது. "எழும்பி கெதியா வா" அம்மாவின் குரலுக்குக் கட்டுப்பட்டான். அப்புவை எப்படியும் கரைசேர்க்க வேண்டும். அவரது உயிரைக் காக்க வேண்டும். இவ்வளவு காலமும் எங்களை வளர்த்து ஆளாக்கிய அப்பு இப்படி ஆளாக்கப்பட்டு விட்டார். எழுந்து ஓடி தனது அப்பாவைத் தாங்கியபடி நடந்தான்.

உப்புநீர் சிற்றாறு குறுக்கிட்டது. ஆறு ஆழமற்றது. அதனைக்கடந்து சென்ற பழக்கமுண்டு. பலருக்குப் படுகாயங்கள். உடல்முழுவதும் எரிந்து மேற்றோல் உரிந்திருந்தது. குறுக்கோடிய ஆற்றைக் கடக்க வேண்டும். உப்புத்தண்ணீர் எரிகாயங்களைக் கழுவின. ஏரிச்சலெடுத்து உருண்டு துடித்தார்கள். திராணியுள்ளவர்கள் சிலரைச் சுமந்தும் நடந்தனர். அந்தப்பக்கம் ஷெல்லடியில்லை. ஆனால் சனங்களுக்கு நடக்கத் திராணியில்லை. பசியும், பட்டினியும், பயப்பிராந்தியும் அவர்களை வாட்டியெடுத்தது. 'இனியொரு மனிதப்பிறவி வேண்டாமடா சாமி. அதுவும்

தமிழனாகப் பிறக்கவே கூடாது. சபிக்கப்பட்ட இனம்.' வாய் முனுமுனுத்தவண்ணம் இருந்தது. காயப்பட்டவர்களும், உடல்நலம் குன்றியோரும் அதிகமாகக் காணப்பட்டனர். சிலருக்குக் காயங்களிலிருந்து சீழ்விடிந்து மணத்தது. முன்பின் அறிமுகமில்லாத இளைஞர்கள் காயப்பட்டவர்களையும், முதியவர்களையும் தூக்கிக் கரைசேர்த்தனர். அப்படித் தூக்கும்போது “ஐயோ அம்மா” எனக் கதறினர். வெடிச்சத்தங்கள் தூரத்தில் தொடர்ந்தன. “எல்லாரும் அப்படியே நிலத்தில குப்புறப் படுத்துக் கொள்ளுங்கோ.” கட்டளைகள் பிறந்தன. சனங்கள் நிலத்தோடு தம்மைச் சங்கமப் படுத்திக்கொண்டனர். சேறும் சகதியும் அவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தது. போர் தொடங்கிய நாளிலிருந்து அவர்களுக்கு உறக்கம் என்பதே கிடையாது. சின்னஞ்சிறிசுகள் வீரிட்டன. அமைதியானதும் எழுந்து நடந்தனர்.

ஆற்றைக்கடந்து வடலிப்புதருக்குள் நுழைந்தனர். உயர்ந்த மரங்களைக் காணவில்லை. “பொழுதுபுலரும் வரை இங்கேயே கிடப்பம். விடிந்ததும் வெள்ளக் கொடியக்காட்டிச் சரணடைவம்'. கந்தையர் கூறினர். “இப்படியே இப்பவே போனால் நல்லதுதானே”? சாமித்தம்பி அவசரப்படுத்தினார். “அவங்களுக்கு யாரெண்டு தெரியும்? சுட்டுப்போட்டால்.. அவங்களிட்டத் துவக்கிடுக்கு. இவ்வளவு தூரம் வந்திற்றம். பொறுத்த நாங்க கொஞ்சம் பொறுப்பம்.” எல்லோரும் அமைதியானார்கள். பசியும் களைப்பும் வாட்டியது. எல்லோரும் பட்டினியாலும், பயத்தினாலும் வாடி மெலிந்திருந்தார்கள். பட்டினி போட்டால் எவரும் சரணடையத்தான் செய்வார்கள். பண்டைய யுத்தச் சாணக்கியத்தில் பட்டினி நல்லதொரு ஆயுதமாகப் பயன்பட்டதாம். கொடுமையான யுத்தம் இது. நச்சுவாயு கலந்த குண்டுகளைப் போட்டுச் சாகடிக்கிறார்கள். நாங்க என்ன எதிரிகளா? நாங்களும் இந்தநாட்டு மக்கள்தானே? ஏன் இப்படிச் செய்யுறாங்கள். ஆளுக்காள் கேட்டவாறே அப்படியே குந்தியிருந்தார்கள். அறிவழகன் மனதில் போராட்டம்.

விடிந்து கொண்டு வந்தது. கந்தையர் எல்லோரையும் உசார்படுத்தி எழுப்பி வரிசையில் நிற்கவைத்தார். வரிசை நீண்டு இரண்டு கிலோமீற்றர் நீளத்துக்கு நின்றது. சனங்களின் கைகளில் பொலித்தின் பைகள் மட்டுமிருந்தன. ஆமிக்காரங்கள் இவர்களைக் கண்டிருக்க வேண்டும். தலைக்கு மேலால் வெடிகள் பறந்தன. சனங்கள் அலறியடித்துப் பதுங்கினர். கந்தையர் தனது

தலையிலிருந்த துவாயை அவிழ்த்து தடியில் கட்டி சமாதானச் சமிக்ஞை கொடுத்தார். அவருக்கும் காயங்கள் இருந்தன. அவருக்கு மனத்தையியம் கொஞ்சம் அதிகம். மனத்தையியம் இருந்தால் உடல் உளவலிகளையும். பெரிய பிரச்சனைகளையும் சமாளித்துக் கொள்ளலாமாம். வெடிச் சத்தங்கள் குறைந்து ஓய்ந்தது. பொழுது புலர்ந்து வெயில் எறிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. மழைபெய்த தரையில் சூரிய வெப்பம் ஏறித் தகித்தது. எரிகாயங்களில் எரிவு அதிகரித்தது. பசித்துக் களைத்த உடல்களில் இருந்து வியர்த்துக் கொட்டியது. இராணுவ வாகனங்கள் சுற்றி வளைத்தது. பயம் மக்களைக் கௌவிக் கொண்டது. கந்தையருக்குச் சிங்களம் கொஞ்சம் தெரியும். முன்னால் வந்து விசயத்தை விளக்கினார்.

வரிசையில் வரும்படி கட்டளைபிறந்தது. நடந்தார்கள். நடக்கத் தெம்பில்லை. சிலர் விழுந்து எழும்பினார்கள். வரிசை வளைந்து வளைந்து நகர்ந்தது. சனங்கள் வருவார்கள் என்று தெரிந்து இராணுவம் ஆயத்தமாகத்தான் இருந்தது. பிளாஸ்ரிக் தாங்களில் தண்ணீர் வசதிகள் தெரிந்தன. லொறிகளில் உணவுப் பொட்டலங்கள் வந்தன. கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். உணவுப் பொட்டலத்தைக் கண்டதும் வரிசையாக வந்த மக்கள் வரிசை குழம்பி ஆளுக்காள் தள்ளுண்டு விழுந்து எழும்பி... பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் கோபமாகவும் இருந்தது. “என்ன தமிழ் ஈழம் வேணாமா”? தவித்த முயல்களாக வந்தவர்களுக்கு சில சிப்பாய்களிடம் இருந்து நக்கலும் வந்தது. சில சிப்பாய்களுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. அதே வேளை சிலருக்குப் பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

இப்போது இந்தத் தமிழ் மக்கள் அடிமையாகி அகதிகளாகிவிட்டார்கள். ஒருபிடி உணவுக்காகவும், ஒதுங்கி உயிர்தப்புவதற்காகவும் அடங்கி ஒடுங்கி நின்றார்கள். புதுமாத்தான் பகுதி இப்போது புகலிடமாகத் தெரிந்தது. பெயர்கள் பதியப்பட்டன. ஆண்கள் வேறாகவும், பெண்கள் வேறாகவும் பிரிக்கப்பட்டார்கள். இளம் வயதினரை வேறாகப் பிரித்தெடுத்தார்கள். ஆடுமாடுகளைப் பட்டியில் அடைப்பதுபோல் கம்பிவேலி போட்டுக் காவலிருந்தார்கள். வெள்ளையர்கள் ஆபிரிக்காவினுள் புகுந்து பழங்குடி மக்களை வேட்டையாடிப் பிடித்துச் சங்கிலியால் பிணைத்துக் கப்பலில் கொண்டு போய் ஏலத்தில் விற்பார்கள். அங்கு ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று பார்க்க மாட்டார்கள். தாய் வேறு, தந்தை வேறு, பிள்ளைகள் வேறாக விற்பார்கள். ஏலத்தில் வாங்கியவர்கள் அமெரிக்க

நாட்டில் அடிமைகளாகத் தமது பருத்தித்தோட்டத்தில் வேலை செய்யப்பணித்தார்கள். கூலியில்லை. அரை வயிற்றுக்குக் கூழ்கிடைக்கும் உரிமையில்லை. சவுக்கடி கிடைக்கும். அதனை அறிவழகன் நினைந்து கொண்டான்.

இப்பொழுது ஒரு நிம்மதியைக் கண்டார்கள். வெடிச்சத்தமில்லை. பங்கரும் இல்லை. ஆனாலும் முள்ளுக்கம்பி வேலிக்குள் சிறைவாசம். “இப்ப எங்கட கையில் ஒண்டுமில்ல. வீசின கையும் வெறுங்கையுமாக. உயிர்தப்பி வந்து சேந்திட்டம். இந்தக் கம்பி வேலிக்குள்ள வந்தாச்சி. என்ன செய்யப் போறாங்களோ தெரியாது. எத்தனை மாதங்களுக்கு இப்படிச் சிறையிருப்பம்”? தமக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்கள். கொழுத்தும் வெயில் சுட்டெரித்தது. “எல்லாரும் ஏறுங்க வண்டியில்”. சிங்களத்தில் கட்டளை வந்ததும் ஏற்றப்பட்டார்கள். புதுமாத்தான் கடற்கரைக்கு பஸ்வண்டி சென்றது. அங்கிருந்து படகுகளில் கப்பலுக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். கப்பல் புல்மோட்டை நோக்கி நகர்ந்தது.

இருள் பரந்துகொண்டு வந்தது. சிறிய கடற்படைத்தளம் புடவைக்கட்டு ஆற்றுமுனையில் இருந்தது. கப்பல் ஜெட்டியில் தரித்ததும் பயணிகள் இறக்கப்பட்டார்கள். புல்மோட்டை இல்மனைற் தொழிற்சாலையின் கட்டிடங்கள் தற்காலிக முகாமாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. தற்காலிக ஆஸ்பத்திரியும் உருவாகிவிட்டது. காயப்பட்டவர்களையும், நோய்வாய்ப்பட்டவர்களையும் ஆஸ்பத்திரி பாரமெடுத்தது. காயப்பட்டவர்களை யாரும் பார்க்க முடியாது. இந்திய டாக்டர்கள் கடமையில் ஈடுபட்டனர். அறிவழகனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. என்ன இது? டாக்டர்களா இராணுவத்தினரா? அவனுக்குப் புரியவில்லை. டாக்டர்களின் இடுப்பிலும் பிஸ்ரல்கள். பயமாக இருந்தது.

பாடசாலைக் கட்டிடங்கள் நிரம்பி வழிந்தது. உடலாலும் உள்ளத்தாலும் நொந்த மக்கள் கூனிக்குறுகிக் கிடந்தனர். அகதிமுகாங்களாயின. அவர்களது விபரங்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. சுற்றிவர ஆயுதமேந்திய இராணுவத்தினர் காவலிருந்தனர். ஒரு இராணுவ வாகனம் வந்து நின்று.

“இதில இயக்கத்தில் இருந்தவர்கள் இருக்கிறாங்க. அவர்களுக்குத் தொழில் பயிற்சி கொடுத்துப் புது வாழ்க்கை தரப்போறம். அப்படிப்பட்டவர்கள் தமது பெயரைப் பதியுங்க. நாங்க கண்டுபிடிச்சால் தண்டனை தப்பாது.

தொழில்வாய்ப்பும் இருக்காது.” வாட்டசாட்டமான இரானுவ வீரன் சத்தமாகச் சொன்னான்.

இளைஞர் யுவதிகளிடையே ஒரு புயல் உருவாகிவிட்டது. பலர் “தொழிற்பயிற்சி பெறுவது நல்லது. சுயதொழில் செய்து வாழலாம்.பதிவம்.” என்று முன்வந்து பதிந்தார்கள்.. சற்றுநேரத்தால் வாகனங்கள் வந்தன. பெயர்ப்பட்டியல் வாசிக்கப்பட்டது. “ வாகனங்களில் ஏறுங்கள்”. கட்டளை பிறந்தது. வலுக்கட்டாயமாக ஏற்றப்பட்டார்கள். பார்த்துக்கொண்டிருந்த வாட்டசாட்டமான இளைஞர் யுவதிகளும் பலாத்காரமாக ஏற்றப்பட்டார்கள். அறிவழகனும் ஏற்றப்பட்டான்.

வாகனங்கள் புளுதியைக் கிளப்பிப் பரக்கவிட்டு விரைந்து கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்துக்கப்பால் சென்றன. “சட்டி சுடுகுதென்று நெருப்புக்குள்ள விழுந்த மாதிரிக்கிடக்கு. அவங்கட கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள இருந்தம். வீட்டுக்கொருவர் வாங்க. மண்ணுக்காகப் போராடுவம் என்று பலாத்காரமாகப் பிடிச்சிட்டுப் போனாங்க. இருக்கிற குஞ்சுகளக் காப்பாத்த நினைச்சி இஞ்சால வந்தா மிச்சசொச்சமெல்லாம் கொண்டு போறாங்க. என்ன செய்யப்போறாங்களோ? ஆரிட்டச் சொல்லி அழுறுது?” தாய்மார் தலையிலடித்துக் கொண்டு ஒப்பாரி வைத்தார்கள். தேம்பி அழுதார்கள். வாகனங்கள் போன திசைப்பக்கம் சரமாரியான வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டன. எஞ்சியிருப்பவர்களையும் ஏற்றுவதற்கு வாகனங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. சமைத்த உணவு பாத்திரங்களில் காத்துக்கிடந்தது.

வைராவெளிப் பேச்சியம்மன்

“இவனை வைராவெளிப்பக்கம் ஆர்போகச் சொன்னது? இப்ப மாராயத்தத் தேடிட்டு வந்து படுக்கிறான்”. அபிராமியின் கடுகடுப்பைப் பொறுக்க முடியாத கந்தையர் சினமடைந்திருக்க வேணும்.

“இஞ்ச கொஞ்சம் உன்ர வாய்ப்பொத்திக் கொண்டிரு பாப்பம். இப்ப சரவணையர் வந்ததும் குறிபார்த்துச் சொல்லுவார். தம்பி மயில்! சரவணையர் எப்ப வருவாராம்”? மயில்வாகனத்தின் பக்கம் திரும்பிக் கேட்டார்.

“செக்கல் பட்டதும் வருவனென்றவர். இப்ப வாறநேரம்தான்” மயில் தனது வேலைகளைக் கவனித்தவாறே சொன்னான். “சரி குறிபார்க்கிறதுக்குரிய அடுக்கைக் கவனி.” கந்தையரின் கட்டளை பிறந்தது. நல்லதம்பியின் புலம்பல் அதிகரித்திருந்தது. நடுக்கத்துடன் காய்ச்சலும் அடித்தது.

“வைராவெளிப் பக்கம் போகவேணாம் என்று எத்தன தரம் படிச்சிப் படிச்சிச் சொன்னான். கேட்டாத்தானே? இப்ப புலம்பிக் கொண்டு கிடக்கிறான்.” அபிராமி தொண்டை கிழியக் கத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“நம்மட மாடு அந்தப்பக்கம் போனால் என்ன செய்வது? போகத்தானே வேணும். உனக்கு ஒண்டும் விளங்காது. அவன் ஆமிக்காரனுக்குப் பயப்படுறதா? இல்லாட்டி அம்மனுக்குப் பயப்படுறதா”. கந்தையருக்குக் கடுங்கோபம் வந்து சொற்கள் சூடாகப் பறந்தன. மகனுக்குச் சுகமில்லாமல் வந்தது அவருக்கு அபிராமியை விடவும் கவலை அதிகமாக இருந்தது. கந்தையரின் வேலைகளில் பாதியை இளையவன் நல்லதம்பிதான் செய்து வந்தான்.

“வைராவெளிப் பேச்சியம்மானே!.. என்ர பிள்ளையச் சோதியாதை. அவன் தெரியாத்தனமாய் ஏதும் செய்திருந்தால் அதப் பெரியமனது பண்ணி மன்னிச்சிக் காப்பாத்து தாயே!” அபிராமி மனதாரக் கும்பிட்டவாறே வீட்டைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். உடல் வேலைகளைச் செய்தாலும் அவளது மனம் வைராவெளி அம்மன் கோயிலைச் சுற்றியே வந்தது. கோயில் என்று சொல்வதற்கு அங்கு இப்போது ஒன்றுமே இல்லை. ஒரு வேப்பை மரம்மட்டும் அடையாளமாக நிற்கிறது. சுற்றிவரக் காட்டுச் செடிகள் படர்ந்து கிடக்கு. போர்த்துகீசர் கோயில்களை அழித்ததாகக் கேள்வி. “வெள்ளைக்காரன்களும் ஆமிக்காரரும் இந்தக் கோயில்கள்

உடைக்கமட்டும் இந்தச் சாமியன் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருந்திருக்கு? அவர்கள் ஒன்றும் செய்யாம, என்ர பிள்ளைக்கு மட்டும் அநியாயம் செய்யிறது உனக்கு நல்லாயிருக்கா”? வந்தபடியெல்லாம் மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தாள். செக்கலாகிக் கொண்டிருந்தது. படலைப் பக்கம் அவள் கண்கள் பாய்ந்தன. சரவணையர் படலையைத் திறந்து கொண்டு வருவதைக் கண்டுகொண்டாள்.

“இஞ்சாருங்கப்பா... .சரவணையப்பா வந்திட்டார். வாங்க...” கூறிக்கொண்டு பாயை எடுத்து உதறி முற்றத்தில் விரித்துவிட்டு விசயத்தைப் புட்டுவைத்தாள் அபிராமி.

“மயில் எல்லாம் சொன்னவன். வைராவெளிப் பேச்சியம்மன் பொல்லாத தெய்வம். நாங்களை பயந்து கொண்டுதான் போவம். நேரங்கெட்ட நேரத்தில் இவன் போயிருப்பான். அம்மனின் பார்வைப்பட்டிருக்கும். எதுக்கும் குறிபார்த்தால் நல்லதுதானே? எல்லாம் ஆயத்தமோ?”

சரவணையர் சொல்லுமுன் “எல்லாம் ஆயத்தப்படுத்திப் போட்டன்” மயில் வாயிலிருந்து சொற்கள் பறந்தன.

சரவணையர் வீட்டின் நடு அறையில் சிறியதொரு வெள்ளைத் துணியை விரித்தார். அதில் குத்துவிளக்கை வைத்துத் திரியிட்டு எண்ணெய் விட்டார். விளக்கின்முன் தலைவாழை இலையில் சிறிது நெல்லைப் பரப்பினார். அதன்மேல் சிறிய செம்பில் மூன்று மாலைகளைக் கழுவித் திணித்து, அதன்மேல் உரித்துக் கழுவி, திருநீறு பூசிய முடியுடன் கூடிய தேங்காயை வைத்து நிறைகுடத்தை வைத்தார். தேங்காய் முடியின்மேல் செவ்வரத்தம்பூவைத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்து வைத்தார். வெற்றிலையைக் கழுவி ஒருவரிசையில் மூன்று வெற்றிலையை இடைவிட்டு வைத்தார். இரண்டாம் அடுக்கில் இரண்டும் மூன்றாம் அடுக்கில் ஒன்றும் வைத்துப் பாக்கு, பழம், பூ என வைத்தார்.

முக்கோணவடிவில் அவை காட்சியாகின. விளக்கைக் கொழுத்தினார். ஊதுபத்தியைக் கொழுத்தி ஒரு வாழைப்பழத்தில் செருகினார். களிமண்ணாலான காற்றுப் புகுவதற்கே வழிதேடும் அறுக்கையான இரண்டறை வீடு. குத்து விளக்கு வெளிச்சம் மட்டும் வீட்டினுள் பிரகாசித்தது. கைப்பிடியுள்ள தட்டில் தணல் நிறைந்திருந்தது. அதில் சாம்பிராணியைத்

தூவினார். புகைமண்டலம் எங்கும் பரவி நறுமணம் கமழ்ந்தது. பக்கத்து வீட்டுச் சனங்கள் திண்ணையில் கூடிவிட்டனர்.

நல்லதம்பியை வெள்ளை விரித்து இருக்க வைத்தார்கள். அவன் வலியையும் பொருட்படுத்தாது குந்தியிருந்தான். கற்பூரத்தைக் கொழுத்தி அதனைத் தீபமாகக் காட்டி மந்திரித்தார். சிறிய தடியை வளைத்து வில்லைப்போல் செய்து கொண்டு வந்திருந்தார். “மயில் பாக்குவெட்டியைக் கழுவிபெடுத்து வா” சரவணையர் சொல்லுமுன் தயாராய் கழுவி வைத்திருந்த பாக்குவெட்டியை மயில் ஈரத்தோடு கொடுத்தான். வில்லை இடது கையால் தூக்கியவாறே பாக்கு வெட்டியை விரித்து வில்நாணில் கொழுவினார். பாக்கு வெட்டி வில்லில் தொங்கியது. அதனைப் பார்த்து மந்திரித்தார்.

அவரையே எல்லோரும் வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்திருந்தனர். அறை நிறைந்து சாம்பிராணிப் புகை மூடியிருந்தது. சரவணையர் கை நடுங்கியது. அவரும் நடுங்கினார். நடுக்கத்தினால் விரைவாக மூச்சுப் பறப்பதைக் கண்டார்கள். பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்குக் கொண்டாட்டம். “டேய் சரவணையர் சொன்னால் உண்மையாக இருக்கும். குறிபார்த்து நடந்ததைக் கண்டு பிடித்து விடுவார். அங்கே பார் அவருக்கு உருவந்திற்று.” குத்து விளக்கு மெல்லிய வெளிச்சத்தைப் பரப்பியது. சாம்பிராணிப் புகைமண்டலத்துள் சரவணையர் முகம் பயங்கரமாகப் பயங்காட்டியது.

காற்றுப் புகாத வீட்டுக்குள் வியர்த்துக் கொட்டியது. சரவணைப்பூசாரி தொப்பமாக நனைந்து விட்டார். “கந்தையா இஞ்ச கவனமாப் பார். இவன் தெற்குப்பக்கமாக மாட்டைச் சாய்த்து வந்திருக்கான். அம்மனின் பார்வை பட்டிருக்கு. பயந்துமிருக்கான். தெற்குப்பக்கமாக பாக்குவெட்டி சரிந்து ஆடுது. பார்”. எல்லார் கண்களும் பார்த்தன. பாக்குவெட்டி நடுங்கியதைப் போல் தெரிந்தது. சிலர் பார்க்காமலே “ஓமோம்” போட்டார்கள். அதன் காரணம் புரியவில்லை. அவர்களுக்குத் திசையும் தெரியவில்லை. ஆனால் நம்பினார்கள்.

“என்ன பரிகாரம் செய்ய வேணும்.”? கேள்வி தொடுத்தாள் அபிராமி.

“இன்றைக்குச் செவ்வாய்”. விரல்களை மடித்துக் கணக்கிட்டார். “புதன்,

வியாழன், மறுநாள் வெள்ளி. சரி, வெள்ளிக்கிழமை மடை போட்டால் எல்லாம் சரியாகும். இது ஒரு சின்ன விசயந்தானே? இதற்கென்ன பயம்?”

ஒரு பெரிய சிரிப்போடு சரவணையர் எழுந்தார். திருநீற்றை மந்திரித்து நல்லதம்பியின் தலையில் படும்படி தூவி, நெற்றியில் மந்திரத்தோடு பூசி “ஓம் சுவாகா” என்று நல்லதம்பியின் முகத்தருகே விபூதியை ஊதினார். மூக்குவழியால் சென்ற விபூதித் தூள் நச்சரிப்பைக் கொடுத்தது. நல்லதம்பி தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் ஏழெட்டு முறை தும்மினான். தும்மலினால் நாடி நரம்புகள் துரிதமடைந்தன. வலி குறைந்தமாதிரி இருந்தது.

“தம்பி இனிப்பயமில்லை. வெள்ளிக்கிழமை மடைபோட்டால் சரி. ஆயத்தம் செய்யுங்கோ. நான் வரப்போறன்”. வெளிக்கிட்டார். கந்தையர் தட்சணையைக் கைக்குள் பொத்தி வைத்தார். சரவணையர் கையடக்கிக் கொண்டார்.

“பூமடையா இல்லாட்டி”?

கந்தையர் இழுத்து முடிக்குமுன் “என்ன அம்மனோட விளையாட்டா? வைராவெளி அம்மனிட்டச் சேட்ட விடாதிங்க. சிறப்பான மடையாப் போடுங்க”, படலையைத் தாண்டிப் போகும் போதும்,

“வெள்ளிக் கிழமை. மறந்திட வேணாம்.” சத்தமாகச் சொல்லிப் போனார். சிறுவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். அவர்களுக்கு வெள்ளிக்கிழமை மடையில் ஒரு வெட்டு வெட்டலாம் என்ற சந்தோசம். நல்லதம்பிக்குக் காய்ச்சல் விட்டபாடில்லை. காலில் வலியெடுத்தது. உள்ளங்கால் வலித்தது. புறங்காலும் சிறிது வீக்கம் கொண்டது. நாளுக்குநாள் வலி கூடியது.

வெள்ளிக்கிழமை வண்டிலைக் கட்டி வேண்டிய பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு வைராவெளிக்குப் போனார்கள். வைராவெளி கண்டல்காட்டுத் துறையடியின் புகுமுகக் கிராமம். மகாவலியின் தெற்காகப் பரந்து கிடக்கும் விசாலமான பிரதேசம். இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளான இயக்கர் வாழ்ந்த மண். பல்லவர் ஆட்சியின்போதும், சோழப்பெருமன்னர் ஆட்சியின்போதும் தமிழ் மக்கள் பெருவாரியாக பௌத்தத்தைத் தழுவிருந்த காலம். அந்நியரின் ஆட்சி தொடர்ந்தது. போர்த்துக்கேயரின் பின் ஒல்லாந்தரும் அவர்களுக்குப்பின் பிரித்தானியரும் ஆண்டனர். நமது மண் அந்நியரின் ஆதிக்கத்தினுள் வந்ததால் நிலம் கைநழுவிப்போனது.

தொடக்ககாலத்தில் ஆண்ட மன்னர்கள் பதவிக்காகச் சண்டையிட்டார்களே தவிர சிங்கள, தமிழ் என்ற பேதமற்று ஆண்டனர். தமிழ் மன்னர்களும் விஜயபாகு, கஜபாகு என்ற பெயர்களைத் தாங்கி ஆண்டார்கள். திருகோணமலைப் பிரதேசம் கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, திருகோணமலைப் பற்று, கட்டுக்குளம் பற்று என நிர்வாக அலகுகளாக இருந்தன. கண்டி மன்னரின் ஆட்சியின்கீழ் வன்னிமைகளின் ஆளுகைக்குள் இப்பிரதேசங்கள் இருந்தன. அந்நிய படையெடுப்புக்களாலும், மலேரியாவின் சூறையாடலினாலும் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து கரையோரங்களை நாடிக்குடியேறினர். குடியிருப்புக்களை மட்டும் மாற்றிக் கொண்டனர். நாடு காடாகியது. எனினும் பரம்பரைச் சொத்துக்களைப் பாதுகாத்துப் பயிரிட்டு வாழ்க்கை நடத்தினர். நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் ஜனநாயகம் என்ற பெயரினால் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை, தனியலகு என்ற சுயநலக் கும்பல்களின் பிடியில் சிக்கி சின்னாபின்னமாகிப் போயிற்று. ஆயுதப்போராட்டம் தொடங்கி அனைத்தும் நாசமாயிற்று.

நடந்து முடிந்த வன்செயல்களினால் இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் இடம்பெயர்ந்து திக்குத் தெரியாது அலைந்தனர். உயிர்தப்பிய சிலர் மீண்டும் தங்கள் சொந்தக்கிராமங்களில் குடியேறினர். இப்போது இந்தப்பிரதேசத்தில் பல பிரச்சினைகள். பிறந்துவிட்டோம் இருக்கும்வரை வாழத்தானே வேண்டும். எஞ்சியுள்ள நிலபுலங்களையும், கால்நடைகளையும் வைத்துப் பிழைக்கிறார்கள். ஆலங்கேணியில் இருந்து கண்டல்காடு ஏழுமைல் தொலைவில் உள்ளது. மருதநில வளம் நிறைந்த பகுதி. செல்வச் செழிப்போடு திகழ்ந்த பிரதேசம் இப்போது சீரழிந்த குளங்களோடும், காடு பற்றிய வயல்நிலங்களோடும் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பகுதியாகி விட்டது. கால்நடைகளை வைத்திருப்பவர்களும், வயல்நிலங்கள் உள்ளவர்களும் இராணுவத்தினரிடம் அனுமதி பெற்றே செல்லவேண்டும். கந்தையர் போன்ற பலர் அனுமதியினைப் பெற்றுத் தமது தொழில்களைப் பார்த்தனர்.

கண்டல்காட்டுத் துறையைத் தாண்டிப் பலவண்டில்கள் தொடராக வருவதைக் கண்ட இராணுவச்சிப்பாய்க்குச் சந்தேகம். அவன் அனுமதிக்க மறுத்து விட்டான். கந்தையர் இராணுவக் கப்பனிடம் கதைத்தார். பொங்கல் முடிந்ததும் எல்லோரும் போய்விடுவார்கள் என்ற நிபந்தனையில் அனுமதி கிடைத்தது. வைராவெளி பேச்சியம்மன் கோயிலடிக்கு வந்து விட்டார்கள்.

சரவணையர் தன் சகாக்களுடன் மடைபோடும் இடத்தை வெளியாக்கினார். வேப்பை மரத்தை மையமாக வைத்துத் தடிகளால் பந்தல் அமைத்தார். செல்லன் இதில் கெட்டிக்காரன். கொண்டுவந்த சேலைகளால் பந்தலுக்குக் கூரையிட்டு, சுற்றிவர வெள்ளை வேட்டிகளைக் கட்டி மறைத்து, கதவாக வெள்ளைத் திரை தொங்கவிட்டான். சரவணையர் சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள கிணற்றில் தோய்ந்து வந்து தனது வேலையில் கவனமானார்.

வண்டிகளில் வந்த மடைப்பெட்டிகளை இறக்கிப் பிரித்து வகைப்படுத்தி பந்தலுக்குள் வைத்தார்கள். யாருக்கு என்ன வேலையென்று பிரித்துக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் எல்லோரும் ஒழுங்காக வேலைகளைச் செய்தார்கள். வெற்றிலை, பச்சைப்பாக்கு, வாழைப்பழக்குலை, பொங்கலுக்குரிய பொருட்கள் என்று குவிந்து கிடந்தன. வாழைப் பழங்களைக் கவனமாக அவற்றின் இருபக்க முனைகளையும் கூரிய கத்தியினால் வெட்டிக் கழுவித் குவித்தார்கள். பாக்குத் தோலுடன் பலநிறங்களில் பளபளத்தன. அவற்றையும் இருபக்கமும் வெட்டிக் கழுவினார்கள். பனையோலைக் கடகங்களில் எல்லாம் பந்தலுக்குள் சென்றன. சடங்கு முறைகளை நம்முன்னோர் இந்த ஒற்றுமைக்காகத்தான் ஏற்பாடு செய்தார்களோ?

பந்தலுக்குள் நிலத்தைப்பரவி, வெள்ளை விரித்து பெரிய நிறைகுடம் வைத்து வெற்றிலை, பாக்கு, வாழைப்பழம், பூக்களை ஒழுங்கு முறையில் எண்ணிக்கையில் பரவி மந்திரித்து சரவணையர் மடையை வைக்கத் தொடங்கினார். வெளிப்புறத்தில் பெண்கள் அடுப்பை மூட்டிப் பாற்பொங்கலில் ஈடுபட்டனர். ஆளுக்கொரு வேலையாகத் தாங்களே இழுத்துப் போட்டுச் செய்வது ஒரு சந்தோசமான நிகழ்வுதான். சிறுவர்கள் விறகு பொறுக்கி உற்சாகமாகச் செயற்பட்டனர். நூலைந்து அடுப்புகளில் பொங்கல் வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. இருள்படர்ந்து பரவியது. வைராவெளி இன்று மட்டும் ஊர்ச்சனங்களால் நிறைந்திருந்தது. மரங்களுக்குக் கீழ் சிறு வெளிச்சங்கள் மின்னின.

ஒருகாலத்தில் பெரிய நகரமாக விளங்கிய பிரதேசங்கள் காடுபற்றி சூனியப் பிரதேசங்களாகிவிட்டன. இராணுவ அட்டகாசங்கள் நடந்தபோது இந்த மக்கள் எல்லோரும் இந்தப் பிரதேசங்களில்தான் மறைந்திருந்தார்கள். பயங்கரவாதமென்ற பெயரில் இனஒழிப்புக்கள் முடிந்து இராணுவக்கொடுபிடிகள் முடிந்ததும் இராணுவத்தின் அனுமதியுடன் மாரி

காலத்தில் பயிர்ச்செய்கையைத் தொடங்கினார்கள். கால்நடைகள் உள்ளவர்களும் அனுமதி பெற்று பட்டிகளை வைத்துக்கொண்டார்கள். நாட்கள் செல்ல கொட்டில்களை அமைத்துத் தங்கி நிற்கவும் அனுமதி கிடைத்தது. கந்தையரின் வயலும் பெட்டைக்குளத்திலும், பட்டி வவராவெளிக்கப்பால் கீரைத்தீவிலும் இருந்தது.

எல்லா ஆயத்தங்களும் முடிந்து விட்டன. அப்பொழுதுதான் “ஆயத்தமா” என்றவாறு ராசம்மா வந்திறங்கினார். அவரைக்கண்டதும் தான் சரவணையருக்கு உயிர் வந்தது. ராசம்மா நேரே கிணற்றடிக்குச் சென்று தன்னைத் தூய்மைப்படுத்தினார். கிணற்றடியில் நின்றவாறே ராசம்மா ஒரு சுற்றுச் சுற்றிப் பார்த்தார். தான் நின்ற இடம் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. பந்தலைச் சுற்றியுள்ள வெள்ளையூடாக பல குத்து விளக்குகளின் வெளிச்சம் பிரவாகித்துப் பரவியது. மடைப்பந்தல் தகதகத்து ஒளிவீசியது. சோதிமயமாக ஜோலித்தது.

சரவணையர் ஒரு சட்டியில் மஞ்சள் கரைத்த நீரை ஏந்தி வேப்பங் கொத்தினை அதனுள் தோய்த்து எங்கும் விசிறி வந்தார். ஒரே வாசனைத் திரவியங்களின் நறுமணமும் பாற்பொங்கலின் புது மணமும் சேர்ந்து சிறுவர்களைக் கிறங்கடித்தது. மடைப்பந்தலுக்கு நேரே வைரவருக்கான சிறாம்பியில் மடையும் வைத்தாகிவிட்டது. செல்லன் பந்தலுக்கு வெளியே திரையோரமாக வெள்ளை விரித்துவிட்டான். அதில் நல்லதம்பியை இருத்தினார்கள். அவனுக்குத் தாங்கமுடியாத வலியுடன் காய்ச்சலும். பொறுமையாக இருந்தான். அபிராமி நல்லதம்பியின் உடலைத் தொட்டுப்பார்த்தாள். நெருப்பாகக் கொதித்தது. அவளுக்கு ஒரு பக்கம் பயமாகவும் இருந்தது.

ராசம்மா மடைப்பந்தலைப் பார்த்தபடி விரித்திருந்த வெள்ளையின் ஓரத்தே வந்து நின்றார். பந்தலுக்குள் இருந்து மணியொலித்துக் கொண்டிருந்தது. உடுக்கு உறுமியொலித்தது. மந்திரம் சரவணையர் வாயிலிருந்து ஆறாகப் பாய்ந்தது. இரண்டாம் வகுப்பு மட்டும் படித்த சரவணையர் எப்படி இதையெல்லாம் கற்றார்? சிறுவர்களுக்கு அதிசயம். றோமன்கத்தோலிக்க பாடசாலையில் கத்தோலிக்க வாசகத்தைப் படித்தவர் சைவசமயக் கிரியைகளை நடத்துவதும், மந்திரங்களைப் பாடமாக்கி சடங்குகளைச் செய்வதும் ஆச்சரியந்தானே? மந்திரமும், உடுக்கொலியும் மணியொலியும் சேர்ந்து ஒலித்த வண்ணமிருந்தன. சரவணையரின் மந்திரமும்

உடுக்கொலியும் ஓங்கி ஒலிக்கும்போது தீபம் காட்டப்படும். அப்போது மடைப்பந்தலின் திரை திறக்கப் படும். திரைதிறந்ததுதான் தாமதம். ராசம்மா உருவேறி வெள்ளையில் சப்பாணிகொட்டியிருந்து தலையைச் சுழற்றிக் கீசினார்.

சரவணையர் வெளியில் வந்து ராசம்மவின் உச்சந்தலையில் சிறிது தண்ணீரை ஊற்றி உடுக்கொடுத்து விட்டு விரைவர் பந்தலில் பூசையை முடித்து வந்தார். பந்தலுக்குள் சென்றார். பூசைப் பொருட்களுள்ள தட்டினை சரவணையரின் சீடர்கள் ஏந்தி வந்தார்கள். மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்து ராசம்மாவிடம் இரண்டு சிலம்பினைக் கொடுத்தார். ராசம்மா வாங்கி இரண்டு கைகளிலும் மாட்டினார். வேப்பிலைக் கொத்துகளையும் கொடுத்தார். மந்திரமும் உடுக்கும் மணியும் ஓங்கி ஒலித்தது. ராசம்மாவின் நீண்ட தலைமுடி கருவட்டமாகச் சுழன்று வந்தது. தொடக்கத்தில் மெதுவாகச் சுழன்று படிப்படியாக வேகம்கூடிச் சுழன்றது. ஒளிகலந்த இருளில் ஒரு கரிவட்டம் பட்டமாகச் சுழன்றது. ஒளிகலந்த மூச்சு வேகமாகப் பரவியது. பூசைத்தட்டு ராசம்மாவின் முன்னே இருந்தது.

ஒவ்வொரு பொருளாய்ச் சரவணையர் எடுத்துக் கொடுத்தார். சாம்பிராணிப்புகை பரவியது. ஊதுபத்தி வாசம் கலந்த காற்று எங்கும் பரப்பியது. பௌடரும், குங்குமமும் கலந்த கலவையை ராசம்மா முகத்தில் பூசிக்கொண்டார். சந்தனத்தையும், குங்குமத்தையும் பொட்டாக வைத்துக் கொண்டார். சிறிய கண்ணாடியைக் கொடுக்க அதில் தனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டார். சரவணையரின் மந்திரத்துடன் உடுக்கும் உறுமியது. மீண்டும் கலைகொண்டு ராசம்மா தலையைச் சுழற்றி ஆடினார்.

“அம்மா தாயே இந்தப் பூமரத்த ஏன் வதைக்கிறாய்? சுகமாக்கு. அதுக்குத்தான் உன்னை வரவழிச்சம்” சரவணையர் ஒப்புவித்தார். ராசம்மா தலைமுடியைப் பின்னால் வீசி நல்லதம்பியைப் பார்த்தார். தன்னருகில் அழைத்தார். அவனால் நகரமுடியவில்லை. அவனை நகர்த்திவிட்டார்கள். பூசைத்தட்டில் இருந்த மஞ்சள் தண்ணீரை வேப்பிலையில் தோய்த்து அவன் முகத்தில் அடித்தார். உடலெங்கும் மஞ்சள் நீர் பரவியது. கொதிக்கும் உடலில் குளிர் குளிப்பாட்டியது. அவன் நடுங்கினான். அவனை யாரும் பார்க்கவில்லை. ராசம்மாவின் செயலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆயத்தமாக இருந்த வெள்ளைத் துணியால் நல்லதம்பியின் முகத்தைத்

துடைத்தார். விபூதியை அள்ளி அவன்மேல் வீசி, அவன் முகத்தில் விபூதியைப் பூசி, சந்தனம், குங்குமம் கலந்த பொட்டையும் வைத்துவிட்டு பெருவிரலையும் மோதிரவிரலையும் இணைத்து ஒரு சுண்டுச் சுண்டி விட்டுப் புன்னகையை வீசி மீண்டும் கலைகொண்டு ஆடினார்.

அபிராமி பக்கத்தில் குந்தியிருந்து “தாயே என்ற பிள்ளைக்குச் சுகம் குடம்மா” வேண்டினாள். “அம்மன் விரலைச் சுண்டியதைக் கவனிக்கல்லையா? அவட வாயில இருந்து புன்சிரிப்பும் வந்ததே. இனியென்ன பயம்? எல்லாம் சுகம். வீட்ட போகமுதல் காய்ச்சல் குறைஞ்சிடும்.” சரவணையர் விளக்கமாகச் சொன்னார். சாமியாடும் ராசம்மாவைப் பார்த்தார். “தாயே சந்தோசம்தானே? எதும் குறையிருக்கோ? இருந்தால் வாயைத் துறந்து சொல்லிப்போடு”. சரவணையர் உரிமைக்குரலோடு உரத்துச் சொன்னார்.

“ஆசான் ... பூமரத்துக்கு.... இரண்டு நாளில்.....சுகம்வரும்.... சந்தோசம்.... நான்... மலையேறப்போறன்.”

இழுத்து இழுத்துக் கூறிவிட்டு வேகத்துடன் தலையைச் சுழற்றி ஆடிவிட்டு ஒரு பயங்கர அலறலுடன் ராசம்மா நிலத்தில் சாய்ந்தார். ராசம்மா கீசிய அலறல் சத்தம் சிறுவர்களுக்கு பயம் காட்டியது. பயந்து நடுங்கினார்கள். சரவணையர் மடைப்பந்தலுக்குள் போய் மந்திரித்துத் தீபம் காட்டிவிட்டு மஞ்சள் தண்ணீரை வேப்பிலையில் தோய்த்து எங்கும் தெளித்தார். ராசம்மாவின் முகத்தில் மஞ்சள் தண்ணீரை மந்திரித்து அடித்தார். ராசம்மா நித்திரை விட்டெழும்பியதுபோல் எழுந்து சுற்றிப் பார்த்தார். மடைப்பந்தலைப் பார்த்துக் கும்பிட்டுவிட்டு உடைகளை மாற்றச் சென்றார்.

பூசை முடிந்துவிட்டது. சீடர்கள் விபூதி, சந்தனம், தீர்த்தம், வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் என வரிசைக்கிரமத்தில் பிரசாதங்களை வழங்கத் தொடங்கினார்கள். வாழையிலையோடு சிறுவர்கள் காத்திருந்தார்கள். எருமைப்பாற் பொங்கலுடன் சக்கரைப் பொங்கல் எனப் பலவகையான பொங்கல் கிடைத்தது. அவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்.

“கெதி பண்ணுங்க. இஞ்ச நிக்கேலாது. போவம். ஆமிக்காரன்கள் கரச்சல் தருவாங்கள்.” கந்தையர் அவசரப்படுத்தினார். இவ்வளவு நேரமும் தங்களை மறந்து இருந்த மக்களின் மனங்களில் ஆமிப்பயம் கௌவிக்கொண்டது.

தூரிதகதியில் இயங்கி மடைப்பந்தலைக் கலைத்தார்கள். எல்லாவற்றையும் வண்டிகளில் ஏற்றினார்கள். ராசம்மாவின் பங்கு அவர் வந்த வண்டிலுக்குப் போயிற்று. சரவணையரின் பங்கு அவர் வந்த வண்டியில் ஏறியது. வழியில் ஆமிக்காரருக்கு நன்றி கூறினார்கள். நல்லதம்பிக்குக் காய்ச்சல் குறைந்திருந்தது. சூட்டைக் குளிர் தண்ணீர் குறைத்து விட்டது. அனைவரும் வந்த வழியே இருளில் வீடு திரும்பினார்கள்.

வண்டில் குலுக்கிய நோவுடன் விடியற்சாமம் போல் நல்லதம்பி ஒப்பாரி வைத்தான். அவனுக்கு கால் வீங்கி வலித்தது. காய்ச்சல் நெருப்பாய்க் கொதித்தது. கந்தையருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அபிராமிக்குக் கையும் காலும் ஓடவில்லை. அவளுக்கு ஒரே கவலை. விடியுமட்டும் நல்லதம்பியின் பக்கத்திலேயே குந்தியிருந்து கண்ணீர் விட்டாள். நல்லதம்பி நடுக்கத்துடன் அப்படியே உறங்கிவிட்டான். விடிந்து வந்தது. அபிராமி வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் செய்து முடித்தாள். தேநீரைத் தயாரித்தாள். கந்தையர் இருக்குமிடத்துக்குப் போனாள்.

“என்னப்பா செய்யிறது? சாமி சுகம் வருமெண்டு சொன்னது. இப்ப திரும்பவும் காய்ச்சல் வந்திற்று.” அபிராமி கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் தேநீரைக் கொடுத்தவாறே சொன்னாள். அபிராமியைத் தேற்றவேண்டுமே. “உடனே சுகம் வருமா? சாமி திருநீறு சாத்தின பிறகு காய்ச்சல் குறைஞ்சதுதானே? இரண்டு நாளில் சுகம் வரும். எண்டுதானே சாமியும் சொன்னது. எப்படியும் சுகம் வரும்”. கந்தையருக்கும் கவலைதான். அதைக்காட்டாது கூறினார்.

நண்பகல் தாண்டி பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. படலையில் யாரோ கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. காது கொடுத்துக் கேட்டார் “கமக்காரன். நான் வைரன் வந்திருக்கிறன். வரலாமா”? கேட்டுக் கொண்டே படலையைத் திறந்து கொண்டு வைரமுத்து வந்தார். கந்தையர் கண்டு கொண்டார்.

“அட நம்மட வைரன். வா..வா.. நீ என்னட்ட வாறுதுக்குக் கேட்க வேணுமா? எப்ப வந்தநீ ? இப்படி வந்து இரு.” ஒரு இருக்கையைக் காட்டினார். வைரன் இருந்தார். ஒரு வாங்கில் இருவரும் சமமாக இருந்தார்கள்.

“இவ்வளவு நாளும் எந்த முகாமில் இருந்தநீ.” வைரமுத்து கந்தையரின் பால்ய நண்பன். சிறுவர்களாக இருக்கும்போதே நண்பர்களாகப்

பழகியவர்கள். வைரமுத்து சலூன் வைத்திருந்தவர். நல்ல வைத்தியம் தெரிந்தவர். பொதுவாக சுவரத்தொழில் செய்பவர்கள் சிறந்த மருத்துவர்கள் என்ற பெயரெடுத்தவர்கள். அவர்களைப் பரிகாரி அல்லது பரிசாரி என்றே அழைப்பார்கள். மன்னாரில் 'பரியாரிகண்டல்' என்ற பெயரில் ஒரு பெரிய கிராமமே இருக்கிறது.

“என்ன செய்யிறது கமக்காரன். நம்மட தலைவிதியப்படி. ஒரு விடிவு வருமென்று என்னெல்லாமோ நினைச்சம். நாம நினைக்கிறது நடக்குமா? எல்லாம் கனவாப் போச்சு. ஓடித்திரிந்து வன்னியில பதுங்குகுழிக்குள்ள கிடந்து, அப்பிடி இப்பிடியென்று ஆமியின்ர் உதவியினால புல்மோட்டை வந்து, செட்டிகுளம் முகாமில முள்ளுக்கம்பி வேலிக்குள்ள கஸ்டப்பட்டு ஒருமாதிரி நேற்றுத்தான் வந்து சேர்ந்தன். வந்ததும் கமக்காரன் என்ற விட்டைத்திருத்திப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்ததைக் கேள்விப்பட்டன். “வைரன் எப்பவும் வருவார் என்று நம்பியிருப்பதையும்” சனங்கள் சொன்னதைக் கேட்டன். என்ற மனம் நிறைஞ்சுபோச்சு. கமக்காரன்ட மகனுக்குச் சுகமில்லயென்றும் கேள்விப்பட்டன். அதுதான் ஒருக்காப் பார்த்திட்டுப் போகலாம் என்று வந்தன்.” வைரன் மூச்சுவிடாது முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

“அதுசரி வைரன். உன்ர குடும்பமெல்லாம் எப்படி”?

“ஏதோ கடவுள் விட்டவழி என்று ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லாம வந்து சேர்ந்திட்டம். நீங்க பட்ட கஸ்டமெல்லாம் கேள்விப்பட்டம். காடுகளிலும், முகாம்களிலும் கிடந்து மக்கள் பட்ட துன்பமெல்லாம் கேள்விப்பட்டம். இப்ப ஊரில அரவாசிப்பேர்தான் இருக்குதுகள்போல. மனதுக்குப் பெரும் வேதனையாயிருக்கு”. வைரமுத்து தனது பாரத்தை இறக்கி வைத்தார். அபிராமி தேநீரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். இருவரும் குடித்தார்கள்.

“அபிராமியக்கா மகனுக்கு என்ன நடந்தது.”?

“அதையேன் கேட்கிறாய்? நல்லதம்பிக்குக் காய்ச்சல் வந்தது. கால் வீங்கியிருக்கு. கால்வலிக்குதாம். காய்ச்சல் வேற வந்திருக்கு. வைராவெளிப் பேச்சியம்மனின் பார்வை பட்டதால காய்ச்சல் என்று சரவணையர் குறி பார்த்துச் சொன்னார். வைராவெளிபோய் மடையும் போட்டம். இன்னும் சுகமாகவில்ல. அதுதான் கவலையாயிருக்கு”. அபிராமி தனது கவலையை

வைரமுத்துவின் முன்னால் கொட்டினாள்.

“என்ன வைத்தியம் செய்தநீங்க?” வைரன் கேட்டார். எங்க வைத்தியம் செய்யிறது? நம்மட சரவணையர்தான் குறி பார்த்து, வைராவெளிப் பேச்சியம்மன் பார்வை பட்டிருக்கு. மடைபோட்டால் சுகம் வருமென்றார். நேற்று இரவுதான் மடையும் போட்டு வந்தம். காய்சல் உடனே குறைஞ்சிது. இப்ப உரத்திருக்கு. என்ன செய்வதென்று தெரியல்ல”. அழுதகண்ணும் சிந்திய முக்குமாகக் கந்தையர் விளக்கினார்.

அவரது மனநிலையை வைரமுத்து புரிந்து கொண்டார். “கமக்காரன்! வாங்க. ஒருக்கா நான் தம்பியப்பார்க்க வேணும்”. சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார். நல்லதம்பி காலைப் பிடித்தவாறு அழுதவண்ணம் இருந்தான். தந்தையைக் கண்டதும் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டான். வைரமுத்து நல்லதம்பியை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தார். பக்கத்தில் போயிருந்தார்.

“தம்பி என்ன செய்யுது”?

“காலுக்க குத்துது. கால் வீங்கிக் கொண்டு வலிக்குது. தாங்கேலாமல் இருக்கு”

“கால நீட்டுங்க. எந்தப்பக்கம் குத்துது? காட்டுங்க பார்ப்பம்”. நல்லதம்பி கஸ்டப்பட்டுக் காலை நீட்டிக் காட்டினான். வைரன் காலைப் பார்த்தார். நல்லதம்பியின் உள்ளங்காலில் சீழ்கட்டி மஞ்சள் நிறத்தில் ஒரு கட்டிபோன்று துருத்திக் கொண்டிருந்தது. கால் பெரிதாய் வீங்கியும் இருந்தது. வைரமுத்து மெதுவாக நல்லதம்பியின் காலைத் தடவிவிட்டார். வைரனுக்குப் புரிந்து விட்டது.

“கமக்காரன் பச்சைத் தென்னோலை ஈக்கிலும், மூங்கிலும் தேவை. வேப்பெண்ணெய் இருக்குதா? கொஞ்சம் எடுங்க.” கூறிக் கொண்டு வைத்தியத்துக்கு ஆயத்தமானார். தென்னோலையின் பச்சை ஈக்கிலை எடுத்து அதனைக் கூரியகத்தியினால் சுரண்டித் துகளை எடுத்தார். மூங்கிலையும் அவ்வாறே செய்து எடுத்தார்.

“கொஞ்சம் வேப்பெண்ணெய் தாங்க” கேட்டார்.

மண்சட்டியில் வேப்பெண்ணெய்யை விட்டு அடுப்பில் வைத்தார். வேப்பெண்ணெய் சூடேறிக் கொதித்தது. அதற்குள் துகளைக்கலந்தார். கொஞ்சம் மஞ்சள் தூளைப் போட்டுக் கிளறிவிட்டார். துகள் பொரிந்து

வந்தது. அப்படியே வைத்துவிட்டு நல்லதம்பியிடம் போனார்.

“தம்பி காலை நீட்டிக் கொண்டு குப்புறப் படுத்துக் கொள்ளும். வலிக்காது. நான் மெதுவாகத் தடவிவிடுவன். பிறகு எண்ணெய்யைத் தடவி விடுவன். சரியா? ஒரு வலியும் இருக்காது. காய்ச்சலும் இருக்காது”. வைரன் சொல்வது புதினமாக இருந்தது. நல்லதம்பி அவ்வாறே செய்தான். வைரன் வலியுள்ள வலது காலைத் தன் மடியில் வைத்துத் தனது கையினால் மெதுவாதகத் தடவினார். “வலிக்குதா”? கேட்டார். “இல்லை நல்லா இருக்கு”. என்று பதில் வந்தது. கதை தொடர்ந்தது. காலைத் துணியினால் கழுவிக்கொண்டார். தனது பழைய கதைகளைச் சொன்னார். நல்லதம்பி கதையில் லயித்திருந்தான்.

ஒருநாள் நானும் உங்கட அப்பாவும் வைர வெளிக்கு வேட்டைக்குப் போனோம். கொக்கு நிரை கூட்டம் வானத்தில் கூட்டமாகப் பறந்தது. நான் ஒற்றைக் கையில் துவக்கைப் பிடித்துச் சுட்டன். நாலைஞ்சி கீழே நோக்கி வந்தன. எனக்குச் சந்தோசம். சிரித்துக்கொண்டு ‘நாலைஞ்சி கீழே வாறங்க’ என்றேன். “பிறகு” நல்லதம்பி கதையில் இருந்தான். வந்த கொக்குகள் மேலெழுந்து பறந்தன. ‘நாலைஞ்சி போறாங்க’ அப்பா சொன்னார். ஒரே சிரிப்புத்தான்” வைரன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்துத் தனது கூரிய கத்தியினால் ஒரே கீறு. கட்டியைக் கீறி விட்டார். நல்லதம்பிக்கு என்ன நடக்குது என்றே தெரியவில்லை. சிதளும் கறுத்த நிறத்தில் இரத்தமும் வடிந்தது.

ஆயத்தமாக வைத்திருந்த பழைய துணியால் துடைத்தெடுத்துச் சுத்தப்படுத்தினார். இளஞ்சூட்டோடு பொரித்தெடுத்த மருந்தை வைத்துக் கட்டிவிட்டார்.

“கமக்காரன்! நல்லதம்பியின் காலில் கூரிய கட்டை குத்தியிருக்கு. கவனமில்லாததால குத்துவலி வந்திருக்கு. குத்தி முறிந்திருந்த கட்டையைப் பாருங்க”.

காலில் இருந்து எடுத்த கட்டைத்துண்டைக் காட்டினார். கந்தையருக்குப் பெரிய அதிசயம். “இன்னும் ஓரிருநாள் விட்டிருந்தால் ஏற்பு வைத்திருக்கும். இனியென்ன பயம்.? சிரித்துக் கொண்டு வைரன் வெளியில் வந்தார். காய்ச்சல் பறந்து விட்டது. நல்லதம்பி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டான். கந்தையர் வைரமுத்தைக் கட்டித் தழுவி “வைரன் நீ கெட்டிக்காரன்தான். உனக்கு

எப்படி நன்றிதெரிவிப்பது என்று எனக்குத் தெரியாது. இந்த ஊருக்கு நீயொரு முதுசம்”. நெக்குருகி நின்றார். வைரமுத்து அன்பில் நிறைந்து திளைத்தார். “எல்லாம் அந்த வைராவெளிப் பேச்சியம்மனின் அருள்” என்று அபிராமி கும்பிட்டாள்.

கண்ணாடி வீட்டில்.....

“ஆனந்தன்!

அழைத்தவாறே அவர் வெளியில் நின்று கதவைத் தட்டினார். வெளிக் கதவின் தட்டுமோசை கேட்டது. ஆனந்தன் எட்டிப்பார்த்தான். அவனது உயரதிகாரி. புன்னகையோடு நின்றிருந்தார்.

“என்றுமில்லாது இன்றைக்கு இவர் வந்திருக்கிறார்”.

ஓடிவந்து வெளிக்கதவைத் திறந்து விட்டான்.

“வாங்க சேர்.” வரவேற்று அழைத்தான். அவர் பின் தொடர இவன் முன்னால் நடந்தான். வரவேற்பறையில் இருக்கையைக் காட்டி இருக்கும்படி கூறினான்.

“சும்மா வோக்கிங் போனான். இப்படியே உங்களையும் ஒருக்கா எட்டிப் பாரத்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தன்.” இருக்கையில் அமர்ந்தவாறே சொன்னார்.

காலையில் நடப்பது அவரது கடமைகளில் ஒன்றாகக் கொண்டிருப்பவர். நடந்ததால் அவரது உடல் வெயர்த்திருந்தது. காற்றாடியைச் சுழலவிட்டான். மலர் சுடச்சுடத் தேனீர் தயாரித்து வந்தான்.

“பெரிய அதிசயமாக இருக்கு” மலர் புன்னகையுடன் கொடுத்தான். இருவரும் தேநீரைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

“வர நினைக்கிறதுதான். எங்கம்மா நேரம் கிடைக்கிறது”? தேநீரைக் குடித்தவாறே அவர் சொன்னார். “மிஸ்டர் ஆனந்தன்! மட்டக்களப்புக்குப் போறீங்க. ஒருக்கா மகளையும் எங்கட வீட்டில் இறக்கிவிடுங்க. அவ தயாராக இருக்கிறா. அதுதான் சொல்ல வந்தனான்”. கதையோட கதையாய்ச் சொன்னார்.

“அதுக்கென்ன சேர். வான்தானே போகுது. அதில பன்னிரண்டு பேர்போகலாம். இப்ப காலை ஏழுமணியாகுது. ஒரு எட்டரை மணிக்குப் புறப்பட்டால் போதும்தானே?”

“ஓமோம். டயஸ்தான் றைவர். அவன் இளம்பொடியன்தானே. விரைவாக ஓட்டுவான் கொஞ்சம் 'கொன்றோல்ல' வைச்சுக் கொள்ளுங்க. எத்தனை பேர் போறீங்க? அதிகாரி கேட்டார்.

“என்னோடு எக்கவுண்டன் சேகரும், நந்தன் கிளாக்கர் மட்டுந்தான்.”

“நேற்று இதைச்சொல்ல நினைச்சனான். மறந்திட்டன். எக்கவுண்டனோட நீங்களும் ஒருக்கா ஒப்பிலாமணியரின் பாடசாலைக்குப் போய் விசாரித்துப் பாருங்க. நாங்களும் அதிபர்களாக இருந்துதானே இப்படி உயர்ந்து வந்திருக்கிறம். பாடசாலையின் வளர்ச்சி அதிபரில்தான் தங்கி இருக்கு. அதிபருக்குக் கஸ்டத்தைக் கொடுக்கிறது எனக்கெண்டால் பிடிக்கல்ல. கஸ்டப்பிரதேச அதிபர்மார் படும் துயரம் இந்த எக்கவுண்டன்மாருக்கு விளங்காது. பாவங்கள்” அவர் சொன்னதும் ஒப்பிலாமணி அதிபரை நினைந்து கொண்டான்.

“ஓம் சேர்.. ஒப்பிலாமணி அதிபர் தன்ர பணத்தைக் கொடுத்துத்தான் பாடசாலையை வளர்க்கிறார். எனக்குத் தெரியும். அவருக்கெதிரா ஏதும் விளக்கமா?”

“ஓமோம். அதுக்காகத்தான் எக்கவுண்டன் போறார். ஆனால் அதுமட்டுமல்ல அவர் இந்தச் சாட்டில தன்ர வீட்டுக்குப்போறார். அதுசரி நீங்க எங்க தங்குவிங்க. அங்க எங்கட மகள் வீட்டிலயும் தங்கலாம். நான் சொல்லியிருக்கிறன்”.

“தாங்கஸ் சேர். நான் ‘சேக்கிற் பங்களாவில்’ அறையொன்றுக்கு சொல்லிப்போட்டன்.”

“அது நல்ல இடம். சாப்பாட்டுக்கு மகள் வீட்டுக்குப் போங்க”

“இல்ல சேர். நான் அங்கேயே ஒழுங்கு செய்துபோட்டன். அட்வான்சும் கட்டிப்போட்டன்”.

அவர் சிரித்துக் கொண்டார்.

“எப்ப திரும்புவீங்க”? புருவங்களை உயர்த்திக் கேட்டார்.

“வியாழன், வெள்ளி இரண்டுநாள் ஆசிரியர்களுக்கான கருத்தரங்கும், சனிக்கிழமை அதிபர்களுக்கான ஒருநாள் கருத்தரங்கும் நடக்கும். போகவர இரண்டு நாள். எல்லாமாக ஐந்து நாள். ஞாயிறுக்கிழமை திரும்பிவிடுவன்” ஆனந்தன் விளக்கினான். அந்த உயரதிகாரி சிரித்துக் கொண்டார்.

“ஏன் சேர் சிரிக்கிறீங்க”?

“சும்மாதான்.” நாடியைத் தடவியவாறே நின்றார்.

“அப்ப எப்படியும் எக்கவுண்டன் தன்ர வீட்டில டியூட்டி லீவில நிற்பார். ஐந்து நாளைக்கு மேலதிக ‘பட்டாவும்’ கிடைக்கும். அதிபர் தன்ர பாடசாலைக்கு வரும் அதிகாரிகளை வரவேற்று உபசரித்து சமாளிக்க யார் பணம்

கொடுப்பார்கள்”? மனதுக்குள் வெதும்பினார்.

“அதுசரி சேர், ஒப்பிலாமணி அதிபருக்கெதிராக குற்றச்சாட்டா? அவர் நல்லதொரு அதிபராச்சே. பாவம். அவர் பாடசாலைக்காக பாடுபடுவது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். தன்ர சம்பளத்தில் தொண்டர் ஆசிரியருக்கும் உதவி செய்து பாடசாலையை வளர்க்கிறார். அவருக்கு எதிராகக் குற்றச் சாட்டா? என்னால நம்பமுடியல்ல ”

“எனக்குந்தான். ஆனந்தன்! இதெல்லாம் இவங்களுக்கு விளங்காது. ஆசிரியர்கள் உயிர்களோடு வேலை செய்யிறவங்க. வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுபவர்களை நாங்க வருத்தலாமா”? அவர் உருக்கமாகச் சொன்னார். “சரி நான் வாறன். மறந்திடாமல் மகளையும் கூட்டிற்றுப் போங்க. அங்கிருந்து வரும்போதும் கூட்டிவந்திடுங்க.”. கூறிக்கொண்டு வந்தவழியே சென்றார்.

வாகனம் எட்டு மணிக்கு வந்துநின்றது. டயஸ் ஆயத்தமாக நின்றான். ஆனந்தன் கொண்டுபோக வைத்திருந்த ஆவணங்களை வாகனத்தில் ஏற்றினான். தனது உடமைகளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். மலர் வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பினாள்.

“டயஸ்..!

“சேர்”

“அவசரம் ஒன்றுமில்லை. ஆறுதலாகப் போனால் போதும். எக்கவுண்டன் முன்சீற்றில்தான் இருப்பார். அவர் ஏறியதும் சாய்ந்து விடுவார். நீயும் சாயாமல் கவனமாக ஓடவேணும்”

டயஸ் சிரித்துக் கொண்டான்.

“வழியில் 'ரஹிக் பொலிஸ்' நிற்கும். மாட்டிக் கொள்ள வேண்டாம்”. ஆனந்தன் அறிவுறுத்தினான். டயஸ் வாகனத்தை இயக்கித் திருப்பினான். முன்னால் நந்தன் கிளாக்கர் வந்தார். டயஸ் வாகனத்தை விட்டிறங்கி வந்து அவருடைய பொருட்களை வாங்கினான்.

“சேர்..நீங்க ஏறுங்க. வீட்டில நில்லுங்க என்று சொன்னன்தானே? நின்டிருக்கலாமே? நான் வந்து ஏற்றிப்போவன்தானே. உங்கட வீட்ட வரத்தான் புறப்படுறம்”. டயஸ் பணிவுடன் சொல்லிக்கொண்டே அவரது பொருட்களை

வாகனத்தினுள் வைத்தான்.

“டயஸ் நேரம் போச்சுதெண்டு எப்படியோ வந்திட்டன். மற்றவங்களுக்கு இடைஞ்சல் கொடுக்காமல் நமது கடமையைச் செய்ய வேணும்.” கூறியவாறு நந்தன் ஏறிக்கொண்டார்.

நந்தன் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்பவர். கதையால் யாரையும் மடக்கிவிடுவார். அவருக்கு தனக்கு முன்னால் இருக்கும் முதலாவது இருக்கையை ஆனந்தன் ஒதுக்கியிருந்தான். நந்தனுக்கு அது பெருமையாக இருந்தது. வாகனம் உயரதிகாரியின் வீட்டில் நின்றது. அவரின் இளைய மகள் வந்து ஏறிக்கொண்டாள்.

வாகனத்தினுள் அலுவலகத்தில் வேலைசெய்யும் சிற்றூழியரின் குடும்பமும் பின்னிருக்கையில் ஏறிக்கொண்டது. ஒரு பிரயாணம் போவதென்றால் உடன் வேலைசெய்யும் அலுவலர்களின் தேவைகளையும் நிறைவு செய்யவேண்டும். அது மானிட தர்மமும் கூட. ஆளுக்காள் உதவுவதில் தப்பில்லை. அப்படிச் செய்வதால் அவர்கள் தமது கடமைகளை மனநிறைவோடு செய்வார்கள். ஒரு குடும்பமாக ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்து சேவை செய்ய வேண்டும் என்பது ஆனந்தனின் கொள்கை.

முன்சீற்றை எக்கவுண்டனுக்கு ஒதுக்கிவிட்டான். அவருக்கு முன்சீற்றில் இருந்து போகத்தான் விருப்பம். அவரின் குணத்தை நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தான். அவருக்குத் தனது பதவி ஒரு பணிப்பாளரது பதவியைவிடவும் பெரியது என்ற எண்ணம் குடிகொண்டிருந்தது. ஆனால் பணிப்பாளரின் அனுமதியுடன்தான் செயற்படுவதை அவர் மறந்து விட்டார். வாகனம் எக்கவுண்டன் வீட்டு வாசலில் நின்றது. அவர் வந்து முன்சீற்றில் ஏறியதும் ‘குட்மோனிங்’ சொல்லிக்கொண்டார். எல்லோரும் ‘குட்மோனிங்’ சொன்னார்கள். ஆனந்தன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

வாகனம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனந்தன் அந்த உயரதிகாரியினை நினைந்து கொண்டான். அவரது உள்ளம் ஆசிரியர்களுக்காக ஏங்குவதைப் புரிந்து கொண்டான். அந்த எண்ணத்தில் மிதந்தான். வாகனம் சாராசரியான வேகத்தில்தான் சென்றது. மனதின் வேகம் ஒலி, ஒளியின் வேகத்தைவிடவும் விரைவானது. கண்ணிமைப் பொழுதில் அண்ட சராசரங்களையும் அளந்துவிட்டு வந்து விடும்.

வாகனம் கந்தளாயைத் தாண்டிக் ஹபறனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. “சேர் அங்க பாருங்க”. டயஸ் சடுதியாக வாகனத்தை நிறுத்தினான். ஆனந்தன் எட்டிப் பார்த்தான். எக்கவுண்டனும் பதறித்துடித்து எழுந்தார். நடுவீதியில் இரண்டடி உயரத்தில் படமெடுத்தபடி பெரிய நாகம் அசையாமல் நின்றுது. “நல்ல வேளை. கவனமில்லாது போயிருந்தால் பாம்பு அடிபட்டிருக்கும்”. எக்கவுண்டன் எட்டிப்பார்த்துக் கூறினார். சற்று நேரம் பாம்பு அசையாது நின்றுது. ஒரு பத்து நிமிடங்கள் அப்படியே நின்றுது. பின்னால் வந்த வாகனங்களும் நின்றன. சிலர் இறங்கி வேடிக்கை பார்த்தனர். பாம்பு படத்தைச்சுருக்கி மெதுவாகப் புதருக்குள் போய் மறைந்தது.

வாகனங்கள் புறப்பட்டன. பாம்பின் படத்தின் அழகு பற்றிக் கதைத்தார்கள். “டயஸ் பாம்பு நல்ல சகுனமா? பார்த்துப் போ” எக்கவுண்டன் சகுனம் பார்த்தார். மின்னேரியாவைத் தாண்டி ஜெயந்திபுரத்தால் செல்லும்போது ஒரு சைக்கிளில் இரண்டு பாடசாலை மாணவியர் பயணித்தனர். திடீரென சைக்கிள் வீதியைக் குறுக்கறுத்தது. டயஸ் தன்னால் இயன்றவரை வாகனத்தைக் கட்டுப் படுத்தினான். சைக்கிளில் வாகனம் முட்டவில்லை. எனினும் சைக்கிளில் சென்ற மாணவியர் பயத்தினால் விழுந்து விட்டனர். சைக்கிளின் ஹான்டில் சற்று நெளிந்து விட்டது. வாகனத்தை நிறுத்தி மாணவியருடன் உரையாடும்போது பெரும்பான்மை இனத்தவர் சிலர் வந்து குவிந்து கொண்டார்கள். இருவர் நிறைபோதையில் நின்றனர். மாணவியர் தங்கள்மேல்தான் பிழையென்பதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். எனினும் கூடிநின்றவர்கள் வாகனத்தை மொய்த்துக் கொண்டு தாறுமாறாகப் பேசினார்கள். அவ்விடத்தை விட்டுப்புறப்பட்ட மாணவியரையும் போகவிடாது தடுத்தார்கள்.

பாடசாலை விட்டுப் பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். கல்வித்திணைக்களத்தின் வாகனத்தைக் கண்டதும் ஆசிரியர்கள் கூடிவிட்டார்கள். “சேர் மொக்கத உணை”? என்ன நடந்தது.? கேட்டார்கள். நந்தன் நடந்ததைச் சொன்னார். “சேர் ஹெட் ஒப்பிசுக்கத வடகறன்ன? கேட்டான். நந்தன் பயமில்லாது “ஓவ் - ஓம்” என்றார். “சேர் அப்பி லோன் கண்ட அப்ளைக் கறா சேர். ஏக்கக் கறலாதெண்ட” கேட்டு நின்றார்கள். “அர இன்ன மாத்தயாத்தமாய் அப்பே எக்கவுண்டன். எயா கறலாதெனவா. நம்

விஸத்தற தென்ட்” சொன்னார். நாங்கள் கடனுக்கு விண்ணப்பித்தோம். இன்னும் அது வரவில்லை. அதைச் செய்து தாருங்கள் என்று கூறினார்கள். கணக்காளர் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் தங்கள் பெயர்களை எழுதி 'லோன்' பற்றிய விபரங்களையும் எழுதிக் கொடுத்தார்கள்.

“மே மேகொல்லோ அப்பே மினிசு. லொக்கு மாத்துறு. கறுநாகறலா இடதெண்ட” இவர்கள் எல்லோரும் எங்கள் மேலதிகாரிகள். தொந்தரவு தரவேண்டாம். ஒரு ஆசிரியர் சத்தமிட்டார். அனைவரும் விலகிக் கொண்டார்கள். “சேர் அப்பி பலாபொறுத்து இன்னம் சேர்.” என்றார்கள். நந்தன் தொலைபேசி இலக்கத்தைக் கொடுத்தார். அடுத்த கிழமை தொடர்பு கொள்ளுமாறு கூறினார். ஒருவாறு வாகனம் புறப்பட்டது.

“நாகம் நம்மை எச்சரித்துள்ளது, பார்த்தீங்களா?” எக்கவுண்டன் தமாஸ் விட்டார். எக்கவுண்டன் வீட்டு வாசலில் இறங்கிக் கொண்டார். “சேர் நான் இறங்கிறேன். டயஸை நாளைக் காலையில் ஏழு மணிக்கு அனுப்பிவிடுங்க.” கூறிவிட்டு வீட்டுக்குள் போனார். அதிகாரியின் மகளை அவரது மூத்தமகள் வீட்டில் விட்டபின் சிறுநாயியர் குடும்பமும் தங்கள் வீட்டின்முன் இறங்கிவிட்டது. வாகனம் சேக்கிற் பங்களாவில் நின்றது. இறங்கிக் கொண்டார்கள்.

“டயஸ்”

“சேர்”

“குளிச்சிட்டு வாங்க. ஒரு சிறுநுண்டி சாப்பிட்டுட்டு ஒருக்கா ஒப்பிலாமணி அதிபரைப் பார்த்துவருவம். என்ன”?

“ஓம் சேர்” டயஸ் தனது அறைக்குள் போனான். ஆனந்தன் ஆயத்தமாகிக் காத்திருந்தான். டயஸ் போனதுபோல் ஆயத்தமாகி வந்தான். இருவருக்கும் சிறுநுண்டி காத்திருந்தது. உண்டதும் ஒப்பிலாமணி அதிபரின் வீட்டை நோக்கி வாகனத்தில் விரைந்தார்கள்.

“ஒப்பிலாமணி அர்ப்பணிப்புடன் சேவை செய்யும் அதிபர். அவரில் எக்கவுண்டனுக்கு என்ன கோபம்?” ஆனந்தன் வழி நெடுக யோசித்தான். ஆரையம்பதி அருணோதயக் கல்லூரி எடுப்பாக இருந்தது. கல்லூரிக்குள் வாகனம் நுழைந்தது. விளையாட்டுத் திடலில் மாணவர்கள் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சில வகுப்புக்களில் பாடங்களும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

கல்லூரியை வலம் வந்தான். கூடவே டயஸையும் அழைத்துக் கொண்டான். ஆனந்தனுடன் சரிசமமாகப் போவதில் அவனுக்கு பரமதிருப்தி. ஆனந்தனிடம் மட்டுந்தான் இந்த சலுகையை எதிர்பார்க்க முடியும். மற்றவர்கள் சாரதியை வாகனத்திலேயே காக்க வைத்து விடுவார்கள்.

ஆனந்தனைக் கண்டதும் சில ஆசிரியர்கள் வந்து உரையாடினார்கள். “உங்கள் அதிபர் எங்கே”?

“அவர் ஏ.எல். வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு பௌதீகவியல் பாடமெடுக்கிறார். சேர். வாங்க அலுவலகத்தில் இருந்து கதைப்பம்”. ஆசிரியர்கள் அழைத்தார்கள். “டயஸ் வாங்க” ஆனந்தன் டயஸையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். லாப்பை அடைந்ததும் எட்டிப் பார்த்தான். ஒப்பிலாமணி அதிபர் மின்னோட்டம் பற்றி பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். குழுக்களாகப் பிரித்து செய்முறையில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவரது கற்பித்தல் திறமையை வியந்தான். ஒப்பிலாமணி ஆசிரியர்களுள் ஒப்பில்லாதவர்தான். மனதுக்குள் பாராட்டிக் கொண்டான். ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். டயஸ் பக்கத்தில் நின்றான். ஆசிரியர்களும் நின்றனர்.

வகுப்பு முடிந்ததும் தான் ஒப்பிலாமணி நிமிர்ந்தார். அவரது கண்கள் ஆனந்தனில் நிலைக்குத்தி நின்றன. சேர் மன்னிக்கவேணும். சத்தமில்லாமல் படிப்பிக்கிறதப் பார்த்து நின்றுட்டன். தனது பாணியில் வெளிப்படுத்தினான். ஒப்பிலாமணியருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. “வாங்க சேர்” ஆனந்தனின் கைகளைப் பிடித்து அலுவலகத்துக்குள் அழைத்தச் சென்றார். “ஆசிரியர் பற்றாக்குறை என்று சும்மா இருந்தால் பாதிக்கப்படுவது நமது பிள்ளைகள்தானே? அதுகளின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. அதுகளுக்கு வழிகாட்ட வேண்டியது நமது கடமையல்லவா? அதுதான் இந்த ஆசிரியர்களையும் வருத்தி இழுத்துக் கொண்டுபோறன்”. கூறிக்கொண்டே நடந்தார்.

இப்படி ஒவ்வொரு அதிபர்களும் ஆசிரியர்களும் சிந்தித்துச் செயற்பட்டால் நமது மாணவச்செல்வங்கள் ஏன் வழிதவறிச் செல்கிறார்கள்? ஆனந்தன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். ஒரு பாடசாலை மக்களுக்காக இருப்பதினாலு மணித்தியாலங்களும் திறந்திருக்கவேண்டும். பாடசாலை விட்டபின்தான் பாடசாலை தொடங்குகிறது என்ற கருத்தியலை நினைந்து கொண்டான். இப்படிப்பட்ட அதிபர்களுக்கு இடைஞ்சல் வரத்தான் செய்யும். ஆனால்

அவர்களுக்கு வரும் துன்ப துயரங்களைப் பெற்றாரும், கல்வி அலுவலர்களும் களைவதற்கு உதவவேண்டும். தேநீர் வந்தது. எல்லோரும் குடித்தார்கள். “சேர் இந்தத் தேநீர் எங்களது ஆசிரியர்களது நிதியத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட ஏற்பாட்டு முறை. இதில் எனக்குச் சம்பந்தம் இல்லை. நான் இதில் ஒரு பங்குதாரரமட்டுமே”. புன்னகையுடன் ஒப்புவித்தார்.

“சேர், உங்கட அர்ப்பணிப்பு செயலாளருக்கும் தெரியும். எனக்கு உங்கள் நல்லாகவே தெரியும். கண்ணாலேயே அதைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் 'எக்கவுண்ட்' வைக்கிறதில் ஏதும் சிக்கலா”? ஒருவாறு போட்டான். ஒப்பிலாமணி அதிபர் பெரிதாகச் சிரித்தார். “அங்க பெரிசாச் சிக்கல் இல்ல. வசதிகட்டணவரவு செலவுப் பதிவில் எங்கட ஆசிரியர் ஒரு சின்னப் பிழை விட்டிட்டா. அதை எக்கவுண்டன் பெரிசாத் தூக்கிப் பிடிச்சிக் கொண்டு விளக்கம் கேட்டிருக்கார் அவ்வளவுதான்.” அவர் அதை வெகு இலகுவாக எடுத்துக் கொண்டதைக் கவனித்தார்.

“வரவும் செலவும் பதிவில் சரியாகத்தான் இருக்கு. ஆனால் பற்றுச்சீட்டில்தான் சிக்கல். கொள்வனவு செய்த பொருட்களுக்கு எல்லாப்பற்றுச் சீட்டிலும் வாங்கிய நிறுவனத்தின் 'றப்பர்ஸ்ராம்சீல்' வேணுமாம். அப்படி சில சின்னச்சின்னக் குற்றச்சாட்டு. தெரியாமத்தான் கேட்கிறேன். எங்கட இந்தச் சின்ன ஊரில் உள்ள சின்னக் கடையில் 'றப்பர்ஸ்ராம்சீல்' இருக்குமா? கடையின்ர பெயரையெழுதி, கையெழுத்துப் போட்டுத் தருவார்கள். அதுவும் பெரிய சிரமத்தின் மத்தியில்தான் தருவார்கள். ஆனால் எல்லாப் பற்றுச் சீட்டும் பத்திரமாக இருக்கு. ஒருக்கா நீங்களும் பாருங்க சேர்.” அதிபர் விளக்கமாகச் சொல்லி அதற்குரிய கணக்குப் பதிவேட்டையும் மேசையில் வைத்தார்.

ஆனந்தனுக்குப் பெரிய சங்கடமாகி விட்டது. ஒரு கண்ணோட்டத்தை விட்டான். அவர் சொன்னது சரியாகவே இருந்தது. “இதெல்லாம் பார்த்தாப் பாடசாலையை நடத்தேலாது சேர். எதற்கும் நீங்கள் முன்னாயத்தமாக இருங்கள். செயலாளர் உங்களப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் வைச்சிருக்கிறார். ஒருக்கா என்னையும் பார்த்துவரச் சொன்னவர். நாளைக்கு எனக்கு ஆசிரியர்களுக்கான கருத்தரங்கு இருக்கு. நான் இங்கு வரமாட்டன். எக்கவுண்டன் வந்திருக்கிறார். அவர் வருவார். கொஞ்சம் பார்த்துச்

சமாளியுங்கசேர். எங்கள் மீறி ஒன்றும் நடக்காது.. எதற்கும் சனிக்கிழமை நடக்கும் அதிபர் கருத்தரங்குக்கு வாங்க சேர். நாங்க வாறம்”. அதிபர் வழியனுப்பி வைத்தார்.

இரண்டு நாள் ஆசிரியர் கருத்தரங்கு முடிந்த பின் அதிபர் கருத்தரங்குக்கு ஆயத்தம் செய்துவிட்டு ஒப்பிலாமணி அதிபருக்காகக் காத்திருந்தான். கொஞ்சம் தாமதமாகத்தான் வந்தார். கருத்தரங்கு முடிந்ததும் தனிமையில் அதிபரோடு கதை கொடுத்தான். “என்ன சேர் நடந்தது. ஏதும் வில்லங்கமோ? வினாவினான். “அதையேன் கேட்கிறியள். நான் சொன்னதைத்தான் அவர் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு நின்றார். வரவுக்கும் செலவுக்குமிடையில் இரண்டு ரூபா வித்தியாசம். செலவுக்குரிய பற்றுச் சீட்டு இல்லை. அதைத்தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு விளக்கம் கேட்டார்” சால்வையால் முகத்தைத் துடைத்தவாறு தொடர்ந்தார்.

“எனக்கு வந்த கோபத்துக்கு” நிறுத்திப் பின் தொடர்ந்தார். ஆனந்தன் அவரைப் பேசவிட்டுப் பார்த்திருந்தான். “நான் ஆசிரியன். அதுவும் அதிபர். என்னால் எக்கவுண்டன் வேலையும் செய்யமுடியும். நான் வெறும் பேப்பரோடு வேலைசெய்யவில்லை. உயிருள்ள ஜீவன்களோடு சேவைசெய்யிறன். இதையார் புரியப்போறார்கள். ஒரு மேலதிகாரி பாடசாலைக்கு வந்தால் அவர்களை உபசரிப்பது எங்களின் பண்பு. அதற்குரிய செலவை யார் ஈடுசெய்வது? அதிபரோ ஆசிரியர்களோ கல்வி அலுவலகம் வந்தால் இருக்கவும் சொல்லாத அதிகாரிகளுக்கு நாங்கள் எவ்வளவு மரியாதை செய்யிறம். அதிகாரிமார் பாடசாலைகளுக்கு மேற்பார்வை என்று வந்தால் அவர்களை உபசரித்து வேண்டிய வசதிகளைச் செய்வது பயத்தால் இல்லை. எங்கள் பண்பாட்டைக் காட்டுவதற்காகத்தான். பாடசாலைதான் பண்பாட்டை வளர்க்கும் மையங்களாகும். நாங்கள் இன்று செய்வதைத்தான் எங்களுக்குப் பின்வரும் சமுதாயம் கடைப்பிடிக்கும். இதை ஏன் இந்த மேலதிகாரிகள் உணரவில்லை?” அவர் ஆவேசமாகவே பேசினார்.

“சேர், நீங்கள் என்னைத் தவறாக நினைக்கவேண்டாம். நான் உண்மையைத்தான் சொல்லுறன். அதிகாரிமார் பாடசாலைகளுக்குச் செல்வதற்கு மேலதிக கொடுப்பனவு வழங்கப்படுகிறது. அதிபர்கள் கல்வி அலுவலகம் வருவதற்குக் கொடுப்பனவு தருகிறார்களா? பாடசாலை அதிபர்களது உபசரிப்பை அனுபவித்துக் கொண்டு, பயணப்படியையும்

முழுமையாகப் பெற்றுக் கொண்டு வாழும் அதிகாரிகளைப் பற்றி எங்களுக்கும் தெரியும் சேர்.” ஒப்பிலாமணி அதிபர் ஆவேசமாகப் பேசியதை ஆனந்தன் எடைபோட்டுப்பார்த்தான். அவரது கூற்று எவ்வளவு உண்மையானது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

“சேர்! நேற்று எக்கவுண்டன் காலை ஒன்பது மணிக்கு வந்ததிலிருந்து மூன்று மணிக்குப் போகும் வரை தேநீர், பகலுணவு, பின்னேரம் தேநீர், சிறுநுண்டி வரை அனைத்துச் செலவுகளையும் ஈடுசெய்தது எங்கள் பாடசாலை. இதனை நாங்கள் ஏன் செய்தோம். பாடசாலை அது இருக்கும் மக்களின் பாரம்பரியத்தை எடுத்து விளக்கும் புனிததலம். பண்பாடு பாடசாலையில்தான் காலூன்றி வேர்விட்டு நிலைக்கிறது. இது எங்கள் பண்பாடு”. அதிபர் ஒப்பிலாமணியின் இதயம் துடித்தது. ஆனந்தன் அவரின் ஆதங்கத்தைப் புரிந்து கொண்டான். அவரின் மனஉளைச்சலின் உச்சத்தை உணர்ந்து கொண்டான்.

“சேர்! அமைதியாக இருங்கள். சில அதிகாரிகளை வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களையும் எடைபோடவேண்டாம். நீங்கள் பயமில்லாது போங்கள். டயஸ்!” சாரதியை அழைத்தான். டயஸ் உடன் வந்தான். “சேரைக் கொண்டுபோய் பாடசாலையில் விட்டுப்போட்டு வாங்க”. அதிபரை வாகனத்தில் ஏற்றி அனுப்பிவைத்தான். அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. தனது மேலதிகாரிக்கு அன்றிரவே தொலைபேசியில் விபரங்களைத் தெளிவு படுத்தினான். விடிந்ததும் வந்ததுபோல் அனைவரையும் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

எக்கவுண்டனின் அறிக்கையும், பிரயாணக் கொடுப்பனவுக்கான பூரணப்படுத்தப்பட்ட படிவங்களும் செயலாளரின் அனுமதிக்காக அவரது மேசைக்கு வந்து சேர்ந்தன. அவரால் அனுப்பப்பட்ட ஒப்பிலாமணியருக்கு எதிரான அறிக்கையை விரிவாகப் படித்தார். அந்த அறிக்கையினை இரண்டு போட்டோப் பிரதி எடுக்கும்படி உதவியாளரிடம் கொடுத்து எடுத்துக் கொண்டார். எக்கவுண்டனின் பிரயாணத்துக்கான விபரங்களையும் பற்றுச்சீட்டுக்களையும் படித்தார். செயலாளரின் உள்ளம் கொதித்தது. ஆனந்தனின் அலுவலக அறையின் மணி ஒலித்தது. அதேநேரம் எக்கவுண்டன் அறையின் மணியும் ஒலித்தது. இருவரும் செயலாளரின் அறையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

ஆனந்தனின் அறிக்கையினையும், பிரயாணச் செலவுக்கான படிவங்களை எக்கவுண்டனிடம் கொடுத்துச் சரிபார்க்கும்படி கொடுத்தார். அத்துடன் ஒப்பிலாமணி அதிபருக்கு எதிரான அறிக்கையையும் கொடுத்தார். எக்கவுண்டனின் அறிக்கையையும் செலவுக்கான படிவங்களையும் ஆனந்தனிடம் சரிபார்க்கும்படி கொடுத்தார். அத்துடன் ஒப்பிலாமணி அதிபருக்கு எதிரான அறிக்கையையும் கொடுத்தார்.

“எக்கவுண்டன் நீங்க ஒப்பிலாமணி அதிபருக்கு எதிராகக் கொடுத்த அறிக்கையினைப் பார்த்தேன். ஒப்பிலாமணி அதிபர் உங்களுக்குத் தந்த விளக்கத்தினையும் பார்த்தேன். அந்த அதிபரின் விளக்கத்தைப் படித்தீர்களா? அவர் சரியான விளக்கத்தைத் தந்துள்ளார். நீங்கள் அதனைப் படித்துப் பார்க்காமல் அவருக்கெதிரான அறிக்கையை எழுதித் தந்திருக்கிறீர்கள். பாடசாலைக்குச் சென்று விசாரணையை முடித்தபின் கடையில் சாப்பிட்டிருக்கிறீங்க. உணவு உண்டதுக்கான பற்றுச்சீட்டும் உண்டு.” சில பத்திரங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தவாறே கூறினார்.

“பற்றுச்சீட்டில் 'றப்பர்ஸ்ராம்சீல்' இல்லை. உங்கட செலவுத் தொகை அதிகம். அதிபரின் 'றப்பர்ஸ்ராம்சீல்' இல்லாத பற்றுச் சீட்டிலுள்ள தொகை சிறியதொகைதான். நீங்களே பிழையான வேலைகளைச் செய்துவிட்டு. மற்றவரைப் பிழைபிடிப்பது என்ன ஞாயம்? கண்ணாடி வீட்டிலிருந்து கல்லெறியலாமா? “லோ மேக்கர்ஸ் சுட் நொட் பி த லோ பிறேக்கர்ஸ்” சட்டத்தை ஆக்குபவர்கள் அதனை உடைப்பவர்களாக இருக்கக்கூடாது. உங்களுக்கும் றைவருக்கும் அதிபர் உணவு தந்ததாக டயஸ் தனது பிரயாணப் படிவத்தில் எழுத்தில் தந்திருக்கிறார். உங்களுக்கு அதிபர் உணவு தரவில்லையா”? அவரை உற்றுப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“உங்கள் வீட்டில் இருந்து விட்டு 'கெஸ்ற்ஹெளஸ்' பற்றுச்சீட்டைத் தந்திருக்கிறீங்க. உண்மையில் அதிபர் இரண்டு ரூபாயை விளையாடி விட்டார் என்பதை நிரூபிக்க நீங்க எத்தனை ஆயிரம் ரூபாய் உங்களுக்காக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிறீர்கள். நீங்கள் பாடசாலைக்குள் நுழைந்த நேரம் தொடக்கம் உங்களை எவ்வளவு மரியாதையாக பாடசாலை மதித்துள்ளது. தேநீர், சிற்றுண்டி, உணவு எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து விட்டு அதிபரைக், கள்ளனாகக் காட்டுவது மனிதாபிமானமாகுமா? அந்த இரண்டு ரூபாய்க்குப்

பற்றுச் சீட்டில்லையென்றால், அவரிட்டச் சொன்னால் அவர் அதைச் சரிசெய்துகொள்வார்தானே. அதற்காக நீங்க ஐந்துநாள் டியூட்டி லீவும் அதோடு பிரயாணப்படியும், பட்டாவும் பெறுவதுதான் நோக்கமா? என்ன மிஸ்டர் சேகர்? பாடசாலைகளுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருட்களையும் கொள்வனவு செய்வதற்காக வரும் நிதியில் எவ்வளவு கொமிசன் நமக்குக் கிடைக்குது? இதைப்பற்றி அதிபர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் தெரியுமா? நாங்க பாடசாலைகளுக்கு மேற்பார்வைக்காகப் போவது அதிபர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் உதவுவதற்காகத்தான் என்பதை ஏன் மனதில் கொள்வதில்லை.? அவர்களுக்காகத்தான் நாமிருக்கிறோம். நம்மைப்போன்றவர்கள் மனிதர்கள்தானா? யோசியுங்கள்” செயலாளரின் கண்களில் கோபத்தைக் காணவில்லை. பதிலாக பச்சாதாபம் தெரிந்தது. அவர் எழுந்து வெளியில் போனார். எக்கவுண்டன் முகத்தைக் கவிழ்த்தபடி இருந்தார்.

ஆனந்தரின் துள்ளல்

ஆனந்தர் அபார முளைகொண்டவர். தன்திறமையினால் முன்னுக்கு வந்தவர். வன்னி மாவட்டத்தில் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பவர். நல்ல சம்பளம். மலிவாகக் கிடைக்கும் காணிகளை வாங்கியும் காணி உத்தியோகத்தர்களைக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு சில ஏக்கர் நிலங்களையும் பெற்றும் கொண்டார். காணி உத்தியோகத்தர்களாக வருபவர்களும் தங்களுக்கும், தங்கள் உறவினர்களுக்கும் காணிகச்சேரி நடத்தி 'பேமிற்' எடுத்துக் கொடுத்து விடுவார்கள். வன்னிப்பகுதிக்கு வந்து குடியேறுபவர்கள் குறைவு. யாழ்ப்பாணம் பாதுகாப்புக்கும் கல்வி போன்ற ஏனைய வசதிகளுக்கும் பெயர்போன பிரதேசம். ஆனந்தர் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்தாலும் அரசியல், சமூகசேவைகள் போன்றவற்றிலும் கரிசனை காட்டினார். ஆனந்தரின் உதவி இளைஞர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சிறு அசம்பாவிதம் நடந்தாலும் அது உலகமெல்லாம் கேட்கும் என்பார்கள். அதற்குக் காரணம் கல்விதான். யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் மூலதனம் கல்விதான். அதனால்தான் அரசு உத்தியோகங்களில் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் அதிக இடம்பிடித்தார்கள். ஆனந்தரும் வன்னிக்கு வந்தபின் வசதிபடைத்தவர் ஆகிவிட்டார். ஆனால் இதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை. சனி, ஞாயிறு விடுமுறை நாட்களில்தான் ஆனந்தர் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசன்னமாவார். அதிகாலை 'இன்ரசிற்றி' றெயிலில் ஏறினால் ஒன்பது மணிக்கு வன்னியில் கந்தோரில் இருப்பார். மாலை நாலரைக்கு மீண்டும் றெயில் ஏறினால் ஏழுமணிக்கு வீட்டில் இருப்பார். ஒவ்வொரு நாளும் கோச்சியில் வந்து போவார்.

சனிக்கிழமைகளில் ஆனந்தர் வீட்டில் பல பிரமுகர்கள் கூடுவார்கள். பின்னர் பக்கத்துக் கோயில் வெளியில் மெதுவாக நகர்ந்து இரவு பத்துப் பதினொரு மணிவரை அரசியல் சமூக பலதும் பத்தும் அலசப்படும்.

அரசாங்கம் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகத்துக்காக, மாவட்டங்களுக்குக் கோட்டாமுறையையும், வெட்டுப்புள்ளியில் மாற்றங்களையும் கொண்டுவர 'தரப்படுத்தல்' என ஒரு சரத்தைப் பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. அதனை எதிர்த்துப் பல ஆர்ப்பாட்டங்களும், கண்டனக் கூட்டங்களும் நடந்து

கொண்டிருந்தன. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பிறமாவட்டங்களில் வேலைசெய்யும் உத்தியோகத்தார்களும், ஏனையவர்களும் தமது குடும்பத் தரவுகளை அந்தந்த மாவட்டங்களில் வாக்காளர் பதிவேட்டில் பதிந்து வைத்துவிடுவார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலும் பதிவுகள் இருக்கும். ஆனந்தரும் இந்த நடவடிக்கைகளில் கெட்டிக்காரர். அவருக்கு அரசின் கொள்கையை எந்த ஆர்ப்பாட்டங்களும் மாற்றியமைக்க உதவாது என்பது தெரியும். உண்மையில் தரப்படுத்தலையும், கோட்டாமுறையையும் மனதினுள் ஆதரித்தவர்கள் பலர். அவர்களில் ஆனந்தரும் ஒருவர்.

ஒலிபெருக்கி 'தமிழன் என்றொரு இனமுண்டு தனியே அவர்க்கொரு குணமுண்டு' போன்ற உணர்ச்சியூட்டும் பாடல்களைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. பிரசாரக்கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆனந்தரின் ஆவேசமான பேச்சைக் கேட்டு மேடையே அதிர்ந்துவிட்ட மாதிரியான ஒரு உணர்வு. கேட்டுக் கொண்டிருந்த கூட்டத்தினரின் மெய் சிலிர்த்து ரோமமயிர் கால்கள் குத்திட்டு நின்றன. புள்ளி விபரங்களை மனப்பாடம் செய்து மக்களைத் தூண்டிவிடும் உணர்வு பூர்வமான பேச்சைப் பேசுவதில் வல்லவர். பேசிவிட்டு மேடையால் இறங்கி வந்தவரை கைகொடுத்து,

“அண்ண! நல்ல பேச்சு. ஆட்சியாளருக்குச் சரியான சவுக்கடி’ எனப்புகழ்ந்தார்கள். வீடுவரை காரில் கொண்டுவந்து விட்டுச் சென்றனர். மாலையும் கையுமாக வந்தவரை மனைவி பார்த்த பார்வையும்

“உங்களுக்கு ஏனிந்தவேலை”?

என்று கமலத்தின் வரவேற்பும் கூனிக்குறுக வைத்துவிட்டது. ஆனந்தர் வழமையான அந்தச் சிரிப்பை ஓடவிட்டு அதனைக் கொடுப்புக்குள் அடக்கிக் கொண்டார். எந்தக் கைதேர்ந்த வீரனாக இருந்தாலும் அவன் தனது மனைவிக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகவே இருப்பான் என்பது ஆனந்தரின் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையாகும்.

“அரசியல் கூட்டங்களுக்குப் போகவேணாம் என்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறன். நாளைக்கு ஏதேச்சம் நடக்கக்கூடாதது நடந்தால் நானும் என்ற பிள்ளையளும் நடுரோட்டில்தான் நிக்கவேணும்.” அவளின் தொண்தொணப்பை அவரால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

கமலம்! விசயம்புரியாமல் கதைக்காத. என்னை நாலுபேர் நம்பவேணும்.

நானும் இந்தக் கூட்டங்களில் பங்குபற்றினதில் என்ன குற்றம் கண்டனி.” சற்றுக் கடுகடுத்த குரலில் பொரிந்து தள்ளினார்.

“இது அரசியல் கூட்டமப்பா. தரப்படுத்தல், அது, இது என்டு பேசி, ஏன் வீண்பிரச்சினையை விலைக்கு வாங்குறியள்?”. கமலம் மேலும் மேலும் தொணதொணத்துக் கொண்டிருந்தாள். இவளோட பேசிப்பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டு பேச்சை மாற்றினார்.

“என்ற மனதில் உள்ள கனவை இவள் எப்ப புரியப் போகிறாள். ஒருநாளைக்குப் புரியத்தானே வேணும். அப்ப இந்த ஆனந்தர் ஆர் என்பது புரியும்”. மனதினுள் நினைந்தவாறே வேலைகளில் ஈடுபட்டார்.

ஆனந்தரின் பிள்ளைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபல பாடசாலைகளில் கற்றார்கள். அவர்களால் மிகத்திறமையான பிள்ளைகளுடன் போட்டி போடமுடியாது போய்விட்டது. தனது பிள்ளைகளின் தரத்தை அவர் எடைபோட்டிருந்தார். இதற்கு மாற்றுவழியைத் தேடினார். யாழ்ப்பாணத்து வீட்டை வாடகைக்கு விடவும், குடும்பத்தை வன்னியில் தான் வேலை செய்யுமிடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதும், பிள்ளைகளை வன்னியில் உள்ள பிரபல பாடசாலைகளில் சேர்ப்பதும் என்றும் முடிவெடுத்து விட்டார். இது பலநாட்களின் ஆலோசனையின் பின் எடுக்கப்பட்ட முடிவாகும்.

மாலைப் பொழுது ஓர் இங்கிதமானதுதான். பலர் கூடிப்பேசவும், உறவு கொண்டாடவும், மனம் விட்டுப் பழையனவற்றை நினைவு கூரவும், அதில் மகிழ்ந்து திளைக்கவும் ஏற்றதுதான் இந்த மாலைப் பொழுது. மெல்லிய இளங்காற்றுப் பனைகளை உசுப்பிக் கூத்துக்காட்டியது. அந்த உசுப்பில் உயர்ந்த பனைகள் குளிர்ந்து ஓலைகளை உரச, அந்த உரசலில் எழுமோசை நாதமாகக் கலந்து இன்பத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கோயில் மணியோசை பூசை முடிந்ததும் ஓய்வு கொண்டது. கோயிலுக்குவந்து பூசை முடிந்ததும் குழந்தைகள் முதல் முதியோர் வரை வீடுகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஆனந்தரின் கூட்டம் கோயில் வெளிவீதியில் அமர்ந்து கொண்டது. கும்பல் கும்பலாக இளைஞர்கள் கூட்டமும் முதியோர் கூட்டமுமாக அமார்க்களப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அண்ணே! ..நீங்க வன்னிக்குப் போறியளாமே..மெய்யே..? அந்த இளைஞன்

கந்தசாமி கதையோட கதையாகக் கேட்டான்.

“ஆர் சொன்னது”?

“இஞ்ச எல்லாரும் கதைக்கின.”

தாங்கள் முடிவெடுக்கமுதல் செய்தி பரவிவிட்டதை உணர்ந்தார்.

“ இன்னும் சரியான முடிவு எடுக்கல்ல ... தை பிறக்கத்தான் ஒரு முடிவுக்கு வரவேணும். யோசிப்பம். என்ன தம்பி செய்யிறது? உத்தியோகம் பார்க்கிற இடத்தில் இருந்து முன்று மைலுக்குள் இருக்கவேண்டும் என்று சட்டமாம். சொல்லிப்போட்டாங்கள். அதோட என்ற உத்தியோகம் எழரை மணிக்குத் தொடங்கிவிடும். அதுதான் இந்த முடிவு.” மெதுவாக இழுத்து இழுத்துக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

“அண்ணே! ..நீங்க ..அங்க போனால் எங்களுக்குப் புத்தி சொல்லி வழிகாட்ட ஆர் இருக்கினம்.? அண்டைக்கு எங்கட எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டக் கூட்டம் உங்களாலதானே வெற்றி பெற்றது.” கலக்கத்தோடு கந்தசாமி கூறினான். ஆனந்தருக்கு மனதுக்குள் மத்தாப்பு வெடித்து மெய்சிலிர்க்க வைத்தது.

“தம்பிமார்! நான் அங்க போனாலும் அடிக்கடி வருவன்தானே. ஏன் கவலைப் படுறியள்”. ஆனந்தர் அவர்களைத் தேற்ற முயன்றார்.

“குடும்பமும் அங்க போறதால உங்களால வரமுடியுமா என்பது சந்தேகம்தான்”. கந்தசாமி தனது சந்தேகத்தை முன்வைத்தான்.

“அப்படி நினைக்கக் கூடாது தம்பி”

“ அண்ணே! வன்னியில வேலைசெய்யிறவை எல்லாரும் இங்க யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துதானே ஒவ்வொரு நாளும் போய் வருகினம்” ஒரு போடு போட்டான் சந்திரன்.

“அண்ணே! காலையில் கோச்சியில போய்...பின்னரேக் கோச்சியில அரசாங்க உத்தியோகத்தர்மார் வந்துவிடுவினம். இவ்வளவு நாளும் நீங்களும் அப்படித்தானே போய்வந்தீங்கள். இப்ப அதையேன் மாத்துறீங்கள்.” ஆனந்தரின் மனதை மாற்ற கணேசன் அதிரடி வழிகளைப் பயன்படுத்தினான். எப்படியாவது ஆனந்தரின் மாற்றத்தைத் தடுத்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

ஆனந்தர் தனது பயண அனுபவங்களை நினைவில் கொண்டார். அதிகாலையில் ஐந்து மணிக்கு 'இன்ரசிற்றியில்' ஏறினால் வன்னியில்

எட்டரை மணிக்குக் கந்தோருக்குப் போய் கடமைகளை முடித்து விட்டு மாலை நாலரை மணிக்கு ஏறினால் ஏழுமணிக்கு வீடு. கடந்த பல ஆண்டுகளாக ஆனந்தரின் வாழ்க்கை இது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்து வன்னி மாவட்டத்தில் கடமையாற்றும் பதவிநிலை உத்தியோகத்தர் முதல் சிறுநாழியர் வரை அனைவரும் காலையில் வந்து மாலையில் வீடு போய்வருவதை வாடிக்கையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆனந்தர் இப்போது தர்ம சங்கடத்தில் சிக்கிக் கொண்டார். அவரின் அபர மூளைக்குச் சோதனை வந்து விட்டது. உடனே கதையை திசைதிருப்பி விட்டார்.

“ தம்பி..கணேசன்.. நாங்க இப்படியே இருக்கேலா...இங்கேயும்..அங்கேயும் தரப்படுத்தலுக்கு எதிராகக் குரல் குடுக்கவேணும். தரப்படுத்தலுக்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டங்களை முடுக்கி விடவேணும். அங்கயும் இதற்காக ஆரும் இல்ல. வன்னியிலும் தொடங்கப் போறன்....ஓம். அதுதான் இப்ப என்ர மூளையப் போட்டுக் குழப்புது. உங்களுக்குச் சொன்னாலென்ன? உண்மையான காரணமும் அதுதான்”. சாதனை புரியும் வீரனைப் போல் நிமிர்ந்திருந்தார்.

“நான் வன்னிக்குப் போனதும் ..உங்களையும் கூப்பிடுவன். ..நாங்கள் சேர்ந்து போராட வேணும். இங்கும், அங்கும், எங்கும் போராட வேணும். இதற்கெல்லாம் அங்க ஆர் இருக்கினம். நாங்கதானே பார்க்கவேணும்”. ஆனந்தரின் சாணக்கியப் பேச்சு கூட்டத்தில் இருந்தவர்களைச் சாந்தப்படுத்தியது. அவர்கள் அமைதியானார்கள். தாங்களும் வன்னிப்பகுதியில் அரசியல் கூட்டங்கள் நடத்திப் பிரபலமடையலாம் எனக் கனவுகாணத் தலைப்பட்டனர். ஒருவாறு அவர்களைச் சமாதானப் படுத்தி அனுப்பி வைத்தார்.

வன்னியில் தனது காணியில் ஏற்கனவே ஒரு வீட்டை அமைத்து விட்டார். நல்ல பாடசாலைகளாகப் பார்த்துப் பிள்ளைகளுக்கு அனுமதியும் பெற்றுவிட்டார். வன்னி மக்களைப் பற்றி ஆனந்தர் நன்றாகவே அறிந்திருந்தார். அவர்களுக்குக் கல்வியில் நாட்டமில்லை. குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கும் பெருங்குடி மக்கள். தண்ணீர் நிறைந்த குளங்களும், பரந்த வளமான நிலமும், நிறையவே உண்டு. நெல், தானியச் செய்கையிலும், ஈடுபட்ட மக்களுக்குக் கல்வி இரண்டாம்பட்சமாகவே இருந்தது. மாவட்டக் கோட்டாமுறை வந்தது தனக்குச் சாதகமாகவே இருப்பதை எண்ணிச்

சந்தோசத்தில் துள்ளிக் குதித்தார். கமலத்துக்கு வன்னிக்கு வரவே விருப்பமில்லை. அவளைச் சமாதானப் படுத்தி ஒருவாறு குடும்ப சகிதம் வந்து விட்டார். பிள்ளைகளை நல்ல பாடசாலைகளில் சேர்த்தும் விட்டார்.

காணி நிறையப் பயிர் செய்தார். பசுக்கள் பாலைக் கொடுத்தன. 'என்ன இல்லை இந்த வன்னிவளநாட்டில்' என்று அடிக்கடி கமலத்திடம் சொல்லிக் கொள்வார். ஆனந்தர் வன்னிக்கு வந்து சில வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன.

ஆனந்தர் வெற்றிக் களிப்போடு வீட்டினுள் நுழைந்தார். வரும்போதே “கமலம்...இஞ்ச வா.” பெரிய ஆர்ப்பாட்டமான உரத்த சத்தத்துடன்தான் வந்தார். வழமையாக வெளியில் போய்வந்தால் உடனே ஒருகோப்பைத் தேநீர் கொடுத்தாக வேண்டும். ஆனந்தரின் குரல் கேட்டதும் தேநீரோடுதான் கமலம் வந்தாள்.

ஆனந்தரின் துள்ளலைக் கண்டு கமலம் அதிர்ந்து போனாள். அவளுக்கு ஆச்சரியத்துக்குமேல் ஆச்சரியம். “வெளியில் போகும்போது அமாவாசை முகத்துடன் கடுகடுத்துத்தான் போனவர், இப்ப இப்படித் துள்ளுறார். இன்டைக்கு இந்நாளுக்கு என்ன வந்திற்று. ஒருநாளும் இவ்வளவு சந்தோசமாய் இந்த மனிசன் இருக்கல்ல. அதிசயமாக்கிடக்கு”. மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“இந்தாங்க தேநீர். என்னப்பா இன்டைக்கு உங்களுக்கு” தேநீரை நீட்டியவாறே மனைவி கமலம் கேட்டாள்.

“இஞ்ச தா அதை”. அவர் பெரிய அட்டகாசமாய் கதிரையில் கால்மேல் கால்போட்டு இருந்து தேநீரை உறிஞ்சினார். ஒரு புன்னகையை எறிந்து “கமலம் என்னை என்னென்று நினைச்ச நீ. உன் சொல்லையும், அந்தப் பொடியளின்ர சொல்லையும் கேட்டு நான் இங்க வராமல் இருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்”. ஆனந்தர் ஒரு புதிரை உதிர்த்துவிட்டு தேநீரை வாயில் வைத்து இன்னொரு முடரை உள்ளிழுத்து விழுங்கினார். “தேத்தண்ணி நல்லாத்தான் இருக்கு. பத்தியமாயும் இருக்கு”. சிரிப்போடு சொன்னார்.

“என்ன விஷேசம் என்று சொல்லுங்கவன். சொன்னாத்தானே தெரியும்”. கமலம் துருதுருத்தாள்.

“இன்டைக்கு அட்வான்ஸ் லெவல் சோதின முடிவு வந்திருக்கு தெரியுமா? அதுதான் பாத்திட்டு வாறன். மகளும் பாஸ்பண்ணிட்டாள்”. இறக்கி வைத்தார்.

“என்னப்பா நிசல்ட்”

“நாலு எஸ்தான்”

கமலம் அதிர்ந்து போய்விட்டாள். “நாலு 'எஸ்' காணுமே. இவளப் படி படியெண்டு படிக்கச் சொன்னனான். வீட்டில கிடக்கிற வேலையள நான் ஒருத்தியாத் தனியக்கிடந்து செத்து இவளப் படிக்க வைச்சால் அவள் நாலு 'எஸ்' எடுத்திருக்கிறாள். நாலு 'எஸ்' என்னத்துக்குக் காணும். வாசிற்றிக்குப் போறதுக்கு இது காணுமே? அவன் முத்தவன் நாம யாழ்ப்பணத்தில் இருக்கேக்க நாலு 'சியும்' எடுத்தே வாசிற்றிக்குப் போகல்ல. இவள் நாலு 'எஸ்' எடுத்திற்று எப்படி வாசிற்றிக்குப் போப்போறாள்? வீட்டில ஒரு வேலையும் செய்யிறதில்ல. ரியூசனுக்கும் போறவள். இவள என்ன செய்யிறது. பழையபடி யாழ்ப்பாணத்துக்கு எங்கட வீட்ட போவம்பா”. கமலம் ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“இஞ்ச நிப்பாட்டும் உம்முடைய தொளவாரத்த. உமக்கு என்ன தெரியுமென்று கதைக்கிறா? மாவட்டக் கோட்டா முறை வந்ததால நமக்கு எவ்வளவு நன்மை தெரியுமா? இஞ்ச கொஞ்சம் கேள். அவளுக்கு நாலு 'எஸ்' போதும். எல்லாப் பாடசாலைகளுக்கும் போய்த்தான் வாறன். இந்த மாவட்டத்தில் அஞ்சிபேருக்கு மெடிசின் கிடைக்கும். வாசிற்றுக்கு எடுப்பட்ட எல்லாப் பிள்ளைகளும் யாழ்ப்பாணத்துப் பிள்ளைகள்தான். வன்னிப் பிள்ளைகளுக்கு என்னத்துக்குப் படிப்பு. அதுகளுக்குக் காணியூமி கிடக்கு. இந்த மாவட்டத்தில் என்ர பிள்ளைக்குத்தான் மூன்றாமிடம். யாழ்ப்பாணத்தில் இது கிடைச்சிருக்குமே? இந்த ஆனந்தன் சரியான நேரத்தில் சரியான முடிவெடுப்பான். ஏன் பயப்பிடுறாய். என்ர மகள் டாக்குத்தர்தான்.” சொல்லிப்போட்டு வெற்றிக் களிப்போடு துள்ளி ஆடினார்.

“உண்மையே அப்பா. எனக்கென்ன தெரியும்”? கமலம் ஆனந்தரை பார்த்தபடியே சிலையாய் நின்றாள்.

சுதராஞ்சலி

“பத்மினி!

“ சேர் ”

“எல்லாம் தயாரா?”

“ஓம் சேர்”.

எல்லாவற்றையும் ஆயத்தம் செய்துவிட்டு பத்மினி வரவேற்றார். அந்தப் பயிற்சியறையை எனது கண்கள் துளாவின. அப்பயிற்சியறை தாமரைக்குளம்போல் காட்சியாகிக் கொண்டிருந்தது. செந்தாமரைகள் மலர்ந்து சிரிப்பது போல் ஒரு மலர்ச்சி. எனது கண்கள் சுழன்று சூழலை அவதானித்தன.

அது முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கான ஐந்துநாள் வதிவிட வசதிகொண்ட பயிற்சி. அந்தப்பயிற்சியில் கலந்துகொள்ள நாற்பத்தைந்துபேர் வந்திருந்தனர். அனைவரும் இளம்வயதுப் பெண்கள். முன்பள்ளிகளில் கல்விப்பணியாற்றப் பெண்கள்தான் பொருத்தமானவர்களோ? அனைவரும் முதல்நாள் மாலை ஐந்து மணிக்கு வந்துவிட்டனர். பத்மினி உதவியாளராகச் செயற்பட்டார். தங்குமிடவசதிகள் பயிற்சியறையைச் சூழ்ந்திருந்தன. மிகவசதியான பாதுகாப்பான இடம். ஒவ்வொரு அறையிலும் மூன்றுபேர்கள் தங்கலாம்.

“பத்மினி மூவின் ஆசிரியைகளும் வருவார்கள். அனைவரையும் கலந்து அறைகளை ஒதுக்குங்கள்” உதவியாளர் பத்மினியைப் பணித்திருந்தேன். அவர் அதேபோல் ஒரு அறையில் தமிழ், முஸ்லிம், சிங்களம் என மூன்றுபேர் வீதம் கலந்து அறைகளை ஒதுக்கீடு செய்திருந்தார். இது ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பாகும்.

மங்கல விளக்கேற்றியதும் மௌன இறைவணக்கத்துடன் பயிற்சி தொடங்கியது. முதலில் அறிமுகம்.

இருவர் இருவராகச் சேர்ந்து தமக்குள் கலந்துரையாடி தரவுகளைப் பெற்று ஒருவருக்காக மற்றவர் அறிமுகம் செய்யவேண்டும். பணிப்புரை கொடுபட்டதும் அனைவரும் சுறுசுறுப்பாகினர். ஐந்து நிமிடங்களின் பின் ஒன்றுசேர்ந்து இருவரிருவராக எழுந்து ஒருவரை மற்றவர் அறிமுகம்

செய்தனர். முதற் சோடியினர் வந்தார்கள்.

“எனது பங்காளியின் பெயர் சுந்தரி. அவர் மகாலக்ஸ்மி முன்பள்ளியில் கடந்த மூன்று வருடங்களாகக் கடமையாற்றுகிறார். திருமணம் ஆகவில்லை. இந்தப்பயிற்சியில் மேலதிக அறிவினைப் பெறலாம் என வந்துள்ளார்”. அவர்முடிக்குமுன்

“எனது பங்காளியின் பெயர் ஆமினாபேகம். அவர் மஜீதியா முன்பள்ளியில் மூன்றரை வருடங்களாகக் கடமையாற்றுகிறார். திருமணமாகி கணவரோடும் இரண்டு குழந்தைகளுடனும் வாழ்ந்து வருகிறார்”. சுந்தரி முறுவலோடு முடித்தார். அறிமுகம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அடுத்து ஒரு இளம் ஆசிரியை எழுந்தார். அழகே உருவான கட்டிளம் பெண். கண்முன் தேர் அசைவதுபோன்று நின்றாள்.

“எனது சகோதரியின் பெயர் மதுரா. பங்குளம் பாலர்பாடசாலையில் கடமையாற்றுகிறார். இருபத்துமூன்று வயது. திருமணமாகிவிட்டது.... ஒரு மகன் இருக்கிறார்.... அவருக்கு வயது ஒன்றரை...கணவர்....” அதற்குமேல் அவர் தொடரவில்லை. அந்த ஆசிரியையால் தொடர்ந்து கூறமுடியாது தவிப்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். கூறும்போது அவரது முகம் வாடி வதங்கி எதையோ பறிகொடுத்த ஏக்கத்தோடும், தாழ்வு மனப்பாங்கோடும் போராடுவதை அவதானித்தேன். கண்கள் குளமாகி கண்ணீர் உடைப்பெடுத்துப் பொலபொலத்தது. நிலைமையைத் தொடரவிடாது அடுத்த ஆசிரியையின் குரல் திசைதிருப்பியது.

அவளும் அழகான இளம்கன்னி. அவள் நடையே தனியழகாக இருந்தது. அவர் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்.

“எனது சகோதரியின் பெயர் அஞ்சலி. அவர் தம்பலகாமம் முன்பள்ளியில் கற்பிக்கின்றார். வயது இருபத்திமூன்று. திருமணமாகிவிட்டது. ஒன்றரை வயது மகன் இருக்கிறார்...கணவர்...” கிள்ளை மொழி என்பார்களே, அந்த மொழியில் தொடர்ந்தார். அவராலும் தொடரமுடியவில்லை.

அரைகுறைத் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் கலந்து சொல்லும்போது அந்த ஆசிரியரின் விழிகள் கலங்கி கண்ணீர் உடைப்பெடுக்கத் தொடங்கியது. அவரது முகத்தில் ஆயிரம் கதைகள் ஊர்வதை அவதானித்தேன்.

பத்மினி கெட்டிக்காரி.. சந்தர்ப்பத்தை உணர்ந்துவிட்டார். அவர்களை இக்கட்டுக்குள் விடவில்லை.

“சரி... நீங்கள் தொடங்குங்கள்...” மற்றவர்களை முடுக்கிவிட்டார். அவர்கள் தொடங்கினார்கள்.

“ஆயிசா...குசும் ...அருந்ததி...அகிலா...” இப்படிச் கூறிக் கொண்டே போனார்கள்.

எனது மனதில் புயல் வீசத்தொடங்கியது. எனது மனமும் சிறுபிள்ளைபோல் எதையும் அறியும் ஆவலோடு அலைந்தது. மூன்று தொடக்கம் ஐந்து வயதுச் சிறுவர்கள் சிந்தனையாளர்கள். சதா அவர்களது மனங்கள் கற்பனையில் மிதக்கும். பளிச்சிடும் கண்களோடு, சிரித்தவண்ணம் கள்ளமில்லா உள்ளத்தோடு பேதமில்லாது விளையாடித்திரிவார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்திருந்தால் அவர்களே நமக்குக் கற்றுத்தருவார்கள்.

ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டுத் துளைத்து நம்மைப் பிரமிக்க வைத்துவிடுவார்கள். எனது மனதினுள்ளும் பல கேள்விக்கணைகள் கிளர்ந்தெழுந்தன. ஏன் இந்த இளம் ஆசிரியைகளின் மனக்கடல்கள் அலைமோதின?. இந்த இளம் வயதில் இவர்களுக்கு நடந்ததென்ன? எவ்வளவு அழகான பிள்ளைகள். அவர்கள் பேசும் மொழிதான் வித்தியாசமானது. ஆனால் உணர்வுகள் ஒன்றுதானே. உடனறியும் ஆவலிருந்தாலும் சந்தர்ப்பம் சரியில்லை. அனைவரும் யாவற்றையும் மறந்து பயிற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். கற்றலுக்கான சூழலை ஏற்படுத்தவேண்டும்.. கற்றல் மகிழ்ச்சிகரமானதாக அமையவேண்டும். பிள்ளைகளாக தங்களை நினைந்து கற்றலில் ஈடுபடவேண்டும். ஏற்கனவே நிகழ்ச்சிநிரல் எல்லாம் தயார். ஆனாலும் பங்குபற்றுநர் சொன்னால் நாகரீகமாக இருக்கும் அல்லவா? பத்மினியைப் பார்த்தேன்.

பத்மினி தொடங்கினார்

“தேநீர் இடைவேளை எப்போது? பத்து அல்லது பத்தரை. எது பொருத்தமானது?”

ஒரே குரலாகச் சொன்னார்கள்.

“பத்தரை மணிக்கு”

பத்மினி எழுதிக் கொண்டார்.

“பகலுணவை நீங்களே தீர்மானியுங்கள்.” என்றார்.

பாமினி எழுந்தார்.

“நாங்கள் அனைவரும் கூடித்தீர்மானித்த நிகழ்ச்சி நிரலிது. வாசிக்கிறேன். அதன்படி செயற்படத் தீர்மானித்துள்ளோம். இது எங்களது ஓய்வு நேரமும், இடைவேளைகள் மட்டுந்தான். பாடப்பயிற்சிகளை நீங்கள் தீர்மானியுங்கள்.”

தனது கொப்பியில் உள்ளதை உரத்து வாசித்தார்.

“காலை ஐந்து மணிக்கு துயிலெழுதல். சிரமதானம். தேநீர், காலையுணவு ஏழு தொடக்கம் எட்டுவரை.

ஏட்டரை தொடக்கம் பத்தரை வரை பயிற்சி.

ஒருமணியிலிருந்து இரண்டு மணிவரை பகல் உணவுக்கான இடைவேளை.

மூன்றரை மணிக்கு தேநீர் இடைவேளை.

ஐந்தரையில் இருந்து ஆறரைவரை இன்னுமொரு இடைவேளை. எட்டுத் தொடக்கம் ஒன்பதுவரை இரவு உணவு இடைவேளை. இரவு பத்தரைக்கு ஓய்வு.

இதனையே தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கலாம்.” பாமினி முடித்தார்.

எனக்கு மனதினுள் மத்தாப்பு விரிந்தது..

“இதனை எல்லோரும் ஆமோதிக்கிறீர்களா”?

பத்மினி ஒருமுறை ஆசிரியர்களிடம் கேட்டார்.

“ஓமோம்.” பதில்வந்தது.

“சரி உங்கள் விருப்புடன் சந்தோசமாக பயிற்சியினைத் தொடங்குவோம்.”

பத்மினி ஆசிரியர்களின் விருப்பத்தினை அறிந்து அன்றைய நாளுக்குரிய நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரித்தார். அதனைச் சுவரில் காட்சிப்படுத்தியும் விட்டார்.

ஆரம்பப் பிள்ளைப் பருவ அபிவிருத்தி நிலையங்களை முன்பள்ளிகள், பாலர்பாடசாலை, நேசரி எனப் பலபெயர்களால் அழைத்தாலும், ஆசிரியர்களை ரீச்சர் என்றே அழைப்பார்கள். அங்கு கல்வி கற்பவர்கள் மூன்று முதல் ஐந்து வயதுச் சிறார்கள்தான். செய்யும் சேவைக்குரிய வேதனத்தைப் பெறாத அப்பாவிகள் இந்த முன்பள்ளி ஆசிரியர்கள். பிள்ளைகளின் விருப்பு வெறுப்புக்களை அறிந்து, அன்பு, அரவணைப்பு, இரக்கம், பாதுகாப்பு, நம்பிக்கை ஆகியவற்றைக் கவனத்தில் கொண்டு பிள்ளைகளை அறிந்து விளையாட்டு மூலம் அவர்களது சிந்தனைக்கு

வடிகால் அமைக்கவேண்டும்.

நிகழ்ச்சி நிரலின்படி பயிற்சி தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் நகர்ந்துவிட்டன. இன்று நான்காம் நாள். ஐந்தரை மணிவரை பயிற்சிநடந்தது. தங்களை மறந்து பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஒரு மணித்தியால இடைவேளையின் பின் மீண்டும் பயிற்சி தொடங்கும். நாளை நண்பகலுடன் பயிற்சி முடிந்து அனைவரும் தமது இருப்பிடங்களுக்குப் போய்விடுவார்கள்.

பயிற்சியாளர்கள் கலைந்து தமது அறைகளுக்குச் சென்றார்கள். நானும் வெளியில் சென்று அரைமணித்தியாலத்தின் பின் திரும்பினேன். ஆறுமணியாகிவிட்டது. இன்னும் அரைமணி நேரமிருந்தது. ஓய்வெடுத்து உடைகளை மாற்றி உசாராய் வந்தார்கள். இருவர் மூவராகச் சேர்ந்து உரையாடினார்கள். ஒரே கலகலப்பாக இருந்தது. ஒரு மூலையில் ஒதுங்கி இருவர் இருப்பதை எனது கண்கள் கண்டுகொண்டன. அறிமுகம் செய்யும்போது அவதியுற்றவர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். மெதுவாக அவர்களிடம் சென்றேன். என்னைக் கண்டதும் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்கள். “வாங்க சேர்”. எழுந்து நின்றார்கள். அவர்களை அமரும்படி சைகைசெய்து அவர்களுடன் கதிரையில் அமர்ந்தேன்.

“எப்படி பயிற்சி....போகுது”?

“நல்லாப்போகுது சேர். நல்ல அனுபவங்களைப் பெறுகிறோம்”. இருவரும் கூறினார்கள்.

“உங்கட பெயர் .”.? கேட்டேன். எனது தமிழில் கேட்டேன்.

“மதுரா” பதில் வந்தது. மதுரமாக இனித்தது.

“உங்கள் முன்பள்ளி...? சிங்களத்தில் கேட்டேன்.

” பங்குளம்” பங்குளம் என்ற தமிழ்கிராமம் குடியேற்றத்திட்டத்தின் பின் 'பங்குளம்' என ஆகிவிட்டதை உணர்ந்தேன்.

“நீங்க ..? மற்றவரைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“ அஞ்சலி. தம்பலகாமம்”. தமிழ் இனித்தது. முதல்நாள் அறிமுகத்தின் போது நடந்த நிகழ்ச்சி என் மனக்கண்முன் வந்து நின்றது. அடிமனதில் குடைந்து கொண்டிருந்த குமுறல் வெளியாகியது.

“ அஞ்சலி எப்படி மதுராவோடு கதைக்கிறீர்கள்”?

இருவரும் ஒரு புன்னகையை வீசினார்கள். உள்ளத்தில் புதையுண்டு கிடக்கும் அத்தனை சோகங்களும் அப்புன்னகையூடாகப் பாய்வதைக் கண்ணுற்றேன்.

“கைபாசையும் எனக்குத் தெரிந்த சிங்களச் சொற்களும் பாவிக்கிறன். இவவும் அதுபோல் தெரிந்த தமிழ் சொற்களையும் பாவிக்கிறா. புரிந்து கொள்ளும்”. அஞ்சலி விளக்கினார்.

“இருவரும் ஒரு அறையிலா இருக்கிறீர்கள்.”

“ஓம் சேர்”

“மதுரா உங்களப்பற்றிச் சொல்லுங்க ஏன் இருவரும் சோகமாக இருக்கிறீங்க? இங்க ஏதும் பிரச்சினையா? உங்கள் யாராவது ஏசினார்களா? மதுராவிடம் சிங்களத்தில் விசாரித்தேன். அவள் உறைந்து போனாள்.

“அஞ்சலி! என்ன பிரச்சினை. ஏன் வாடிப்போய் இருக்கிறீங்க”? அஞ்சலியிடமும் கேட்டேன்.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை. நல்லாத்தான் இருக்கிறம்.”

“அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்.. உங்கட பிரச்சினையை எனக்குச் சொன்னால் உங்களுக்கும், எனக்கும் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும். சொல்லுங்கம்மா”. வினயமாகக் கேட்டேன்.

“சேர்..சொன்னால் உங்களால என்ன சேர் செய்யமுடியும். போனது திரும்பி வரவாபோகுது”? அஞ்சலி தைரியமானாள். எவ்வளவு அமைதியான பிள்ளையா இப்படிக் கேட்கிறாள்? ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“சேர்...நமது நாட்டில் காட்டுமிராண்டிகள்தான் உள்ளனர்...” குலுங்கி அழுதாள். கூடவே மதுராவும் அழுதாள்.

“என்னம்மா என்ன நடந்தது. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை”.

“அஞ்சலி! கமக் நஹ. சேர்ட கியமு. ஓயா கியாண்ட” சிங்களத்தில் மதுரா கூறினாள். அஞ்சலி அழுகையை அடக்கி மதுராவின் பக்கத்தில் சென்றாள். அவளது கையைப் பிடித்தாள்.

“சேர்..நாங்க இரண்டுபேரும் இந்த மண்ணில்தான் பிறந்தோம். இருவரும் காதலிச்சித்தான் திருமணம் செய்தோம். இருவருக்கும் ஒரே வயதுதான். இவள் சிங்களம். நான் தமிழ். இதுதான் வித்தியாசம். ஆனால் எங்க இரண்டு பேருக்கும் பிரச்சினை ஒன்றுதான். இருவரது உடலில் ஓடுவது ஒரேவகையான சிவப்பிரத்தந்தான். எங்கள் கதையும் ஒன்றுதான் சேர்.” விம்மினாள். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“நாங்கள் என்ன பாவம் செய்தோம் சேர்.”?

என்னைப் பார்த்தாள். எனக்குப் பெரிய சங்கடமாகிவிட்டது. அவள் கை மதுராவை நோக்கி நீண்டது.

“இவள் கணவன் வேறுவேலை கிடையாததால் இராணுவத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார். சம்பளம் வந்ததாம். கொஞ்சநாட்கள் சந்தோசமான வாழ்வு கிடைச்சதாம். இலங்கை இராணுவத்தில் விருப்பமில்லாமல்தான் சேர்ந்தாராம். மதுராவின் கணவனை வன்னிப் போருக்கு அனுப்பினார்கள். அவராக விரும்பிப் போகல்ல. போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தினால் போனார். விலகவும் முடியவில்லையாம். போனவர் போனவர்தான். அவரின் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது. இப்போது அவளுக்கு ஒன்றரை வயதில் ஒரு மகன் இருக்கிறான். அவரைப் போருக்கு அனுப்பியவர்கள் உல்லாசமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.” அவள் நாக்கு வரண்டிருக்கவேண்டும். செருமிவிட்டுச் சற்று நிறுத்தித் தொடர்ந்தாள். மதுரா நிலத்தில் குந்தியிருந்து முகத்தைத் தன் கைகளினால் தாங்கிப் பிடித்தபடி விம்மிவிம்மி அழுதாள். அஞ்சலி அவளது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டாள்.

“நானும் திருமணமாகி சந்தோசமாய்த்தான் சேர் வாழ்ந்தேன். அந்த நாட்களை என்னால் மறக்கமுடியாது. எனது கணவர் என்னைக் கண்கலங்காது பாதுகாத்து வந்தார். நான் தாய்மையுற்று இருந்தேன். ஒருநாள் அதிகாலை நான்கு மணி. எங்கள் கிராமத்தை இராணுவத்தினர் சுற்றி வளைத்தார்கள். இளைஞர்களைக் கைது செய்து கூட்டி வந்தார்கள். விடிந்து கொண்டு வந்தது. ஆற்றை மணியிருக்கும். எங்கள் வீட்டின் கதவைத்தள்ளித் திறந்து கொண்டு புகுந்தார்கள். எனது கணவரை வெளியில் இழுத்தெடுத்தார்கள். எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தோம். விட்டார்களா பாவிகள்.? வீதிக்கு இழுத்து வந்தார்கள்.” கண்ணகியின் 'கண்ணிராடிய கதிரிள வனமுலை' தோற்றத்தை அவளிடம் கண்டேன். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ வரிசையில் நிற்க வைத்தார்கள். எங்களைத் துரத்தினார்கள். எங்களுக்கு முன்னாலேயே அந்த அப்பாவிகளைச் சரமாரியாகத் துப்பாக்கியால் சுட்டார்கள். எனது கணவன் எனது கண்முன்னாலேயே துடிதுடித்து இரத்த வெள்ளத்தில் புரண்டார். அழுது புலம்பினோம். விறகுக் கட்டைகளையும் பழைய ரயர்களையும் போட்டு எங்கள் கண்முன்னாலேயே தீயிட்டுக் கொழுத்தினார்கள். அந்தக் கோரச் சம்பவத்தை நினைக்கவே மனது வேகுது சேர்”. அவள் களைத்துவிட்டாள். சோர்ந்து நிலத்தில் குந்திவிட்டாள்.

இப்போது மதுரா அவளைத் தேற்றினாள். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே

“அடுத்தமாதமே ஒரு குழந்தைக்குத் தாயானேன். இப்போது அவனுக்கு ஒன்றரை வயது” கூறிவிட்டுக் குந்தியிருந்து விம்மினாள். அவள் பக்கம் மதுராவும் குந்திக் கொண்டு அழுதாள். இந்த இரண்டு இளம் உள்ளங்கள் ஒன்று சேர்ந்து துயரங்களைப் பகிர்வதைக் கண்டு என் மனமும் அவர்களுடன் சேர்ந்து அழுதது.

எத்தனை இளைஞர்களை இந்தக் கொடிய போர் காவுகொண்டுள்ளது?. எத்தனை இளம் விதவைகளை உருவாக்கியுள்ளது?. எத்தனை அநாதைக் குழந்தைகளையும், அனாதை இல்லங்களையும் உருவாக்கியுள்ளது?. எத்தனை அங்கவீனர்களை இந்த நாடு கண்டுள்ளது? எத்தனை கோடிப் பெறுமானமுள்ள சொத்துக்களை இழந்துள்ளோம்?. இதற்கெல்லாம் யார் காரணம்.?

வசதியான குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் நிம்மதியாக இந்த நாட்டில் வாழ்கிறார்கள். அல்லது வெளிநாடுகளுக்குப் போய்விடுகிறார்கள். வாழ்க்கையின் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளவர்கள்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். சாதாரண பொது மக்களிடையே பெரும்பாலும் வேற்றுமைகள் இல்லை. அவர்களை அரசியல்வாதிகள்தான் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் என்று இனவாதத்தைக் காட்டிக் குழப்பி விடுகிறார்கள். நாட்டின் தலைவிதியைத் தீர்மானிப்பது பாராளுமன்றம்தான். ஆனால் நமது பாராளுமன்றம் நாட்டின் வன்முறைகளுக்குத் தூபமிடும் இடமாக மாறிவிட்டது.

இன ஐக்கியத்தோடு வாழ்ந்து வந்த இந்த நாட்டை மொழியால் பிரித்தார்கள். சமயத்தால் பிரித்தார்கள். தேசியகீதத்தைச் சிங்கள மொழியில் பாடவேண்டும் என்று எந்தப் பொதுமகன் கேட்டான்?. எத்தனை வீதமான சிங்கள மக்களுக்குத் தேசியகீதம் தெரியும். தேசியகீதத்தைப் பற்றித் தெரியாதவர்களே அதனைச் சிங்களத்தில் மட்டும் பாடும்படி பாராளுமன்றத்தில் பேசுகிறார்கள். இந்தநாட்டில் பிறந்து வாழும் குடிமக்களாகிய தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு இந்தநாடு சொந்தமில்லையா? இவர்கள் ஏன் பாராளுமன்றம் செல்கிறார்கள்.?

இலங்கை நாட்டின் நதிவளங்களை வலைபின்னல் அமைப்புக்களை ஏற்படுத்தினால் விவசாயம் பெருகும். பொருளாதாரத்தில் நம்நாடு தலைநிமிரும். இவற்றைப்பற்றிய அறிவு இல்லாதவர்களை இந்த மக்கள் ஏன் பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்கிறார்கள்.? மதுராவும் அஞ்சலிகளும்

இந்நிலைக்கு ஆளாவார்களா?

இந்தநாட்டின் மக்கள் படுந்துன்பங்களைப் பற்றிக் கதைப்பதற்கு யாரும் பாராளுமன்றத்தில் இல்லை. ஒருபுறம் அகதிமுகாம்களில் வாடும் மக்கள். இன்னொரு புறம் வீடுவாசல்களைத் தொலைத்துவிட்டு நாடோடிகளாக அலையும் மக்கள். இன்னொருபுறம் உறவுகளை இழந்து மனவடுக்களுக்கு ஆளாகி முள்ளுக்கம்பி வேலி கொண்ட அகதிமுகாங்களுக்குள் முடங்கித் தவிக்கும் மக்கள். மற்றொரு புறம் மழை வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்டுத் துயருறும் மக்கள் என்பதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ள யாரும் இல்லை. நினைந்து நினைந்து என் மனது கனத்துப் பெரிய போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட அரசியல்வாதிகள் இருக்கும்வரை மதுராஞ்சலிகள் பெருகிக்கொண்டே போவார்கள். ஒருவித கொடுப்பனவும் இல்லாத முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சியும், டிப்ளோமா அல்லது பல்கலைக்கழகப் பட்டமோ தேவைப்பட்டால் நாட்டை ஆள்வதற்குரிய பிரதிநிதிகளுக்கு எவ்வகையான தகுதி வேண்டும்? பாராளுமன்றம் செல்வதற்குச் சில தகுதிகளை உருவாக்கவேண்டும். மும்மொழியும் தெரிந்தவர்களாக, நாட்டுப்பற்றுள்ளவர்களாக, பண்பான பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரிகளாகவுள்ள அறிஞர்களைத்தான் பாராளுமன்றத்துக்கு தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அதற்கான தகுதியை மக்கள் உருவாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் இந்த நாடு சொர்க்கமாக மாறும்.

“சேர்... என்ன சேர் யோசனை? பயிற்சியைத் தொடங்கலாம் சேர். வாங்க”. பத்மினி பக்கத்தில் வந்துநின்று அழைப்பதை உணர்ந்தேன். மதுராவையும் அஞ்சலியையும் பார்த்தேன். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து ஒன்றாகப் பயிற்சி வகுப்புக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். நான் அப்படியே உறைந்திருந்தேன்.

ஆசிரியரின் நூல்கள்

1. இன்பக் கனிகள் - சிறுவர் பாடல்
2. பாட்டுப் பாடுவோம் - சிறுவர் பாடல்
3. காகமும் தம்பியும் - சிறுவர் பாடல்
4. பாடி ஆடுவோம் - சிறுவர் பாடல்
5. கடலும் காவிரியும் - சிறுவர் பாடல்
6. சின்னச் சின்ன பாட்டு - சிறுவர் பாடல்
7. மனதுக்கினிய பாட்டு - சிறுவர் பாடல்
8. ஆனந்தமான பாட்டு - சிறுவர் பாடல்
9. சகோதரராய் வாழ்வோம் - சிறுவர் பாடல்
10. இசையோடு அசைவோம் - சிறுவர் பாடல்
11. தம்பிக்கொரு பாட்டு - சிறுவர் பாடல்
12. அறிவைத் தரும் பாடல்கள் - சிறுவர் பாடல்
13. பாட இனிக்கும் பாடல்கள் - சிறுவர் பாடல்
14. ஆடி மகிழ்வோம் - சிறுவர் ஆடலும் பாடலும்
15. பூஞ்சிட்டுக்கள் - சிறுவர் கதைகள்
16. சின்னத் தேவதைகள் - சிறுவர் கதைகள்
17. கண்ணனும் இராமனும் - சிறுவர் கதைகள்
18. தங்க மாம்பழம் - சிறுவர் கதைகள்
19. சிறகு வைத்த கதைகள் - சிறுவர் கதைகள்
20. சாதனையாளர் - சிறுவர் கதைகள்
21. அற்புதமான வானம் - சிறுவர் கதைகள்
22. பேனாவினால் பேசுவோம் - சிறுவர் கட்டுரைகள்
23. சின்னச் சின்ன சிறுவர் கதைகள் - சிறுவர் கதைகள்
24. பார்த்தேன் கதைகள் - சிறுவர் கதைகள்
25. பளிங்குத் தீவு - சிறுவர் நாவல்
26. பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா - சிறுவர் நாவல்
27. காட்டில் கலவரம் - சிறுவர் நாவல்
28. உல்லாசப் பயணம் - சிறுவர் நாவல்
29. மனதில் உறுதி வேண்டும் - சிறுவர் நாவல்
30. அந்த மாணவர் உலகம் - சிறுவர் நாவல்
31. துணிச்சல் மிக்க சுந்தரி - சிறுவர் நாவல்
32. சுனாமி தந்த உறவு - சிறுவர் நாவல்
33. வித்தகன் விபுலானந்தன் - சிறுவர் இலக்கியம்
34. அந்த ஆவணி ஆறு - சிறுகதைகள் - தொகுதி
35. வம்மிப் பூ - சிறுகதைகள் - தொகுதி
36. கேணிப்பித்தன் கதைகள் - சிறுகதைகள் - தொகுதி
37. ஏன் வந்தாய்? - சிறுகதைகள் - தொகுதி
38. கும்பத்துமால் - சிறுகதைகள் - தொகுதி
39. வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும் - நாவல்
40. கனவு மெய்ப்பட வேண்டும் - நாவல்
41. நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண்டும் - நாவல்
42. கேணிப்பித்தன் கவிதைகள் - கவிதைத் தொகுதி
43. அனர்த்த முகாமைத்துவம் ஒரு அனுபவ ஆய்வு

கும்பத்துமால்

சீறுகதைகள்

ISBN : 978-955-52086-7-3

Price : Rs. 200/-

Printed by :

NISAAN PRINTERS (PVT) LTD. No. 64N, Peer Saibo Street, Colombo-12. TEL : 2439401, 4997221

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aayanaham.org